

บทนำ

สมบุญนั่งหลับใ้งออยู่ริมรั้วตั้งแต่เวลาใกล้สองยาม บางครั้งสะดุ้งรู้สึกตัวขึ้นมาด้วยคมปากของเจ้ายุงตัวร้ายก็ตบเข้าให้จนตายคามือ ก่อนจะชะเง้อมองไปนอกรั้ว แต่เมื่อความมืดและความเงิบเขยิบยังคงปกคลุมถนนหน้าบริเวณคฤหาสน์หลังใหญ่ก็กลับหลับครอกไปอีก ราวกับไม่เคยได้ตื่นขึ้นมาเลย

ทว่าเมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังแว่วมาเท่านั้น เขาก็ผลุนผลันลุกขึ้น แล้วรีบเปิดประตูรั้วออกไปยืนคอยจนรถยนต์รับจ้างคันหนึ่งแล่นมาจอดตรงหน้า

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์เปิดประตูรถลงมายืนโงนแงง จากนั้นจึงยื่นธนบัตรสีน้ำเงินใหม่เอี่ยมใบละหนึ่งบาทให้เป็นค่าจ้าง เมื่อคนขับรับไปก็ทำทีจะหยิบเงินทอน แต่ผู้โดยสารของเขาก็ออกปากอ้อแอ้เสียก่อนว่า...

“เก็บไว้เถอะ”

ดวงตาของคนขับรถรับจ้างเป็นประกายระยิบระยับ ราวกับได้พบกรุสมบัติอันมีค่ามหาศาล สมบุญรู้ดีว่านั่นคงพอสำหรับการวิ่งรถสักสองสามเที่ยวทีเดียว เขาได้แต่ส่ายศีรษะกับความสุรุ่ยสุร่ายของคุณชายที่สี่แห่ง

ราชสกุลจุฑาเทพคนนี้ เพราะคำรถรับจ้างจากสโมสรคงไม่มากขนาดนั้นเป็นแน่ แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปากออกไป เพราะตนเองเป็นเพียงคนสวนของวัง และรู้พื้นฐานของชายหนุ่มที่ยืนโงนไปเงนมาอยู่ตรงหน้าดีที่สุดใน

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ จุฑาเทพ นั้น เป็นคนที่มีรูปร่างสูงเพรียว ผิวขาวอย่างคนจีน ใบหน้าหล่อเหลาแบบเลือดผสม คางเหลี่ยมปีกบินมีรอยนูนมประดับอยู่ตรงปลายคาง บ่งบอกถึงความเป็นคนคือดีดั่งและมั่นใจตัวเองสูง

ดวงตาดำยาวรีของเขานั้นได้รับมาจากมารดาซึ่งมีสายเลือดจีนเข้มข้น ทั้งนี้เพราะคุณตาของเขานั้นเป็นชาวจีนชั่วเถาที่หอบเลือดผืนหมอนใบมาจากแผ่นดินใหญ่เมื่อหลายสิบปีก่อน แต่เดี๋ยวนี้กลายเป็นเจ้าของห้างหยกฟ้า ห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่มีอาคารอยู่ในที่ดินของสำนักงานพระคลังข้างที่ ตรงหัวมุมถนนราชดำเนินกลาง เชิงสะพานผ่านพิภพลีลาไปแล้ว

และความที่ห้างสรรพสินค้าหยกฟ้าได้ดำเนินกิจการเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย เครื่องใช้สุภาพบุรุษ สุภาพสตรี เครื่องม้า และเครื่องเรือนอันเป็นฝีมือของช่างชาวจีนเชียงไฮ้ รวมไปถึงสินค้ากำหุธต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นนาฬิกาข้อมือ เครื่องเพชร เครื่องเงินลงยามากมาย ก็ทำให้เจ้าลัวซัง บิดาของคุณหยกมีฐานะเป็นที่นับหน้าถือตาในวงสังคมไม่น้อย

แต่แม้จะมีเงินทองมากมายเพียงไร เจ้าลัวซังก็ยังขาดความเคารพนับถือจากวงสังคมชั้นสูงอย่างแท้จริงอยู่ดี เพราะยังคงถูกมองว่าเป็นเพียงเจ๊กเงินที่หอบเลือดผืนหมอนใบมาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเท่านั้น

ท่านจึงยกลูกสาวคนเดียวให้แก่หม่อมเจ้าวิฆชากร ซึ่งในขณะนั้นมีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โตอยู่ในกรมที่ดิน หลังจากได้ร่วมลงทุนในธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ด้วยกันกับท่านมาหลายปี เพื่อที่ลูกหลานของเขาจะได้มีหน้ามีตาในวงสังคมขึ้นมาบ้าง จนกระทั่งมาสมใจ ได้หลานตาถึงสองคนเป็นถึงหม่อมราชวงศ์ ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์คนนี้นี่เอง

ราชสกุลหนุ่มคนนี้เป็นบุตรชายคนที่สี่ในจำนวนห้าคนของหม่อมเจ้า

วิชากร จุฬาเทพ ผู้สิ้นชีพิตักษัยจากอุบัติเหตุรถยนต์ตกเขา ขณะที่ได้เดินทางไปทำบุญทอดกฐินทางภาคเหนือเมื่อสิบแปดปีก่อน พร้อมกับหม่อมเอกและหม่อมอีกสองคนของท่าน

หม่อมเอกของท่านนั้นคือ หม่อมราชวงศ์อุบลวรรณ ผู้เป็นมารดาของหม่อมราชวงศ์ธรรธร หรือคุณชายใหญ่ บุตรคนโตแห่งราชสกุลจุฬาเทพ และหม่อมราชวงศ์ธรรพีร์ หรือคุณชายพีร์ น้องคนสุดท้องในจำนวนห้าคน ซึ่งจะถือได้ว่าเป็นลูกหลงก็ไม่ปาน เพราะมีอายุห่างจากพี่ชายร่วมมารดาถึงเจ็ดปีทีเดียว

ส่วนหม่อมอีกสองคนของหม่อมเจ้าวิชากร คนหนึ่งนั้นคือช้องนาง ซึ่งเคยเป็นนางต้นห้องของหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณมาก่อน ก่อนที่จะมาเป็นหม่อมแล้วมีบุตรชายหนึ่งคนให้ท่าน นั่นคือ หม่อมราชวงศ์ปวรจุล หรือคุณชายจุล บุตรชายคนรองของราชสกุลจุฬาเทพ

หม่อมอีกคนนั้นคือหม่อมหมยกนั่นเอง เธอมีบุตรชายให้แก่ท่านสองคน นั่นคือ หม่อมราชวงศ์พุมภัทร หรือคุณชายภัทร อายุอานามเท่ากับคุณชายจุล หากอ่อนเดือกว่า ส่วนคนที่สองก็คือ หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ หรือคุณชายเล็ก...

คนที่ยืนอยู่ต่อหน้าสมบุญในเวลานี้เอง

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์นั้นถึงจะถูกเรียกว่าคุณชายเล็ก แต่ก็ไม่ใช่บุตรชายคนสุดท้องของราชสกุลจุฬาเทพอย่างชื่อ เพราะยังมีคุณชายพีร์อีกคนที่อายุน้อยกว่าเขา แต่เป็นเพราะเมื่อหม่อมหมยกคลอดเขาออกมาแล้ว หม่อมเจ้าท่านคิดว่าคงจะไม่มีลูกอีก จึงได้ตั้งชื่อเล่นให้เขาว่า 'เล็ก' ทว่าหลังจากนั้นไม่นาน หม่อมราชวงศ์อุบลวรรณก็เกิดตั้งครรภ์คุณชายพีร์ขึ้นมา ทั้งๆ ที่ก็แห้งไปเสียหลายครั้งจนท้อ

เมื่อคุณชายพีร์คลอดออกมา หม่อมเจ้าท่านจึงทรงตั้งชื่อเล่นบุตรคนสุดท้องว่า 'พีร์' พาให้คนที่ไม่สนิทชิดเชื้อสับสนไม่น้อย แต่คนใกล้ชิดและบุคคลในวงการสังคมชั้นสูงต่างก็รู้จักันดีในเรื่องนี้

“รถอยู่ไหนขอรับ คุณชาย” สมบุญเอ่ยถามเมื่อรถรับจ้างคันนั้นแล่นออกไปแล้ว

“ข้าม่ายหาวย” หม่อมสูงศักดิ์เอ่ยเสียงดังและยานคางตามฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ “จอดอยู่ที่โลลิต้าโนน”

“เบาฯ ลีขอรับ เตียวหม่อมก็ตื่นทรอก” สมบุญจุกปากพร้อมโบกมือปรามก่อนจะเอ่ยถามด้วยความสงสัยออกไปอีก “ไหนว่าไปสมาคม ไหง่ไปโพล่ที่ราชดำเนินได้เล่าขอรับ”

“แวะไปดูเครื่องม้าที่ห้างของอางมาเสียก่อนนะลิ ท่านว่ามีของใหม่มาจากอังกฤษ ตัน...” คนเมมาลากเสียงสูง ยกไม้ยกมือเปะปะ “ไปเจอกับเพื่อนเก่าก็เลยพาไปรำลึกความหลังกันหน่อย”

สมบุญส่ายศีรษะ เหตุผลหนึ่งที่ทำให้คุณชายคนนี้ค่อนข้างจะไม่เห็นค่าของเงินเท่าไร เพราะมีคุณตาที่มีฐานะดี เป็นถึงเจ้าของห้างดังในพระนคร จึงทำให้มีเงินใช้มากกว่าพี่น้องคนอื่น ขาดเหลืออะไรก็มักจะวิ่งไปที่ห้างของคุณตา หรือที่เขาเรียกว่าอาง คอยหยิบโน่นหยิบนี่เอาตามใจชอบเสมอๆ และที่สำคัญ หากเขาเข้าไปอ้อนเจ้าสัวซึ่งนิดหน่อย ก็จะได้เงินติดปลายนมมาใช้จ่ายอย่างไม่ขาดมือเลยทีเดียว ทำให้เขามีเงินมีทองใช้จ่ายมากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ซึ่งรับเบี้ยหวัดจากมรดกตามสมควรเท่านั้น

แต่คำว่า ‘ตามสมควร’ นั้นก็มีใช้เงินน้อยเสียทีเดียว ทั้งนี้เพราะเมื่อหม่อมเจ้าวิชชากรยังมีพระชนม์ชีพอยู่นั้น ทรงเป็นผู้ที่มีความคิดกว้างไกล ท่านหนึ่ง ในขณะที่รับราชการอยู่ที่กรมที่ดิน ก็ดำเนินกิจการอื่นควบคู่ไปหลายประการ ทั้งการร่วมหุ้นซื้อที่ดินรกร้างแถบสาทร สีลม และที่ทางแถวชายทะเลชะอำ เลยไปจนถึงหัวหินเอาไว้หลายผืน ก่อนจะพัฒนาที่ดินเหล่านั้นให้มีมูลค่าขึ้นมาด้วยการสร้างตึกแถวและโรงแรมมากมาย กลายเป็นมรดกตกทอดให้แก่หม่อมๆ ทั้งห้า ได้มีกินมีใช้อย่างเหลือเฟือ

หลังจากที่หม่อมเจ้าวิชชากรสิ้นชีพิตักษัยไปเมื่อตอนที่รัชชานนท์อายุได้เพียงสิบปี หม่อมเอียดซึ่งเป็นมารดาของท่าน จึงเข้ามาช่วยดูแลคุณชาย

กำพร้าทั้งห้า และได้เข้าควบคุมดูแลการใช้จ่ายของทุกคนให้แก่เพียงพอ
จับจ่ายใช้สอยได้อย่างไม่สุรุ่ยสุร่ายเท่านั้น เรื่องนี้ทุกคนก็ดูเหมือนจะยอมรับ
กันเป็นอย่างดี เพราะที่ได้รับอยู่ทุกเดือนก็เป็นเงินมากโขอยู่สำหรับเด็ก...

จะยกเว้นก็แต่หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์คนเดียวเท่านั้น

“อ้อฮือ นี่คุณชายไปอาบน้ำเหล่าที่บางยี่ขันมาหรือขอรับ” สมบุญเอ่ย
เสียงบี๊ ขณะที่ตรงเข้าไปประคองร่างโงนเงนของคุณชายเล็กเพราะบีบจมูก
ตัวเองไว้

“จบบ้าระอะ คนอาไว้จบบ้านน้ำเหล่า” คนกลืนเหล่าที่งโวยเสียงอ้อแอ้

“นี่แสดงว่ายังไม่เมา เพราะรู้ว่าเขาไม่อาบ้านน้ำเหล่ากัน” คนสวนหนุ่มย่น

“เปล่า...เอ๊ก” กะบังลมของคุณชายเล็กเกิดการหดตัวจนส่งเสียงดัง
ออกมา ก่อนจะหันมายิ้มละไมกับเขา “มันเสียตายต่างหาก ขนาดอาบได้เนี่ย
คงกินไปได้หลายวันเทียว”

คนพุดยักคิ้ว ก่อนจะเบิกตาโพลง หุบปากจนแก้มป่องราวกับลูกโป่ง
ที่กำลังจะแตก สมบุญถึงกับเบิกตากว้าง เพราะรู้ว่านั่นเป็นอาการของคนกำลัง
จะอาเจียน

“ตะ...เดี๋ยวกับคุณชาย” สมบุญร้องเสียงหลง ประคองร่างหนักอึ้ง
หมายจะพาไปคายของเก่าออกที่โคนต้นมะขาม หากไม่ทันเสียแล้ว เมื่อ
คุณชายหนุ่มอ้าปากระบายกับแก้มผสมแอลกอฮอล์ในกระเพาะออกมาเต็ม
ลือยิตลีขาวสะอาดของคนห้าม

“ฮือ โป๊ะแตก” สมบุญหรีตาแล้วถอนหายใจเสือกอย่างนึกเสียตาย
ลือยิตตัวใหม่เป็นกำลัง เพราะยังไม่ทันได้เลอะดินเลอะโคลนตามหน้าที่ ก็ดัน
มาเลอะอ้วกเสียก่อนแล้ว

ชายหนุ่มกล้ากลืนฝืนทนกลืนอ้วกของเจ้านาย แล้วประคองเข้าไปใน
บริเวณบ้าน แต่ก็ไม่ได้พาคุณชายเล็กเข้าทางประตูใหญ่ของตัวบ้าน กลับอ้อม
ไปด้านหลัง มุ่งตรงเข้าไปในเรือนคนใช้ซึ่งปลูกเป็นห้องแถวยาวเหยียด

“ผมขอผลัดเสียก่อนนะขอรับ กลัวจะขึ้นไปทำเลอะบนเรือน แม่จะป่น

เอาอีก” คนพูดผลึกประตูห้องตัวเองเข้าไป แล้ววางเจ้านายลงบนที่นอนเป็นการชั่วคราว

“เออ” ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะปล่อยกับแกลัมส่วนที่เหลือออกมาจนเต็มเตียง

“เวรแล้วกู” สมบุญยกมือกุมขมับ ถึงกับสายหน้าก่อนจะถอดเสื้อที่เลอะเทอะโยนทิ้งไว้ที่มุมห้อง เดี่ยวตอนเช้าสมศรี แม่ของเขาซึ่งเป็นแม่บ้านของเรือนใหญ่ก็คงจะมากับไปซัก

ส่วนที่นอนคงต้องรีบกลับมาจัดการเอง เสร็จแล้วก็หันไปหยิบเสื้อยืดตัวใหม่มาสวม ได้แต่อ่อนใจที่คนไม่เมออย่างเขานั้นทั้งเสื้อเลอะ ทั้งที่นอนเลอะ แต่คนเมากลับสะอาดเร็วเร็ว

จากนั้นจึงค่อยพาคุณชายรัชชานนท์ออกจากห้อง แล้วประคองเข้าทางประตูห้องครัวหลังบ้านเพื่อไม่ให้เอิกเกริก ทว่ายังไม่ทันจะหับประตูปิดสนิทไฟในห้องครัวก็สว่างวบขึ้นเสียก่อน

“กลับมาได้แล้ววี ชายเล็ก”

เสียงนั้นราวกับเจ็ลลมที่พัดผ่านภูเขา น้ำแข็งวูบมา ทำเอาสมบุญถึงกับตัวสั่น แข็งขาแข็งเสียวจนขยับตัวไม่ได้

และก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก ที่เสียงนั้นทำให้คนเมามายไม่ได้สติอย่างคุณชายรัชชานนท์สร้างมาได้อย่างชะงัดนัก ชายหนุ่มผละจากสมบุญแล้วยืนตัวตรงราวกับไม้บรรทัดในทันที ท่าทางเหมือนกับคนไม่เคยแตะต้องสุรามายเลยสักหยด

“หม่อมย៉ายังไม่นอนหรือครับ”

หญิงสูงวัยยกมือขึ้นปิดจมูก แวตาดูนั้นแสดงออกถึงความรังเกียจอย่างเห็นได้ชัด “จะให้ย่านอนหลับลงได้อย่างไรกัน ในเมื่อชายเล็กยังทำตัวเลอะเทอะเหมือนพวกก๊วยข้างถนนแบบนี้”

คุณชายรัชชานนท์ได้แต่ก้มหน้า ไม่มีใครกล้าเถียงหม่อมเอียด สิ่งที่หลุดจากปากของท่านคือประกาศิต และเป็นประกาศิตที่ทุกคนจะต้องทำตาม

คุณชายเล็กเองก็เหมือนจะรู้ตัวเองดีว่า เป็นอย่างที่เหมาะมยามพูดทุกประการ ด้วยความที่เป็นคนไม่รู้จู้จี้ค่าของเงิน เขาเป็นคนชอบเข้าสังคม ชอบสังสรรค์ ไม่ว่าจะเป็นในระดับสังคมชั้นสูงอย่างงานราตรีสโมสร หรือแม้กระทั่งวงเหล้าเล็กๆ ของคนงานก่อสร้างที่เขาควบคุมงานอยู่ คุณชายรัชชานนท์เอาทุกอย่างเงินทุกสตางค์นั้นหมดไปกับการสโมสร เหล้า บิลเลียด และโป๊กเกอร์แทบทั้งนั้น

“ถึงเวลาจะต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบางอย่างเสียแล้ว” หม่อมเอียดเอ่ยคล้ายออกคำสั่งเสียมากกว่า “สัปดาห์หน้า ลูกสาวคนเล็กของท่านนายพลอนุพันธ์จะกลับมาจากปิ่น ย่าต้องการให้ชายเล็กแต่งงานกับเธอ”

คนเฒ่าถึงกับสะอึก เพราะหญิงสาวที่พูดถึงนั้นเป็นหลานลุงของหม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ เทวพรหม พระสหายสนิทของบิดาของเขา ซึ่งหม่อมเอียดพยายามจะจับหลานชายคนใดคนหนึ่งแต่งงานกับราชสกุลนี้ให้ได้ หล่อนเป็นลูกของพลตรี หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ เทวพรหม นายทหารแห่งกองทัพบกไทย และยังเป็นน้องสาวของเรืออากาศโท หม่อมหลวงชัชวรี เพื่อนสนิทของเรืออากาศโท หม่อมราชวงศ์รัตนพีร์น้องชายของเขานั่นเอง

“แต่งงานหรือครับ” ชายหนุ่มย้อนถาม “แต่ผมยังไม่พร้อมที่จะแต่งงานนะครับ”

สายตาของหม่อมเอียดแผ่รังสีอำมหิตออกมาจนสมบุญถึงกับหนาวสะท้าน แม้จะไม่ได้เป็นคนที่ถูกรังสีนั้นพุ่งเข้าใส่โดยตรงก็ตาม

“อายุยี่สิบแปดแล้ว งานการก็มั่นคง เป็นถึงข้าราชการกรมโยธาเทศบาล ชายเล็กจะรอถึงเมื่อไหร่กัน”

รัชชานนท์ได้แต่ถอนหายใจเบาๆ นอกจากจะโดนบังคับเรื่องแต่งงานแล้ว เรื่องการงานก็เป็นอีกเรื่องที่เหมาะมยามกำหนดกฎเกณฑ์ให้ เพราะหลังจากจบคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธากลับมาจากประเทศอังกฤษ หม่อมยาก็ยึดเอียดให้เขาเข้าไปทำงานอยู่ในกรมโยธาเทศบาล^๑

^๑ กรมโยธาธิการและผังเมืองในปัจจุบัน

ทั้งๆ ที่ใ้ใจอยากจะไปทำงานในบริษัทฝรั่งอีกแห่งหนึ่งของรุ่นพี่มากกว่า แต่ไม่ได้รับอนุญาต เพราะต้องไปประจำอยู่ต่างจังหวัด ท่างบ้านห่างเมืองไกลโซที่เดียว

“ตอนพี่ชายใหญ่ พี่ชายรุจ กับพี่ชายภัทร อายุเท่าผม ผมก็ไม่เห็นหม่อมย่าได้เร่งรัดให้พวกเธอแต่งงานกันนี่ครับ”

“นี่ชายเล็กจะมาเถียงยาหาแก้วอะไรกัน” เสียงนั้นราวกับบอสเนียนาตพาดลงบนร่างของหม่อมราชวงศ์หนุ่ม แม้สมบุญเองก็โดนสะกิดนั้นจนถึงกับซาไปทั้งตัว “ถ้าย่าบอกให้แต่ง ชายเล็กก็ต้องแต่ง”

ไม่มีเสียงตอบรับจากคุณชายเล็ก ผู้พูดมองนิ่งไม่ไหวติงอยู่นานทีเดียว ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ “เอาละ เราจะพูดเรื่องนี้กันอีกทีในตอนอาหารเช้า หวังว่าถึงตอนนั้น ชายเล็กคงสร้างแล้ว”

“ครับหม่อมย่า” รัชชานนท์ก้มหน้า นัยน์ตาขุ่นมัว

หม่อมเอียดจิกสายตาสีทลานชายอีกครั้ง ก่อนจะเซิดใส่แล้วเดินออกจากห้องครัว กลับไปที่เรือนไทยริมแม่น้ำเจ้าพระยาของท่าน ซึ่งอยู่ในบริเวณรั้วเดียวกันกับบ้านหลังนี้

สมบุญถึงกับถอนหายใจดังเฮือก เพราะบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความกดดันอันมหาศาลได้มลายหายไปเป็นปลิดทิ้ง

ทันใดนั้นเอง ร่างที่ยืนตรงอยู่เมื่อครู่ก็กลับอ่อนปวกเปียกทำท่าจะล้มลงจนเขาต้องรีบเข้าประคองอีกครั้ง ได้แต่คิดอยู่ในใจว่า หากเชิญหม่อมเอียดไปนั่งอยู่กลางวงเหล้า คงจะไม่มีผู้ชายคนไหนเมาเพราะฤทธิ์สุราเป็นแน่แท้

“ขึ้นไปนอนดีกว่าขอรับ ประเดี๋ยวผมจะผลัดผ้าให้” คนสวนประจำบ้านเอ่ย แต่คนฟังมิได้นำพาเสียแล้ว เพราะคอบีบไปตั้งแต่หม่อมเอียดออกไปจากห้องได้ไม่เท่าไร

สมบุญส่ายหน้า แล้วก้มหน้าก้มตาทำหน้าที่ของตัวเองต่อไปอย่างไม่นึกเบื่อหน่าย ด้วยสำนึกบุญคุณของหม่อมเจ้าท่านกับหม่อมเอียดที่เลี้ยงดูตนกับครอบครัวมาหลายปีติดัก

๑

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ จุฑาทเทพ นอนเปลี่ยกายที่อนบนนอยู่บน
เตียงกว้าง ตามลำตัวพร่าวพรางไปด้วยหยาดน้ำหลังจากการชำระร่างกาย
มาหมาดๆ ดวงตาดำยาวรีเบิกโพลง มองฟ้าเพดานสีขาวยสะอาดปราศจาก
หยากไย่ด้วยความหม่นหมอง และถอนหายใจออกมาเป็นระยะๆ

ดูเหมือนคำว่า 'แต่งงาน' จะทำให้เขารู้สึกหนักใจได้ไม่ต่างไปจากคำว่า
'ติดตะราง' เลยทีเดียว

เขานึกภาพไม่ออกสักนิดว่า ตัวเองจะเดินทางกลับบ้านหลังจาก
เลิกงาน โดยไม่แวะไปสโมสร ไนท์คลับ หรืออยู่สังสรรค์กับลูกน้องที่กรม
หรือคอนงานที่หน่วยงานก่อสร้างได้อย่างไร

เอาแค่อินตนาการว่า ภรรยาของเขาจะต้องมาจู้จี้จ้ำไชให้เขากลับบ้าน
ตรงเวลา พร่ำบ่นเป็นไฟตอนที่เขาดื่มเหล้าแม่สักหยด แค่นั้นก็ทำเอาขนพอง
สยองเกล้าเสียแล้ว

ที่สำคัญ หม่อมหลวงคินิหนู เทวพรหม ที่เขาเคยเห็นเมื่อสมัยยังเยาว์
นั้น ไม่มีวีแววว่าจะโตขึ้นมาเป็นคนสวยไปได้เลย เด็กคนนั้นทั้งตัวอ้วน

แก้มป่อง แกรมยังชี้แยะ และเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจเลยทีเดียว

“เฮ้อ... เหล้าจ๋า ฉันลาก่อน” รัชชานนท์บ่นพึมพำ

ก่อนจะหลับตานึกถึงเมื่อคราวคุยกับหัวหน้าสำนักควบคุมการก่อสร้างของกรมโยธาเทศบาลเมื่อวานนี้ว่า ท่านอธิบดีกรมทางหลวงแผ่นดินกำลังอยากได้บุคลากรสำหรับประจำตามต่างจังหวัดหลายตำแหน่ง และท่านก็เห็นว่า เขาเคยฝึกงานด้านนี้มาบ้างแล้วที่ประเทศอังกฤษ จึงอยากจะได้ไปช่วยงาน แต่ติดที่ว่าจะต้องย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดอันแสนทุรกันดาร ซึ่งหม่อมเอียดที่เป็นผู้มีพระคุณของท่านอธิบดีคงไม่เห็นด้วยแน่ๆ

‘ซัดใจหม่อมย่า ก็ยังดีกว่าต้องติดตะรางมิใช่หรือ’

เสียงเคาะประตูดึงเอาความคิดของเขาออกมาจากความสับสนในใจ แล้วเสียงที่ตามมาทำให้เขารู้ว่า ถึงเวลาจะต้องลุกจากเตียงแล้ว

“ชายเล็ก ตื่นหรือยัง”

“ตื่นแล้วครับย่าอ่อน” เขาร้องตอบ

ย่าอ่อนคนนี้เป็นน้องสาวแท้ๆ ของหม่อมย่าเอียด หลังจากท่านออกจากวัง ก็มาอาศัยอยู่กับพี่สาวที่นี้ คอยช่วยเหลือแบ่งเบาภาระของพี่สาวในเรื่องการบ้านการเรือน และการเลี้ยงดูพวกหลานๆ ท่านออกจะเป็นคนใจง่ายใจอ่อนอย่างมากสักหน่อย หลายครั้งที่เขาพาเพื่อนๆ มาที่บ้าน คำถามแรกๆ ที่มักจะได้ยินจากปากของท่านก็คือ...

‘นามสกุลอะไร’

หากเป็นที่รู้จักก็จะเห็นรอยยิ้มเป็นมิตรจากท่าน อาหารว่างเลิศรสก็จะทยอยกันมาให้ได้ลิ้มชิมรสฝีมือแม่ครัวชาววังกันอย่างอิมหิมิพิมัน แต่หากเป็นนามสกุลที่ไม่คุ้นหู หรือยาวยืดยาวแบบที่พวกชาวจีนมักจะนำมาตั้งก็จะได้รับสายตาค่อนขอด ดูหมิ่นดูแคลนเข้าไป บางครั้ง น้ำลึกแก้วก็ยังคงต้องเป็นเขาที่ต้องเรียกคนรับใช้ไปยกมาให้เอง

แม้แต่กับหม่อมราชวงศ์ปวรจรัสซึ่งเป็นโอรสของหม่อมเจ้าวิชาวรคนหนึ่งเหมือนกันกับเขา แต่เกิดจากหม่อมช้องนางซึ่งเป็นเพียงต้นห้องของ

หม่อมราชวงศ์อุบลวรรณเท่านั้น ย่าอ่อนก็ไม่วายที่จะใช้วาจาเสียดสี ที่มั่งแวง และย่าเตือนถึงชาติกำเนิดอยู่เสมอๆ

“อาบน้ำหรือยังล่ะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ”

“ถ้าอย่างนั้นรีบลงไปนะ หม่อมย่าให้คนเทียบสำหรับตั้งแต่เช้า ให้ย่า มาตามพวกหลานเห็นว่ามึนๆ ยาเตรียมข้าวต้มกึ่งอาหารโปรดของหลานเอาไว้ ด้วยนะ”

“ครับย่าอ่อน” เขาร้องตอบ แล้วคิดในใจว่า ‘ของโปรดของชายพรีนะสิ ไม้ว่า’

เสียงฝีเท้าของอ่อนค่อยๆ เบาจนหายไป รัชชานนท์จึงลุกขึ้น เดินไปที่ ตู้เสื้อผ้าอย่างกระฉับกระฉ่ง ปลดผ้าขนหนูสีขาวออกจากเอว เช็ดตัวที่ยัง หมาดๆ อีกครั้ง แล้วหยิบเสื้อยืดโปโลสีครีมแบบพอดีตัว เน้นกล้ามเนื้อบิกีนี มาสวมใส่พร้อมๆ กับกางเกงสแล็กส์สีขาวสะอาด

นับเป็นคุณสมบัติพิเศษอย่างหนึ่งของรัชชานนท์ ที่สามารถตื่นเช้าหลังจากดื่มสุรามากมายแล้วไม่มีอาการเมาค้าง อาจจะเป็นด้วยความเคยชินหรือ อะไรก็ตาม แต่ก็นับว่าเป็นข้อดีทีเดียว เพราะหม่อมเอียนั้น บางครั้งก็จะ ชอบเรียกหลานๆ ให้ไปพร้อมหน้าพร้อมตากันในเวลาอาหารเช้าเมื่อมีธุระ สำคัญ

และธุระสำคัญของท่านเช้านี้ก็คงจะหนีไม่พ้นเรื่องที่เคยค้างกันมาตั้งแต่ เมื่อคืน ทำเอารัชชานนท์ถึงกับถอนหายใจยาวออกมาทีเดียว

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็ออกจากเรือนไม้สีขาวหลังใหญ่ ซึ่งท่าน พ่อของเขาสร้างขึ้นบนที่ดินแถวบางรักก่อนจะสิ้นชีพิตักษัยไม่นาน

ตัวเรือนใหญ่นั้นแบ่งออกเป็นสองปีก ปีกหนึ่งนั้นมีสองห้อง เดิมเป็น ของหม่อมแม่หยกห้องหนึ่ง และของเขากับพี่ชายภรรยาอีกห้องหนึ่ง แต่เมื่อ มารดาของเขาถึงแก่กรรม ห้องของท่านจึงตกทอดมาเป็นของบุตรผู้พี่ ส่วนเขาก็ ได้ครอบครองห้องเดิมแต่เพียงผู้เดียว

อีกปีกหนึ่งของตัวเรื่อนั้นมีสามห้องนอน เดิมท่านพ่อของเขาใช้เป็นที่พักส่วนพระองค์ร่วมกับหม่อมราชวงศ์อุบลวรรณาห้องหนึ่ง อีกห้องหนึ่งเป็นของบุตรชายคนโตกับคนสุดท้าย ที่เหลือเป็นห้องของซ่องนางกับคุณชายปวรจุจ ซึ่งปัจจุบันนี้ ทั้งสามห้องนั้นก็ได้ถูกจับจองโดยสามหนุ่มแห่งราชสกุลจุกาเทพไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วเช่นกัน

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์เร่งฝีเท้าผ่านสวนแบบอังกฤษไปยังซุ้มเถาดอกอัญชัน จากนั้นก็วิ่งกึ่งเดินขึ้นสะพานไม้เล็กๆ ข้ามคลองตหน้าจากแม่น้ำเจ้าพระยาไปที่บึงกลางสวน จนถึงบ้านไม้หลังเล็กริมน้ำ ซึ่งเริ่มแรกทีเดียวท่านพ่อของเขาเคยพักอาศัยอยู่ก่อน หลังจากขยับขยายไปสร้างเรือนใหญ่ จึงยกเรือนหลังนี้ให้หม่อมย่าเฝ้าตรวจครอบครองแต่เพียงผู้เดียว จนกระทั่งมีย่าอ่อนมาเป็นเพื่อนคู่คิดในเวลาต่อมา

รัชชานนท์หยุดยืนอยู่ที่หน้าห้องรับประทานอาหารชั่วระยะเวลาหนึ่ง ก่อนจะสูดลมหายใจลึกแล้วเปิดประตูเข้าไปภายใน

ตอนนี้ทุกคนมาพร้อมกันที่โต๊ะไม้สักขนาดใหญ่แล้ว จะขาดเพียงหม่อมราชวงศ์ปวรจุจเท่านั้น ที่ตอนนี้เดินทางไปประจำอยู่ ณ สถานเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศสวีเดนแลนด์ ในฐานะเลขานุการโทพร้อมกับท่านหญิงวรรณรสา ผู้เป็นภรรยา

ว่า ตำแหน่งที่ขาดไปนั้นก็ได้อุณกรองแก้ว ภรรยาของหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทร พี่ชายร่วมอุทรของเขาเข้ามานั่งแทน รัชชานนท์จึงเดินอย่างสำรวมไปนั่งเก้าอี้ประจำตำแหน่งที่ว่างอยู่ ยังนึกดีใจที่มีพี่ชายร่วมมารดากับศรีภรรยา นั่งคั่นระหว่างเขากับประมุขของบ้าน ซึ่งกำลังนั่งคอแข็งอยู่ตรงหัวโต๊ะ แต่ถึงกระนั้นก็ยังรู้สึกเย็นสันหลังไม่น้อยเพราะสายตาของท่านที่เพ่งมองเขม็งมา

“เห็นสมบุญบอกว่า กลับมาเกือบเที่ยงคืนหรือ” หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรกระซิบถาม เมื่อเอี้ยวตัวผ่านแผ่นหลังของภรรยามาหา

“ติดลมไปหน่อย” คนมาสายยิ้มเป็น ก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อหันไปพบสายตาของหม่อมย่าเข้า

“อ้าว ตักข้าวต้มให้คุณๆ ได้แล้ว” ย่าอ่อนที่นั่งตรงข้ามกับเขาพอดีหันไปสั่งเสียงแข็งกับสาวใช้หน้าตาแจ่ม ก่อนจะหันไปยิ้มหวานให้หม่อมราชวงศ์รณพีร์ที่นั่งติดกัน “วันนี้ย่าทำข้าวต้มกึ่ง ของโปรดของชายพีร์เสียวนะ”

“แหม วันนี้คงเจริญอาหารอีกแล้ว ฝีมือย่าอ่อนนี่กินลิ้มตายเลยที่เดียว” ชายหนุ่มโอบหน้าคอมล้นถอดแบบออกมาจากหม่อมเจ้าวิชาวากรทุกกระเบียดนิ้วเอ่ยขึ้นอย่างประจบประแจง

“ชายพีร์พูดอย่างนี้ประเดี๋ยวก็ได้ทานข้าวต้มกึ่งเป็นอาหารเช้าทั้งสัปดาห์” หม่อมราชวงศ์รณพีร์ พี่ชายคนโตเอ่ยขำๆ แต่ก็เรียกอารมณ์ครั้นครังจากคนอื่นได้ไม่น้อย

“มัวแต่ยกกันอยู่นั้น รีบๆ ทานเข้าเถอะ ไล่กิวไล่แขวนกันหมดแล้ว” คำกระทบกระเทียบของประมุขของบ้านนั้นทำเอาคนมาสายถึงกับสะดุ้งโหยงอีกครั้ง

“เสร็จแล้วจะได้รีบทูตทูระ”

“ทูระอะไรหรือครับ หม่อมย่า” คุณชายใหญ่เอ่ยถามอย่างนอบน้อม

“เรื่องลูกสาวคนเล็กของนายพลอนุพันธ์นะสิ” น้ำเสียงของหม่อมเอียดที่ตอบคุณชายใหญ่นั้นไม่ได้แข็งและดุดันเหมือนที่พูดกับคนอื่น ออกจะเกรงใจอยู่ในที่เสียดด้วยซ้ำ “เธอเรียนจบ และกำลังจะกลับมาจากป๋นังแล้ว”

รัชชานนท์ถอนหายใจเบาๆ ก้มหน้าก้มตาจับประทานข้าวต้มกึ่งที่ฝืดคอมากที่สุดเท่าที่เคยกินมา เพราะรู้เรื่องนั้นดีตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว พลังก็คิดหาวิธีปฏิบัติราชการจับคู่ครั้งนี้ไปตลอดเวลาอาหารเช้า แต่จนแล้วจนรอดเมื่อเสร็จสิ้นมือเข้าก็ยังไม่มีพบทางออกอยู่ดี

“ผมขอกาแฟได้ไหมครับย่าอ่อน” แทนที่เขาจะสั่งกับคนรับใช้หน้าแจ่มโดยตรง รัชชานนท์ต้องหันไปร้องขอจากย่าอ่อนเสียก่อนตามระเบียบของบ้าน

อ่อนพยักหน้า แล้วหันไปถามผู้เป็นประมุข “คุณที่จะรับอะไรอีกไหมคะ”

“ไม่ละ”

“ผมขอกาแฟเหมือนกันครับ” คุณชายใหญ่เอ่ย

“ผมก็เหมือนกันครับ” คุณชายภัทร และคุณชายพีร์จึงร้องขอเช่นกัน

แม่บ้านกิตติมงคลก็จึงหันไปหาลูกมือแล้วสั่งความ “ได้ยื่นแล้วใช่ไหม
เอาเครื่องดื่มมาเสิร์ฟคุณๆ เร็ว อย่าลืมน้ำส้มของคุณแก้วล่ะ”

รัชชานนท์อมยิ้มกับพี่ชายทั้งสาม เพราะแม่ย่าอ่อนจะเคยตั้งแง่กับ
คุณกรองแก้วมาก่อน แต่ก็ยังไม่ลืมน้ำเธอก็เป็นสะใภ้ของราชสกุลจุฑาทาเทพ
คนหนึ่งเหมือนกัน

เมื่อเครื่องดื่มมาวางตรงหน้าของทุกคนเรียบร้อยแล้ว หม่อมเอียดจึง
เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“สัปดาห์หน้า ลูกสาวคนเล็กของท่านนายพลอนุพันธุ์จะกลับมาจาก
ปิ้ง ย่าอยากจะให้ทุกคนไปร่วมงานเลี้ยงต้อนรับน้องเขาด้วย โดยเฉพาะ
ชายเล็กกับชายพีร์ เพราะแม่วิลิรัฎฐา ลูกสาวของคุณชายเทวพันธ์ก็น่าจะ
มาด้วย”

รัชชานนท์กับภรรยาทำหน้าเฉือน ส่วนธรรารกับพุดมีภรรยากลับยิ้มขมิ้มๆ
เพราะทั้งคู่ได้รอดพ้นจากการจับคู่ของหม่อมย่ากับสาวๆ ในราชสกุลเทพพรหม
ไปเรียบร้อยแล้ว รวมไปถึงปวรจุฑาที่อยู่ต่างประเทศด้วย หลังจากพี่สะใภ้
ทั้งสามคนสามารถผาดานหินของหม่อมย่าเอียดและย่าอ่อนไปได้เรียบร้อยแล้ว
ทำให้ความหวังทั้งหมดที่จะสืบทอดเจตนาธรมณ์ของหม่อมเจ้าวิเศษชากร ที่จะให้
บุตรชายแต่งงานกับสาวๆ ในราชสกุลของเพื่อนรักต้องตกมาอยู่ที่คุณชายหนุ่ม
ที่เหลืออยู่เพียงสองคน

โดยเฉพาะรัชชานนท์ ซึ่งถูกหมายมั่นปั้นมือตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วว่า
จะต้องจับแต่งงานกับหญิงสาวเจ้าของงานเลี้ยงคนนี้ให้ได้

“แต่หม่อมย่าครับ คือผม...”

“เราไม่ต้องพูดอะไรเลย ชายเล็ก” หม่อมเอียดดักคอขึ้นเสียก่อน “อย่า
รับปากกับท่านนายพลเอาไว้แล้วพ่อเล็กจะไป ท่านนายพลยังเอ่ยปาก

ฝากฝังลูกสาวมาด้วย เพราะห้องเขาอยู่เมืองนอกเมืองนามานาน ที่ทางสมัยนี้ ก็เปลี่ยนไปเยอะ ยิ่งไงก็ช่วยพาน้องเขาไปโน่นไปนี่บ้าง จะได้ไม่หลง”

“สงสัยได้พาไปโลลิต้า หรือไม่ก็มูแลงรูกแถวราชดำเนินละมั้งครับ หม่อมย่า” ชายพีร์เอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะทำหน้าจ้อยเมื่อหม่อมเอี้ยดหันไปส่งค้อนให้วงใหญ่ เพราะทั้งสองที่นั่นเป็นสถานที่ที่พยายามค้าคืนที่คนถูกจับกุมมักจะไปเที่ยวเสมอๆ

“เห็นว่าที่ห้างมีเสื้อผ้าสตรีแบบใหม่ๆ มาเยอะไม่ใช่หรือ”

“ครับหม่อมย่า” ชายภัทรเป็นคนตอบแทน หลังจากน้องชายของเขา มัวอ้าอึ้งอยู่

“ถ้าอย่างนั้นพ่อเล็กก็พาน้องเขาไปเลือกซื้อสักชุดสองชุดสิ”

“ได้ครับหม่อมย่า” รัชชานนท์ค้อมศีรษะรับอย่างจำนใจ นึกในใจว่าคงมีทางเดียวที่จะหลุดพ้นบ่วงแร้วของการจับกุมนี้ไปได้ นั่นคือต้องรับปากทำนอชิตีกรรมทางหลวงแผ่นดินไปทำงานให้กรมทางหลวงที่ต่างจังหวัดเสียแล้ว กระทบ

แร้วสำหรับดักสัตว์ทำงานทันทีเมื่อมีอะไรบางอย่างพลาดท่า ตามมา ด้วยเสียงร้องด้วยความตกใจของมนุษย์ซึ่งทำให้คนที่ซุ่มอยู่นั้นบ่นอุบออกมา

“ป้าด บักจ้อย เดินเช่อซำจ้งได้มาติดแฮ้วซ้อย”

“ปล่อยซ้อย” คนที่ห้อยโตงเตงอยู่ร้องโหวกเหวก

“ลีย้องเฮ็ดหยัง” เจ้าของกับดักที่แหวกพงหญ้าออกมาในรูปร่างค่อนข้างเล็ก คล้ายผู้หญิงเสียมากกว่า หากสวมเสื้อก้อมสีดำกับกางเกงช่วงก้อมหรือกางเกงขายาวแค่ว่าสีเดียวกับเสื้อเหมือนผู้ชาย เคียนศีรษะด้วยผ้าขาวม้าเก็บเส้นผมสีดำขลับที่เกล้าแบบขอดชอยเอาไว้เกือบหมด ทำให้ลำคอระหงและใบหน้ากลมรูปไข่สีขาวนวลโดดเด่นขึ้นมา แม้จะมีร่องรอยชะมุกชะมอมอยู่บ้าง

“ปล่อยซ้อยแน อีนางสร้อย” คนถูกแร้วยังคงโวยวาย

“กำลังลึบปล่อยเดี๋ยวนี้” พุดจบกี้ดิ่งมีดเหน็บออกมาจากข่ามแล้วลับลงบนเชือกที่มัดตอกอยู่กับต้นไม้ใหญ่ จนคนห้อยหัวยั้งร้องดังขึ้นอีกเพราะหล่นแอกลงมาบนพื้น

“ทะเล่อทะลามาติดแฮ้วได้จังได้หือ...บักจ่อย” นางสร้อยแก้วทำคิ๊บแตะसानเล็ก ๆ ไปยืนยิ้มเป็น ทำสะเอวค้ำหัวคนตัวใหญ่แต่ชื่อนิดเดียว “บ่สู้บ่ว่าข้อยกำลังดักควายเถิกอยู่”

“ฮู้แล้วสิห้อยโตงเตงจังซึบ” ชายหนุ่มเมงยหน้ายับยู่ด้วยความเคืองขึ้นตอบ หลังจากถูกเปรียบเทียบกับควายเถิก หรือที่คนไทยเรียกว่าควายเถิกเข้าให้ จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม

เจ้าของแร้วหัวเราะคิก ยื่นมือไปช่วยจุดเหยือกกับดักให้ลุกขึ้นมาปัดฝุ่นตามเนื้อตัว

“สิฟ่าวไปไใส” หล่อนถามเพราะข้องใจแต่แรกแล้วว่า เขาจะรีบไปไหน
นัทหนา

“ไปหาพ่อใหญ่”

“ไปเฮ็ดอี่หยัง” คนตัวเล็กร้องถามอย่างสะกิดใจ เมื่อได้ยินชื่อของหัวหน้าหมู่บ้าน

“กะลั้งมีคนลวงข้ามเขตเข้ามาอะซี ทำทางคือพวกทหารเวียง”

“อี่หลิบ” ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างไม่เชื่อหู ก่อนจะคว่ำแขนคนตัวใหญ่กว่ากึ่งลากกึ่งเดินไป “พาข้อยไปเบ็งนำแน”

“บ่ได้ดอก ข้อยสิฟ่าวไปบอกพ่อใหญ่”

“บ่ๆๆ” มือเล็กๆ โบกหย็อยๆ “บอกกับลูกของพ่อใหญ่กะคือกันแหละ”

“ได้จังได้ เหวอ...” คนตัวใหญ่ค้ำยังไม่ทันขาดคำก็ต้องร้องเสียงหลงเพราะถูกลูกของพ่อใหญ่จุดกระชากลากถูไปอย่างรวดเร็ว จนต้องร้องเรียกให้หยุดไปตามทาง “เฮาๆๆ เฮาก่อน”

ไม่นานคนตัวเล็กก็หยุดตามคำร้องขอด้วยความรำคาญ “อี่หยังอีก

บักจ๋อย”

“เจ้าฮู้บ วาลีไปหมองได้”

หญิงสาวจึงนึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่รู้เสียหนอยว่าจะต้องไปทางไหน เอาแต่ลากคนรู้ทางไปเรื่อยเปื่อย จึงได้แต่ส่งยิ้มแห้งๆ ให้ผู้ถาม แล้วถามกลับ ไปเสียงอ่อย “ไปหมองได้เล่า”

บักจ๋อยส่ายหน้า แล้วสะบัดมือออก “บู้ฮู้ทางแล้วยังลากไปโน่นไปนี่ พหูสูตแท้”

“ก็ไปหมองได้เล่า บอกมาซี”

“ทางฟู้น” คนตัวใหญ่ไม่สมชื่อบอกเสียงดัง ก่อนจะหันหลังแล้วเดินไป อีทาง ทำเอานางสร้อยต้องเดินตามไปเงียบๆ ด้วยสีหน้าจืดเจื่อน

ไม่นาน ทั้งคู่ก็มาถึงเชิงผาแห่งหนึ่ง บักจ๋อยจึงทรุดตัวลงแล้วโบกไม้โบกมือให้คนตัวเล็กทรุดตัวลงตาม

“ฮอดแล้วบ” สร้อยร้องถามว่าถึงแล้วไซ้ไหม

“เงียบซะก่อน เตี่ยวพวกมันก็ได้ยิน” บักจ๋อยจุปาก แล้วพยักพืดหน้าให้คลานตามไปถึงสุดปลายทางซึ่งหักลาดลงไปในหุบเขาเบื้องล่าง มองเห็นคนอยู่กลุ่มหนึ่ง กำลังนั่งล้อมวงกินอาหารเข้ากันอยู่อย่างเอร็ดอ่อย คนหนึ่งนั่งอยู่บนขอนไม้ใหญ่คล้ายเป็นหัวหน้า

“นั่นมันพวกทหารเวียงนี้นา” เจ้าสร้อยกระซิบ

“เจ้าฮู้ได้จังได้” คิ้วหนาขมวดมุ่น หน้าตากระมอมกระเมมนั้นหายแวสงสัยเต็มที

“เกิบของพวกมัน” หล่อนจ้องรองเท้าคอมแบตของคนบนขอนไม้ไม่วางตา “บมีผู้ได้ใส่เกิบจั้งสันดอก นอกจากพวกทหารเวียง”

“เมื่อไปบอกพ่อใหญ่ก่อนดีกว่า” คนตัวใหญ่เร่งเร้าให้กลับ

“เตี่ยวก่อน” สร้อยคว่ำท่อนแขนของจ๋อยเอาไว้ทันก่อนที่เขาจะคลานถอยออกไป “พวกมันกำลังอิมแล้ว เบ็งชีว่ามันจะย่างไปหมองไหน ถ้าข้ามขอนไม้โน้นไป เขาจะเกิบมัน”

ขอนไม้ที่วางนั้น หาใช้ต้นไม้ที่ล้มอยู่เองตามธรรมชาติ แต่เป็นเพราะชาวบ้านในหมู่บ้านช่วยกันถอนรากถอนโคนล้มเอาไว้ แล้วพรางตาให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด เพื่อเป็นเขตแดนแห่งความปลอดภัย หากใครล่องล้าเข้าไป ก็นับว่าเป็นอันตรายต่อทุกชีวิตในหมู่บ้านอย่างยิ่ง

“ป้าด” ชายหนุ่มลากเสียงยาว “พวกมันมีตั้งเจ็ดแปดคน จะเก็บจิ้งได้ไหว”

“บ่ฮู้คือกัน” หญิงสาวส่ายหน้า “แต่จิ้งได้ ข้อยก็บ่ปล่อยให้พวกมันก้าวข้ามเขตหมู่บ้านได้ดอก”

ทั้งคู่เฝ้าดูทหารนอกเครื่องแบบกลุ่มนั้นอยู่สักพัก แต่ผลปรากฏว่าพวกนั้นเก็บข้าวของเสร็จก็เดินผล่ออกห่างจากขอนไม้ไปทางอื่น

จ่อยเป่าปากอย่างโล่งอก พลิกตัวนอนหงายหอบหายใจออกมาราวกับเพิ่งวิ่งร้อยเมตรมาหมาดๆ ทั้งที่ก็เพียงนอนกลิ้งหายใจด้วยความตื่นเต้นเท่านั้นเอง “นี่กว่าพวกมันจะเข้ามาในหมู่บ้านเสียแล้ว”

ไม่ทันขาดคำของจ่อย หญิงสาวก็ผุดลุกขึ้น ก่อนจะปิดเศษใบไม้ตามตัวออกแล้วหันหลังให้ชายร่างใหญ่ ทำท่าจะเดินจากไป แต่ก็กลับชะงักด้วยเสียงของเขาเสียก่อน

“เฮาๆๆ” จ่อยร้องบอกให้หยุด แล้วผุดลุกขึ้นเดินมาขวางหน้าเอาไว้ “เจ้าสิไปไส อีนางสร้อย”

หล่อนเหลือบมองคนถามด้วยสีหน้าเครียด “ไปหาพ่อใหญ่”

พ่อใหญ่ที่ใครๆ ในหมู่บ้านกลางป่าลึกเรียกกันนั้น เป็นชายชราอายุหกสิบปี ใบหน้าอ้มเอิบดูเป็นคนใจดี มีหนวดเคราสีดอกเลาเช่นเดียวกับเรือนผมยาวที่รวบเอาไว้เป็นหางม้ายู่ด้านหลัง ที่เขามีรูปร่างอ้วนท้วนนั้น ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะไม่สามารถเดินไปไหนต่อไหนได้ เนื่องจากขาของเขาขาดทั้งสองข้าง ดวงตาดำขลับนั้นก็แฝงเอาไว้ด้วยความเศร้าสร้อยไม่น้อย

ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อได้ยินได้ฟังเรื่องราวจากคนชื่อจ่อยกับคนตัวจ้อย

แล้ว ดวงตาเศร้าหนักเหมิงเกลียว จ้องจับไปที่ลูกสาวจอมทโมนด้วยสายตาคุดัน “ผู้ว่ามันเลี้ยง เกิดพวกมันจับได้ ข้อยมิต้องเสียลูกไปอีกคนป”

“ข้อยอยากให้เห็นใจว่าพวกนั้นลิบล้ำเข้ามา” คนตัวเล็กทำเสียงมาดมัน
“แล้วถ้ามันลิบล้ำเข้ามา เจ้าลิเฮ็ดจ้งได้”

“ยิงโลด” หล่อนดึงอาวุธคู่มือขึ้นมาประกอบ

ชายชราขมวดคิ้วพร้อมกับสายหน้า “หน้าไม้กับปืนนี่นะ เอ้อ... เจ้าสร้อยเอ่ย เจ้าเด็กน้อย”

“ข้อยบใช้เด็กน้อยแล้ว อายุสิบแปด เป็นสาวแล้วเด้อ”

คนฟังแทบผงะ มองดูลูกสาวอย่างพิเน็จขึ้นมาทันที ความวุ่นวายต่าง ๆ นานาที่ผ่านเข้ามาในชีวิตทำให้เขาลืมมองถึงการพัฒนาการของลูกสาวไปเสียสนิทใจ หล่อนโตขึ้นมาก ดวงหน้าแม้จะซ่อนอยู่ภายใต้ความมอมแมม แต่ก็ยังฉายแววของความสวยงามเหมือนกับภรรยาของเขาออกมาได้ไม่น้อยทีเดียว

ดวงตากลมโต ปากนิด จมูกหน้อย และอื่นๆ ที่หล่อนสวมเสื้อก้อมตัวโคร่ง ก็ยังไม่อาจพรางความสาวของหล่อนเอาไ้ได้

‘บ่แมนเด็กอย่างที่มีนั่นว่าจั้ง’

พ่อใหญ่ถอนหายใจ ก่อนจะทำเสียงซิ่งซังขึ้นมาอีก “ถึงจั้งลิ้นก็เถอะ เจ้าก็บ่ควรจะทำอิหยังโดยพลการ”

“ข้อยบอกแล้ว” บักจ้อยลากเสียงยาว ปรายตามองหญิงสาวอย่างไ้ได้ที่

“เจ้าก็คือกัน บักจ้อย” พ่อใหญ่ตวาดจนชายหนุ่มหุบขี้มรีบก้มหน้างุดๆ “ตามใจนางสร้อยมันตะพิดตะพือ ตัวกะใหญ่กว่า บัญยานอิหยังนักหนา กับแม่หญิงตัวจ้อย”

“ตัวจ้อย แต่ดุยกับหมา” จ้อยให้เหตุผลที่เขากลัวหญิงสาวตัวเล็ก แต่ไม่ทันขาดคำ หน้าไม้ในมือหล่อนก็โชนเข้าไปบนอกบาลจนต้องร้องโอดโอย “เห็นบ่ พ่อใหญ่”

“เดี้ยวแม่กั๊ด” หล่อนแยกเขี้ยวคำรามขู

“เฮาๆๆ” พ่อเฒ่าโบกไม้โบกมือให้หยุดอย่างระอ้าใจ “พวกทหารมันไปแล้วก็แล้วกันไป พวกสู่ออกไปได้แล้ว รำคาญหุ่รำคาญตาหลาย”

หึ่งคู้จำต้องลุกจากที่นั่ง เดินเตี้ยกันไปเสียงดังเอะอะ จนกระทั่งลงจากเรือนไม้ยกพื้นสูงไปแล้ว ชายชราอีกคนจึงเอ่ยขึ้นเป็นภาษาอังกฤษเสียงเครียด “พวกนั้นกระชับวงล้อมเข้ามาเต็มทีแล้วนะครับ”

“นั่นสิ แฮร์รี่” ชายชราคราขาวตอบเป็นภาษาอังกฤษกลับไปเช่นกัน ก่อนจะถอนหายใจออกมาด้วยความกลัดกลุ้ม “อุตสาห์หนีข้ามโขงมาฝั่งนี้แล้วพวกมันก็ยังคงตามรั้งความเราไม่เลิก”

“คงเป็นเพราะตอนนี้สถานการณ์ในเวียงพูกำไม่ดีขึ้น” ชายชราอีกคนเอ่ยขึ้นบ้าง ใบหน้าของผู้พูดคมสัน ผมสั้นยังคงดกดำ หากมีสีดอกเลาแซมอยู่เหนือใบหูทั้งสองข้างทำให้ดูองอาจไม่น้อย “ฝ่ายนั้นคงกลัวข่าวลือเรื่องเจ้ารังสิมันต์ เลยเร่งหาตัวกันอย่างเอาเป็นเอาตาย หมายถึงสยบข่าวลือต่างๆที่ทำให้ประชาชนเริ่มไม่มเอียงมาทางเรา”

“ผมเห็นด้วยกับท่านไกสอนนะครับ” แฮร์รี่เอ่ยขึ้นบ้าง “และหากข่าวลือเป็นจริง เราก็คงจะเร่งหาตัวเจ้ารังสิมันต์ให้พบก่อน เพราะนั่นจะเป็นประโยชน์กับเราไม่น้อย”

“เป็นประโยชน์แน่ๆ หากลูกชายของฉันทันจะมีชีวิตอยู่” พ่อใหญ่ถอนหายใจอีกครั้ง ดวงตาหมองลง เหม่อมมองผ่านหน้าต่างบนผนังไม้รวกออกไปยังท้องฟ้ากระจ่างภายนอกด้วยความคิดคำนึง “เราไม่ได้ข่าวคราวของเจ้ารังสิมันต์กับเจ้าสองดาว ลูกกับเมียของฉันทันมาสิบกว่าปีแล้วนะ ข่าวพวกนั้นอาจจะเป็นข่าวลือที่พวกภูษาดิสร้างขึ้นมาเพื่อเรียกมวลชนก็ได้”

“ถึงเจ้ารังสิมันต์กับเจ้าสองดาวจะหายสาบสูญไปสิบกว่าปีแล้ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งสองจะเสียชีวิตไปแล้วนี่ครับ”

“ฉันก็หวังให้ลูกชายของฉันทันยังมีชีวิตอยู่เหมือนกันละ...ไกสอน” ผู้เป็นใหญ่เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนล้า “ไม่มีพ่อคนไหนหรอก อยากให้ลูกตาย”

เกิดความเงิบงันชั่วขณะ ความโศกเศร้าอันเกิดจากความไม่แน่ใจนั้น

ดูจะรุนแรงเสียยิ่งกว่า เพราะหากเห็นศพลูกชายด้วยตาตนเอง ป่านนี้ก็คงจะทำใจได้แล้ว หรือไม่ ความอาดูรก็คงบรรเทาลงไปมากโขอยู่

“แม่ไม่มีเจ้ารังสิมันต์ แต่เราก็มั่นใจว่า ยังมีเจ้าสร้อยฟ้าอยู่” แฮร์รี่เอ่ยเสริมขึ้น ไบรอน้ำตูกังวลมากขึ้นเมื่อเอ่ยถึงหญิงสาวผู้นี้ “ข่าวเรื่องรัชทายาทของเจ้าหลวงสุริยวงศ์ยังมีชีวิตอยู่ ก็อาจจะหมายถึงเจ้าสร้อยฟ้าก็ได้ บางทีถ้าเราพาเจ้าสร้อยฟ้าไปเข้ากับพวกกู่ชาติ เราอาจจะได้แผ่นดินคืนนะครับ”

ชายชราครหาชาวถนอหายใจเป็นครั้งที่สาม “สร้อยฟ้าเป็นผู้หญิง ฉันออกจะเป็นห่วงว่าจะดึงหัวใจของประชาชนได้ไม่เท่ารังสิมันต์ แล้วก็ยิ่งเล็งนักคงจะรับภาระหนักเช่นนั้นไม่ได้แน่”

“แต่พวกทหารเวียงคงไม่คิดแบบเรา”

“ผมเห็นด้วยกับท่านโกสอนนะครับ” ชายต่างชาติเอ่ยสนับสนุน “หากลีนเจ้ารังสิมันต์จริง เจ้าสร้อยฟ้านี้แหละที่จะเป็นดอกข้างแครงของพวกเขา”

“นี่เท่ากับว่า ลูกสาวของฉันก็กำลังตกอยู่ในอันตรายด้วยใช่ไหม” คิ้วขาวมวดมุ่น

“ใช่ครับ” แฮร์รี่ยกหน้าซึ่งขัง “พวกทหารเวียงข้ามโขงมาหาที่กบดานของพวกเราอย่างลับๆ คงเพราะไม่ต้องการให้ทางการไทยรับรู้ ตอนนั้นก็เริ่มตีวงแคบเข้ามาทุกที ไม่นานพวกมันอาจจะพบที่นี่ ถึงเวลานั้นอย่าว่าแต่เรา จะหาเจ้ารังสิมันต์ไม่พบเลย เจ้าสร้อยฟ้าก็อาจจะต้อง...”

ชายชาวต่างชาติหยุดคำพูดลงแค่นั้น แต่ก็สามารถดึงเอาความรู้สึกของชายชราอีกสองคนให้ดำดิ่งลงสู่ห้วงลึกแห่งความกังวลใจได้เป็นอย่างดี

“ผมคิดว่า เราจะต้องพาเจ้าสร้อยฟ้าไปซ่อนตัวที่ไหนสักที่ บางที...” ไกสอนผินหน้ามองไปยังทิศตะวันตก ไกลจากหมู่ไม้ในป่าดงดิบสู่ดินแดนศิวิไลซ์ ใจกลางดินแดนแหลมทอง “เราอาจจะต้องให้บักง่อยพาเจ้าสร้อยฟ้าไปอยู่พระนคร”

พอใหญ่สายศีระชะ “จริงอยู่ ลูกของเจ้าเป็นคนเก่ง มีฝีมือมาก แต่เมื่ออยู่กับเจ้าสร้อยฟ้าแล้วก็กลับหอบเป็นลูกแมว หากพากันไปตามลำพัง อาจ

จะเป็นผลเสียมากกว่าผลได้”

“ก็จริงครับ” ผู้เป็นพ่อของชายหนุ่มพยักหน้า

“อันที่จริง ผมว่า ทั้งหมู่บ้านคงหาคนกำราบเจ้าสร้อยฟ้าได้ยากเต็มที”
แยรีเอ่ยเสริมขึ้น พาให้ผู้นำชราถอนหายใจออกมาอีกครั้ง

“ถ้าที่นี้ต้องพบหายนะจริงๆ ฉันก็ปรารถนาเหลือเกินว่า พระพรหม
จะนำใครสักคนมาที่นี้ ใครสักคนที่จะสามารถดูแลสร้อยฟ้าแทนฉันได้”

๒

‘พรหมลิขิตบันดาลซัดฟ้าดลให้มาพบกันทันใด ก่อนนี้อยู่กันแสนไกล พรหมลิขิตดลจิตใจ ฉันจึงได้มาใกล้กับเธอ เธอชะรอยคงเป็นเนื้อคู่ ควรอุ้มชู เลี้ยงดูบำเรอ แต่ครั้งแรกเมื่อพบเธอ ใจนี้ก็เชื่อเมื่อแรกเจอ ฉันและเธอคือ คู่สร้างมา...’

“เนื้อคู่ ถึงอยู่แสนไกลคงไม่คลาดคลา มุ่งหวัง สมดังอุรา ไม่ว่าใคร ใคร...” หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ร้องเพลงของสุนทราภรณ์คลอไปตามเสียง จากวิทยุ ระหว่างที่พับเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเดินทางใบใหญ่อย่างอารมณ์ดี แต่ก็มี อันต้องหยุดชะงักลง พร้อมๆ กับกิจกรรมที่กำลังทำอยู่ เมื่อได้ยินเสียงประตู ห้องเปิดออก และใครบางคนกำลังก้าวเข้ามา

ทว่าเมื่อหันไปพบว่า เป็นใคร เขาก็เป่าปากออกมาอย่างโล่งใจ

“โอ้ พี่ชายภัทรนั่นเอง ใจคว่ำหมด” รัชชานนท์เอ่ยพลางเหลือบมองไปที่นาฬิกา พบว่าเป็นเวลาดีสี่แล้ว พี่ชายร่วมมารดาของเขาคงกลับมาจากการ ผ่าตัดต่อหน้าโรงพยาบาล อย่างที่บอกเอาไว้เมื่อตอนเที่ยงคืน ขณะที่ขับรถสวนกันหน้าบ้านนั่นเอง

“นั่นนายจะไปไหน” ศัลยแพทย์หนุ่มเอ่ยถามด้วยสีหน้าแปลกใจ เมื่อมองมายังเสื้อผ้ามากมายที่พับใส่อยู่ในกระเป๋าใบใหญ่บนเตียง

“หนองคาย”

“ไปทำไม แล้วทำไมไม่เห็นบอกใคร”

“พุทไธ่ จะให้บอกใครได้อย่างไรกันเล่า ขึ้นบอกไปแล้วหม่อมยารู้เข้ามิต้องอดหรือ” ชายหนุ่มเอ่ย ก่อนจะหันกลับไปจัดการปิดกระเป๋า รัศสยห่างอย่างแน่นหนา

“นั่นสิ หม่อมยาคงไม่ให้ไป เพราะคินนี่นายต้องไปงานเลี้ยงต้อนรับลูกสาวนายพลอนุพันธ์ไม่ใช่หรือ”

“เป็นได้ถูกคุณคลุมหัว” รัชชานนท์บ่นกระปอดกระแปด

“ใครจะเอาคุณมาคลุมหัวนาย”

“แหม พี่ชายภัทรนี่ช่างซักจริง หากผมเป็นผ้าก็คงขาวสะอาดเทียว”

“ก็นายพูดไม่กระจ่างเองนี่” คนพูดหลุดตัวลงนั่งบนเตียง หยิบเอกสารในซองน้ำตาลขึ้นมาดู “นี่อะไร”

“จดหมายแต่งตั้งนะ” เจ้าของห้องดึงซองนั้นคืนจากมือพี่ชาย “ท่านอธิบดีกรมทางหลวงแผ่นดินแต่งตั้งให้ผมเป็นวิศวกรประจำแขวงทางหนองคาย”

“ฮ้า” พุฒิภัทรร้องเสียงหลง “นี่หม่อมยารู้เรื่องหรือยัง”

“ยังสิ” รัชชานนท์ส่ายหน้า “ซินี่รู้ มีหวังไม่ได้ไป”

“อ้อ นี่นายจะหนังกวดตัวคินนี่ใช่ไหม” คุณชายผู้พี่เอ่ยอย่างรู้ทัน

“งั้นสิ” พยักหน้ารับแล้วใส่ซองเอกสารเอาไว้ในช่องเก็บของด้านหลังกระเป๋าเดินทาง “ไม่เพียงจะหนังกวดตัวนะครับ แต่หนังกวดจับคู่ของหม่อมยาก็เสียด้วยเลย”

“ประเดี๋ยวมหม่อมยารู้ ท่านก็ดึงนายกลับเท่านั้น” พุฒิภัทรทักท้วง “ท่านอธิบดีฯ เอง ก็เคยเป็นข้าเก่าของเสด็จปู่ไม่ใช่หรือ ท่านจะไม่เดือดร้อนไปด้วยหรือไง”

“โหย” คุณชายเล็กโบกมือ “อย่างมากก็โดนเทศนานิดหน่อย ถ้าหม่อมย่าจะเอาคนเป็นอธิบดีกรมออกจากตำแหน่งก็เต็มทีละครับ”

“จะหลบไปได้สักกี่น้ำกัน” คุณชายภัทรธาม

รัชชานนท์ถอนหายใจ เขารู้ดีว่าการไปครั้งนี้ อาจจะได้กลับมาเร็วกว่าที่คิด “ขอแก้ปัญหาลเฉพาะหน้าไปก่อนละ ไปตั้งหลักไกลๆ สักสองสามอาทิตย์ คิดหาวิธีหนีการแต่งงาน ถ้าถูกดึงตัวกลับมาแล้วก็ค่อยว่ากัน”

หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรส่ายหน้ากับความตื้อตึงของน้องชาย เขาถอนหายใจแล้วลุกขึ้น “เฮ้ ถ้าอย่างนั้น พี่ไปส่งที่หัวลำโพงก็แล้วกัน”

“เพิ่งจะกลับมาถึงไมใช่หรือ ไม่นอนพักสักหน่อย เตียวผมจับแท็กซี่ไปเองก็ได้”

“ไม่เป็นไรหรอก เรื่องนอนเรื่องเล็ก อदनอนเสียจนชินแล้ว” พุฒิกัทรโบกมือ ขยับปลั๊กกุญแจรถขึ้นมาจากกระเป๋าทางเกง แสดงเจตจำนงอย่างเปิดเผย “น้องชายทั้งคนจะปล่อยให้ไปนั่งแกรวอยู่สถานีรถไฟคนเดียวได้ยิ่งใกว่ารถไฟจะออกก็อีกนานมิใช่หรือ”

“ดีเหมือนกันแฮะ แวะไปตี๋มสักกรึบสองกรึบก่อนเป็นไง”

“ไม่ไหวละ ชินตี๋มเข้าไปคงได้ไปนอนให้หม่อมคนอื่นรักษาแทน” คุณชายภัทรเอ่ยยิ้มๆ ด้วยรู้นิสัยน้องชายเป็นอย่างดี “แล้วเหตุผลอีกอย่างที่พี่อยากไปส่งนาย ก็เพราะไม่อยากจะอยู่ตอบคำถามหม่อมย่ากับย่าอ่อนตอนหนายไม่เจอ ตั้งใจไว้ว่า พอส่งขึ้นรถไฟแล้วก็จะเลยไปโรงพยาบาล ไปนอนที่นั่นคงจะสบายหูกว่าเยอะ”

“อ้าว เป็นนั่นไป”

“ก็ทีนายยังไปตั้งหลักได้ตั้งไกลถึงหนองคาย พี่ก็ว่าจะไปตั้งหลักคายหนองเอาที่โรงพยาบาลก่อนเหมือนกัน” คนพูดยกไหล่ ก่อนจะกวักมือไหวๆ “ไปกันได้แล้ว เตียวคนบนเรือนเล็กตี๋นมาใส่บาตรก็หลวกันพอดี”

“เออจริง” รัชชานนท์พยักหน้า ก่อนจะก้าวตามพี่ชายไปอย่างรวดเร็ว ทั้งๆ ที่หัวกระเป๋าดำเดินทางที่หนักอึ้ง

ตู้เสียบียงของรถจักรไอน้ำขบวนกรุงเทพฯ-หนองคายได้กลายเป็นที่หนึ่งประจำของหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ไปตลอดการเดินทางสู่ภาคอีสานเสียแล้ว หลังจากอากาศเย็นยามค่ำของต้นปีทำให้เขานึกครีမ်มอกครีမ်ใจ ลูกจากที่หนึ่งประจำมานั่งที่นี้ ที่ซึ่งเขาได้พบปะผู้คนมากมาย

ความจริงแล้ว เขาไม่ได้ชอบที่จะดื่มสุรามากเท่ากับการได้พูดคุยกับผู้คนที่แตกต่างทางความคิดมากนักรอก แต่ถ้ามานั่งคุยกันเฉยๆ มันก็ดูเหมือนจะขาดรสชาติไปสักนิด จึงต้องมีอะไรมาเสริมบ้าง ซึ่งก็คงไม่พ้นเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั่นเอง

หัวข้อที่สนทนานั้นมีตั้งแต่เรื่องการเลิกสามล้อในเมืองกรุง แต่กลับกลายเป็นว่ามีปัญหาแท็กซี่ขับเร็วจนเกิดอุบัติเหตุขึ้นบ่อยครั้ง บางเวลาก็โพล่ไปถึงเรื่องบันเทิง เช่นความสนุกสนานของภาพยนตร์เรื่อง *สองฝั่งฟ้า* ที่นำแสดงโดย ชนะ ศรีอุบล และ พิศมัย วิไลศักดิ์ ซึ่งเริ่มฉายไปเมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ที่ศาลาเฉลิมกรุงกับศาลาเฉลิมบุรี กระทั่งเรื่องดาราสาวดาวรุ่งดวงใหม่ที่นำจับตาดานามว่า 'เพียงขวัญ' ซึ่งก็มีข่าวซุบซิบว่าเป็นเมียลับๆ ของผู้กำกับภาพยนตร์คราวพ่อ ส่วนเรื่องคอขาดบาดตายนี้หน่อยหน่อย เห็นจะมีแต่เรื่องคดีฆาตกรรมนวนลฉวีเท่านั้นกระมัง ที่หยิบยกมาคุยกันแค่ประเดี๋ยว-ประด๋าว

แต่ที่พูดคุยกันได้ยาวนานที่สุดเห็นจะเป็นเรื่องกีฬาอย่างการทำชิงแชมป์มวยโลกรุ่นฟลายเวตของ โผน กิ่งเพชร ที่กำลังจะมีขึ้นในเดือนเมษายน เรื่องหลังนี้เล่นเอาเกิดการพนันขันต่อกันอย่างสนุกสนานทีเดียว

“ข้าเคยดูโผนต่ออยอยู่มา งานนี้ข้าว่าเรามีหวัง” ชายชราคนหนึ่งเอ่ยดูแกจะสนใจเรื่องมวยเป็นพิเศษทีเดียว เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ก็กระตือรือร้นขึ้นมาทันที

“ข้าว่า เดียวก็เหลวเหมือนจำเรียมอีกละว้า” อีกคนค้าน ยกชื่อจำเรียมทรงกิตติรต์น นักมวยไทยคนแรกที่ขึ้นชกทำชิงแชมป์โลกสองครั้ง แต่ก็อกหักแพ้ให้แก่ จิมมี คาร์ทเทอร์ ครั้งหนึ่ง และ โรแบต โคฮัง อีกครั้งหนึ่งมาแล้ว

“พั่นกันใหม่ละ”

รัชชานนท์อมยิ้ม เมื่อสุดท้ายก็หนีไม่พ้นการพั่นจนได้

“ข้าเล่นข้างโผน” ลุงทอง สาวกของนักมวยผู้ทำชิงแชมป์มวยโลกเป็นครั้งที่สามของไทยทุบโตะดังปัง ก่อนจะหันมาหาเขา “แล้วพ่อหนุ่มล่ะ”

คุณชายเล็กแห่งราชสกุลจุฑาเทพยิ้มแบ้ม ความจริงเขาก็เคยเรียนศิลปะการต่อสู้มาหลายแขนงเมื่อสมัยที่อยู่อังกฤษ ไม่ว่าจะคาราเต้ ยูโด หรือแม้กระทั่งมวย หากเมื่อกลับมาประเทศไทยก็ยังไม่เคยไปดูการแข่งขันชกมวยเลยสักครั้ง สไตรเกอร์ชกของ โผน กิ่งเพชร เป็นอย่างไร เขาก็ไม่อาจรู้ได้ แต่ถ้าจะให้เชียร์กันจริงๆ ละก็...

“ต้องเชียร์ไทยด้วยกันสิลุง” ชายหนุ่มควงกำปั้นโน้ช “คนไทยจะได้มีชื่อเสียงก้องโลกกับเขาบ้าง”

“เออ พ่อหนุ่มนี่ เข้าใจพูด” แกตบไหล่เขา รอยยิ้มที่พิมพ์อยู่บนใบหน้าเต็มไปด้วยความปิติ ก่อนจะหันไปถามคู่สนทนา “แล้วเอ็งล่ะไอ้แดง เอ็งเป็นคนไทยหรือเปล่าวะ”

“เป็นซี ดั่งแหมบบแบบนี้เอ็งนี่ถือว่าเป็นฝรั่งหรือไง” คนถูกถามสวนกลับทันควัน ก่อนที่ทั้งคู่จะแข่งกันระเบิดเสียงหัวเราะออกมา แม้ลุงทองกับลุงแดงจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน แต่ก็เป็นเรื่องหมัดมวยเท่านั้น อย่างไรก็ตามเสียในสายเลือดของทั้งคู่ก็ยังเป็นสีแดงเข้มข้น เป็นคนไทยที่รู้จักสามัคคีกันเสมอ

ไม่นานเสียงหวูดก็ดังขึ้น รถจักรไอน้ำค่อยๆ ชะลอความเร็วลงเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่ที่สถานีปลายทาง รัชชานนท์ชะงักออกไปนอกหน้าต่าง มองไปยังป้ายบอกจังหวัดที่ตั้งตระหง่านอยู่ท้ายชานชาลา ตัดกับแสงสีทองของวันใหม่ด้วยความรู้สึกสดชื่นบอกไม่ถูก

“ถึงเสียทีนะหนองคาย” ชายหนุ่มรำพึง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วหันไปยิ้มให้แก่ผู้ร่วมเดินทางทั้งสอง “ผมไปก่อนละครับคุณลุง”

“เออๆ” ทั้งคู่ยิ้มยิ้มพร้อมกันอวยพร “ขอให้พระคุ้มครองเด้อ”

“ขอบคุณครับ” เขายกมือขึ้นไหว้ ก่อนจะรีบไปเอากระเป๋าที่ตุนนอนแล้ว
ลงจากรถ

ทันทีที่ย่างเท้าลงเหยียบพื้นซานซาลา ชายชรารูปร่างผอมสูงก็ปราดเข้ามาหาเขาพร้อมรอยยิ้มที่สามารถเห็นฟันได้เกือบครบสามสิบสองซี่ เรียงตัวกันอย่างไม่เป็นระเบียบนัก เขาสวมชุดข้าราชการสีกากีเรียบกริบ ผมนวล ไร้
หนวดแบบเซฟรอน อายุอานามน่าจะมากกว่าเขาเกือบเท่ากระมัง

“คุณชายรัชชานนท์ใช้ไหมขอรับ”

ราชสกุลหนุ่มพยักหน้าอย่างไว้ทำที ก่อนจะเอ่ยถามกลับไปด้วยเสียง
เรียบ “ท่านผู้อำนวยการฯ ให้มารับหรือ”

“ขอรับ” แกรับคำอย่างนอบน้อม “ผมชื่อบุญโฮมขอรับ ท่านผู้อำนวยการฯ
ให้ผมมารับคุณชายไปที่บ้านพักขอรับ”

“ไกลไหม”

“จากที่นี่ก็ประมาณสี่กิโลขอรับ อยู่ริมโขง ทิวทัศน์งดงามทีเดียว”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไป เหนียวตัวเต็มที อยากอาบน้ำเปลี่ยน” ชายหนุ่ม
พยักหน้า ขยับจะเดินไป แต่กลับถูกนายบุญโฮมยื้ออยู่ดะขอกระเป๋าไปถือ

“ผมถือให้ขอรับ”

“ไม่เป็นไร ฉันถือเองได้ ฉันหนุ่มกว่านายบุญโฮมนะ”

“เอาเถอะครับ เตียวท่าน ผอ. รู้เข้า ผมจะแย่” ชายชรายังคงยืนยัน
รัชชานนท์จึงจำต้องปล่อยมือจากกระเป๋าเดินทางอันแสนหนัก จนคนรับช่วงต่อ
ถึงกับตัวเอียงทีเดียว

“ไหวไหม”

“ไหวครับ” บุญโฮมยิ้มแป้น ก่อนจะเดินตบตบเต๊าะไปจนถึงรถจี๊ปกลาง
เก่ากลางใหม่ที่จอดอยู่ด้านหน้าสถานี

หลังจากรัชชานนท์ขึ้นนั่งบนเบาะข้างคนขับแล้ว รถก็เคลื่อนตัวออกไป
ตามถนนอันเงียบเหงา นานๆ จะมีรถสักคันวิ่งแซงไปสักที ซึ่งส่วนใหญ่จะ
เป็นรถอีแต๋น มีคันหนึ่งขับแซงไปเมื่อต่อนนายบุญโฮมจะลี้ยวเข้าถนน

เลียบเม่งน้ำโขง ด้วยความตกใจ แก่ไม่วายก่นด่าคนขับรถอีแต่นคันนี้หน้าเป็น
ตีนผี ใหม่ๆ ที่หากปั่นจักรยานแข่งคงจะชนะได้ไม่ยาก

ถึงความเร็วในการขับรถของนายบุญโฮมนั้นเทียบไม่ติดกับรถบีเอ็ม
ดับเบิลยูห้าศูนย์สามของเขา แต่ก็ไม่ได้ทำให้ประชาชนที่รู้สึกอึดอัดเลยแม้แต่น้อย
เพราะตลอดทางนั้นมีทิวทัศน์ของเม่งน้ำโขงให้เขาได้ชื่นชมธรรมชาติ
อันอุดมสมบูรณ์ของประเทศอีกฝั่งหนึ่งได้เป็นอย่างดี

“ริมโขงนี่อากาศดีจริงนะ” ประชาชนที่สูดลมหายใจลึก รู้สึกสดชื่นอย่าง
ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

“บ้านพักที่ท่าน ผอ. จัดไว้ให้คุณชายก็อยู่ริมโขงนะขอรับ”

“ดีจริง” เขายิ้มผ่องแผ้ว “ไม่เคยเห็นธรรมชาติแบบนี้มานานแล้ว ต่อไป
คงได้เห็นกันจนแปรม”

“ผมนึกว่าคุณชายจะไม่ชอบเสียอีก ที่นี่ไม่อีกที่ก็เหมือนในพระนคร
ออกจะเงียบเกินไปเสียด้วยซ้ำ” คนพูดหันมายิ้มแย้ง

“ความจริงมันก็ให้ความรู้สึกไปอีกแบบนะ หลังๆ มานี้ ฉันก็รู้สึก
เบื่อๆ ความอีกที่ก็อย่างที่บุญโฮมว่าเข้าแล้วเหมือนกัน” ประชาชนที่สูดลมหายใจ
ลึกอีกครั้ง ไม่แน่ใจสิ่งที่ตัวเองพูดเหมือนกัน เพราะคืนก่อนที่จะขึ้นรถไฟ
มาที่นี่ เขาก็ยังออกไประเริงแสงสีเหมือนแมลงเฝ้าอยู่เลย

“ฝั่งโน้นเป็นประเทศลาวใช่ไหม”

“อ้อ ไม่ใช่ขอรับ ชายแดนเขตลาวติดที่ภูเขาลูกพูนนะขอรับ” ชายชรา
ชี้ไปด้านหลัง

ประชาชนที่หันมองตามพบว่าภูเขาลูกใหญ่นั้นอยู่ไกลทีเดียว จึงหันมา
ถามอีกอย่างใครรู้ “แล้วฝั่งโน้นเป็นประเทศอะไร”

“ตั้งแต่ภูเขาลูกนั้นจนพันคั้งน้ำพูน” บุญโฮมลากเสียงยาวจนรู้สึกว่
ไกลมากจริงๆ “เป็นเขตแดนของเวียงพูกำขอรับ”

“เวียงพูกำอย่างนั้นหรือ”

“ครับ” ชายชราพยักหน้าตอบ “คุณชายอาจจะเคยได้ยินคั้งพูนมาบ้าง

หนังสือพิมพ์ลงข่าวกันครึกโครมทีเดียว เพราะตอนนี้รัฐบาลทหารของที่นี่ กำลังอ่อนแอเต็มที่ เมื่อสองสามเดือนก่อนเกิดการปราบปรามพวกนักศึกษา ที่มาประท้วง หลายคนหนีเข้าป่าเข้าดอย กลายเป็นพวกกองกำลังติดอาวุธ กู้ชาติเสียก็มาก วายน้ำหน้ำข้ามโขงมาก็เยอะ จมน้ำตายบ้าง รอดมาได้บ้าง วุ่นวายเสียขอรับ”

“อืม” ชายหนุ่มตรงในลำคอ “แล้วพวกที่ข้ามมาได้ ฝ่ายเราจัดการอย่างไรละ”

“จัดการไม่ได้หรอกครับ แถวนี่เต็มไปด้วยป่า พวกนั้นหลบอยู่ซอก โหล่มุมไหนบ้างก็ไม่รู้”

พูดพลางหม่นพวงมาลัยเลี้ยวรถผ่านรั้วไม้เตี้ยๆ เข้าไปในบริเวณบ้าน หลังหนึ่ง “นี่ก็มีข่าวลือเหมือนกันนะขอรับว่าในป่าใกล้กับบ้านพักของคุณชาย ก็มีพวกเชื้อพระวงศ์ในสมัยที่ถูกทหารปฏิวัติเมื่อสิบกว่าปีที่แล้วมาหลบซ่อนอยู่ เห็นชาวบ้านว่าบางทีก็มีทหารเวียงแอบข้ามมาจากฝั่งโน้นมาเที่ยวตามหา กันให้วุ่นวายแต่ก็เหลวกลับไปทุกที”

“เชื้อพระวงศ์อย่างนั้นหรือ”

“ขอรับ” บุญโฮมตอบ ก่อนจะจอดรถที่หน้าบ้านแล้วรีบลงมาเปิดประตูรถให้

รัชชานนท์ก้าวลงไปยืนมองบ้านพักด้วยความรู้สึกตื่นเต้น มันเป็นเรื่องไทยใต้ถุนสูง หลังคาจั่วมุงด้วยไม้สัก กรูด้วยไม้ตีเกล็ดเป็นรูปปรีศมีดวงอาทิตย์ ให้ความรู้สึกอบอุ่นราวกับมีแสงแดดทอดออกมาจริงๆ

“นี่บ้านพักข้าราชการหรือ” เขาจำฟังอย่างเห็นสงสัย ขณะที่บุญโฮมยกกระเป่าลงจากหลังรถมายืนตัวเอียงอยู่ด้านหลัง “ฉันนึกว่าจะแยกว่านี่เสียอีก”

“ไม่ใช่หรอกขอรับ” ชายชราหัวเราะเบาๆ “บ้านพักข้าราชการปลูกอยู่ในใกล้สำนักงาน แต่ท่าน ผอ. อยากให้คุณชายมาพักที่นี้มากกว่า เห็นว่าบ้านที่พระนครก็อยู่ริมน้ำมีใช้หรือขอรับ”

“ความจริงไม่เห็นต้องดีขนาดนี้”

“แหม นานๆ จะมีลูกน้องเป็นเจ้าของเป็นนายเสียที ท่าน ผอ. ก็เลยจัดให้เสียเต็มที่ขอรับ”

“อ้าว” รัชชานนท์พยักหน้า ในใจก็นึกว่าแม่บ้านหลังนี้จะไม่ใหญ่เท่าวังจุกหาเทพ แต่อย่างน้อยก็ยังคงดีกว่าไปอุดอู้อยู่ในบ้านพักข้าราชการ “ถ้าอย่างนั้นฉันก็ไม่ขัดศรัทธาละนะ”

ชายหนุ่มก้าวขึ้นไปตามบันไดสูงชัน มีเสียงเอี้ยดอาดทุกอย่างก้าวที่เท้าสัมผัสกับแผ่นไม้ นายบุญโฮมบอกเล่าระหว่างทางว่าบ้านหลังนี้เคยเป็นของคหบดีใหญ่ของจังหวัด แต่พอสิ้นบุญก็ถูกทิ้งร้างไว้ เพราะลูกชายมีร้านขายสินค้าอุปโภคบริโภคอยู่ใกล้ศาลากลาง จนเมื่อท่านผู้อำนวยการแขวงทหารหนองคายได้รับคำสั่งว่าจะมีวิศวกรเป็นหม่อมราชวงศ์มาจากพระนครมาเป็นข้าราชการประจำอยู่ที่นี้ จึงขอเช่าบ้านหลังนี้จากลูกชายของคหบดีคนนั้นเพื่อให้เป็นที่พักพิงอย่างสมเกียรติของราชสกุลหนุ่ม

รัชชานนท์หยุดตัวหนึ่งเหยียดขาบนพะไล บุญโฮมที่วิศวกรเป่าตามมาแล้วรีบนำไปเก็บไว้ในห้องนอนของเขา ก่อนจะออกมานั่งพับเพียบเรียบร้อยพร้อมชั้นน้ำ

“น้ำฝนขอรับ”

“ขอบใจ” ชายหนุ่มพยักหน้า ยกชั้นขึ้นดื่ม “อืม ชื่นใจจริง”

ก่อนจะเอ่ยถามต่อจากที่คุยค้างเอาไว้ เพราะเลือดของนักผจญภัยเริ่มสูบฉีดแล้ว “เมื่อครู่ นายบุญโฮมบอกว่ามีเชื้อพระวงศ์ทางฝั่งโน้นมาซ่อนตัวอยู่ในป่าหรือ”

“ขอรับ” ชายชราพยักหน้า “ว่ากันว่ามาตั้งเป็นหมู่บ้านเลยทีเดียวนะ แต่ก็คงเป็นแค่ข่าวลือละขอรับ เพราะไม่เคยมีใครเห็นหมู่บ้านที่วุ่นวายสักคน ขนาดพวกพรานป่าที่เฝ้าล่องอยู่ข้างในมาหลายสิบปีก็ยังไม่เคยพบ”

“แล้วทหารเวียงอะไรนั้นจะเข้ามาทำไม เรื่องมันก็ตั้งหลายปีแล้วมิใช่หรือ”

“ตอนผมพาท่าน ผอ. ข้ามไปเที่ยวปากโหนด ชาวบ้านเขาเล่าลือกันว่า รัชทายาทของพ่อหลวงองค์ก่อนยังมีชีวิตอยู่เชื่อกันว่าหนีมาฝั่งไทย พวกกองกำลังก๊กชาติกำลังตามหาตัวอยู่ หวังให้กลับไปเป็นผู้นำต่อต้านรัฐบาลทหารขอรับ ถ้าได้ตัวไปก็คงตั้งใจมวลชนได้ไม่น้อย เพราะประชาชนก็เอียนการกดขี่ข่มเหงอย่างอยู่ติธรรมเต็มที”

ชายหนุ่มพยักหน้า ยกนิ้วขึ้นแกคางอย่างครุ่นคิด “อย่างนี้เอง ทหารเวียงถึงได้ร้อนใจ ต้องข้ามมาตามหาตัวเจ้าชายรัชทายาทอะไรนั่นให้พบก่อน”

“ขอรับ แต่พวกทหารเวียงก็ไม่ได้จะมาตามหาเจ้าชายองค์นั้นองค์เดียวหรอกนะขอรับ”

“ยังไงหรือ”

“ก็มีเสียงเล่าลือกันอีกว่า ยังมีเจ้าหญิงชนินธุลาอีกพระองค์ที่ซ่อนตัวอยู่ฝั่งนี้ หากไม่ได้เจ้าชายก็คงจะให้เจ้าหญิงคนนี้แหละครับไปเป็นผู้นำ”

“เจ้าหญิงอย่างนั้นหรือ” รัชชานนท์หึ่งขึ้นมาทันที

“ขอรับ เป็นเจ้าหญิงครับ เห็นว่าชื่อ...” บุญโฮมนิ่งคิดชั่วครู่ ก่อนจะยกนิ้วขึ้นมาอย่างนึกได้ “อ้อ...ชื่อเจ้าสร้อยฟ้าขอรับ”

“อินางสร้อยเอ๋ย” บักจ๋อยกุเรียกหญิงสาวเสียงดังลั่นป่า แต่เมื่อไม่มีเสียงตอบกลับ เขาก็รู้ได้ทันทีว่าจะต้องไปหาหล่อนที่ไหน สองขาแข็งแกร่งจึงรีบก้าวกลับๆ ไปตามทางที่ทอดสู่น้ำตกในป่าลึก

สร้อยฟ้านั้น ถ้าไม่ไปวิ่งจับสัตว์ในป่า เวลาส่วนใหญ่ของหล่อนก็มักจะหมดไปกับการไปนั่งนอนอยู่ริมธารซึ่งสามารถเห็นน้ำตกสูงใหญ่สามชั้นลดหลั่นกันลงมาอย่างสวยงาม บางครั้งเขาก็ชอบไปนั่งกับหล่อนด้วย แต่ไม่ได้ชื่นชมในธรรมชาติเหมือนอย่างหญิงสาว

เพราะสิ่งที่เขาชื่นชมมากกว่าความสวยงามของน้ำตกก็คือ หญิงสาวที่ชื่อสร้อยฟ้าต่างหาก

แต่เมื่อบักจ๋อยมาถึงอาณาบริเวณอันร่มรื่นของน้ำตก เขาก็ถึงกับตะลึง

พริ้งเพริดไปกับสิ่งที่เห็น

ร่างของหญิงสาวในดวงใจปรากฏอยู่เบื้องหน้าจากตระการตาของน้ำตกสูง ซึ่งชวนเอาใจด้วยความเขียวครึ้มของต้นไม้หนาทึบ หล่อนเพิ่งจะดึงกางเกงช่วงก้มขึ้นมาถึงเอวคอดเล็กเรียบร้อย ผมยาวถูกรวบไปพาดไว้ข้างหน้า ทำให้แผ่นหลังเปลือยเปล่าที่พราวไปด้วยหยาดน้ำเล็กๆ สะท้อนแสงระยิบพราวราวกับเกล็ดकिनรี ร่างงามระหงนั้นไม่ต่างอะไรกับเทพธิดาแห่งพงไพรเลยแม้แต่น้อย

ผีเสื้อตัวหนึ่งบินมาวนรอบเทพธิดาปา หล่อนหัวเราะคิกๆ ก่อนจะยื่นนิ้วออกไปให้เจ้าตัวน้อยเกาะ แมลงตัวจ้อยคงหลงภาพและกลิ่นอันคล้ายกับบุปผางามกระมัง ถึงได้จับยึดเอาอย่างไม่หวั่นเกรงต่อภัยอันตรายใดๆ

เจ้าแมลงน้อยนั้นคล้ายตั้งถามเทพที่พยายามถ่วงเวลาให้สร้อยฟ้า นั้นยืนอวดโฉมเปลือยแผ่นหลังต่อหน้าเขาต่อไป จินตนาการที่เพริศแพรวทำให้เลือดในกายถึงกับพลุ่งพล่าน นึกอิจฉาฝูงลิงที่ห้อยโหนกันอยู่อีกฟากฝั่งลำธาร เขาอยากจะทำเข้าไปโอบกอดให้สมรัก แต่...

‘เดี๋ยวสิถูกถีบหน้าหงายกลับมา’

บักจ๋อยเผลอก้าวก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่ทันระมัดระวัง ทำให้เหยียบกิ่งไม้แห้งที่เกลื่อนอยู่บนพื้นแบบไม่ตั้งใจ เสียงนั้นดังสะท้านไปทั้งหัวใจของเขา

นางकिनรีสะดุ้ง เจ้าผีเสื้อน้อยโฉบบินจากไป สร้อยฟ้ารีบก้มหยิบเสื้อก้อมมาสวมอย่างรวดเร็วแล้วหันมาร้องถามเสียงดัง “นั่นไฟ”

“ข้อยเอง” เขาตอบเสียงอ่อย

“มาตั้งแต่เมื่อเหิง” หล่อนก้าวฉับๆ เข้ามายืนคาดคั้น ทรวงอกงามกระเพื่อมขึ้นลงเป็นระลอกด้วยลมหายใจแห่งความตื่นเต้นตกใจไม่ต่างอะไรจากเขา “เบิ่งอีหยัง ถามว่ามาแต่เมื่อเหิง”

บักจ๋อยสะดุ้งโหยง “มะ...มือก็ จะ...เจ้าเฮ็ดอีหยังอยู่ ผมคือเปี้ยก”

สร้อยฟ้าขมวดคิ้วมองเขาอย่างพิณิจ “เจ้าบู้ฮือหลี หรือทำโก๋”

“บู้ฮือหลี เจ้าสิอาบน้อยอยู่แม่นบ่” เขาพูดกลบเกลื่อนก่อนจะทุบกำปั้น

ลงบนอีกฝ่ามือหนึ่ง “ปิดไว้ เสียตายแท้ มาไม่ทันเห็นผีเปรต”

“เจ้าผีเปรต” หล่อนยกกำปั้นขึ้นควงต่อหน้าของเขา “อย่าให้ฐู้เต๋อ
ว่ามาแอบเบิ่งข้อยอาบน้ำ ปังจั้งสัน ได้เป็นผีหลิแน”

“ฮ่วย” จ๋อยร้องเสียงหลง “ที่อาบน้ำอาบทำบนเขื่อนกะมี ดันมาอาบ
กลางป่ากลางเขาให้ลิงเบิ่ง บ่อยผีปานางไพรหรือยัง”

“ลิงเบิ่งได้ แต่ถ้าคนเบิ่ง ลีควักลูกตาออกมาให้ลิงกลิ้งเล่น” หญิงสาว
ยกสองนิ้วขึ้นชู ก่อนจะหันหลังแล้วเดินกลับไปทิศหินใหญ่เก็บข้าวของใส่
ย่ามแล้วเดินกลับมหา “แล้วนี่ลีมาเฮ็ดอะหยัง”

“ข้อยลีมาบอกว่าอ้ายทับทิมมันจับทหารเวียงใต้ผู้หนึ่ง ตอนนี้อยู่ที่
เขื่อนพ่อใหญ่”

“อีหลิป” ดวงตากลมลูกวาว ก่อนจะวิ่งพรวดไปอย่างรวดเร็ว

“รอข้อยแน” บักจ๋อยร้องตะโกน ก่อนจะก้าวเท้าออกวิ่งตาม

ถึงแม่ท่อนขาของเขาคจะยาวกว่าเรียวกาเล็กๆ ของเจ้าหล่อน แต่ก็กลับ
วิ่งไม่ทันจนมาถึงที่บันไดเรือนใหญ่กลางหมู่บ้าน ไม่วายบ่นอุบใส่คนที่แผ่น
แผลวขึ้นบันไดไป “ไวยปานอกเหวย”

พรานจ๋อยกับนางกินรีน้อยเปิดประตูเข้าไปก็พบว่าภายในนั้นเต็มไปด้วย
ด้วยผู้เฒ่าของหมู่บ้าน ส่วนที่กลางห้องเบิ่งหน้าของพ่อใหญ่ นั้น มีชายฉกรรจ์
ไบหน้าเหลี่ยมเกรียมถูกมัดไพล่หลัง นั่งคุกเข่าอยู่ ไบหน้าของมันถ่มทิ้ง ทนวด
เครารกรุงรัง ดวงตามีแววของความชั่วร้ายอยู่เต็มเปี่ยม

“เจ้าสองคนเข้ามาเฮ็ดอี่หยัง” พ่อใหญ่ร้องถามขึ้นด้วยเสียงเชิงตำหนิ
ทุกสายตามองมายังเขากับสร้อยฟ้าจนน่าขนลุก

“ข้อยอยากมาเบิ่งหน้าคนขายชาติ” หญิงสาวตอบทันควัน ทำเอาทหาร
เวียงคนนั้นหันขวับขึ้นมามองด้วยสายตาอาฆาตมาดร้าย “พ่อใหญ่ลีเฮ็ดจังได้
กับมัน”

ชายชราไม่ตอบหล่อน กลับหันไปหาคนที่จับตัวทหารนายนี้มา “บัก
ทับทิม พาบักอันนี้ไปซังเอาไว้ก่อน จัดเวรยามให้ตีด้วยละ”

“จ๊ะ พ่อใหญ่” ชายหนุ่มรับคำ ก่อนจะดึงร่างใหญ่ขึ้นขึ้นมาแล้วลากผ่านหน้าสร้อยฟ้าเพราะหล่อนยืนอยู่ตรงประตูพอดี

โดยไม่มีใครคาดคิด หญิงสาวก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าทหารเวียงคนนั้นเต็มแก้ม ชายจกรรจ์ฮึดฮัดขึ้นมาทันที หากไม่ได้ทับทิมกับจ้อยช่วยกันรั้งตัวไว้ นางกินรีน้อยคงได้ล้มหายลงไปนอนกองกับพื้นแน่ๆ

“อินางสร้อย” พ่อใหญ่ทวาด “เจ้านี่มันซึกจะเอาใหญ่เสียแล้ว”

“ข้อยซังมันหลาย” หญิงสาวขบฟันแน่น ดวงตาลุกวาว แสดงความเกลียดเคียดแค้นออกไปอย่างที่ไม่ปิดบัง “พวกมันทำให้พ่อใหญ่อย่างนี้ได้ พวกมันทำให้พวกเราไม่มีแผ่นดินอยู่ ข้อยซังพวกมัน”

ชายชราถึงกับอึ้ง ก่อนจะถอนหายใจออกมา แล้วหันมาโบกมือโบกมือกับชายหนุ่มข้างกายหล่อน “บักจ้อยเอ๊ย พาอินางสร้อยออกไปเสียก่อนเถิด ข้อยมีเรื่องจะพูดปรึกษากับพ่อของเจ้าและผู้เฒ่าคนอื่น”

“จ๊ะ” ชายหนุ่มค้อมศีรษะ “พ่อใหญ่”

เขารับคว่าแขนของนางกินรีน้อยแล้วลากลงจากเรือนใหญ่ เมื่อเท้าแตะพื้นดินเจ้าหล่อนก็สะบัดแขนออกจากมือของเขา

“ปล่อยข้อย บ่ต้องมาจับ”

จ้อยหันไปจะปราม ทว่าเมื่อเห็นดวงตาแดงกำของหล่อนก็ถึงกับชะงัก เพราะตั้งแต่เกิดมา เขายังไม่เคยเห็นน้ำตาแม้แต่หยดเดียวจากผู้หญิงคนนี้เลย

“เป็นอีหยัง”

“บ” สร้อยฟ้าตอบหัวนๆ เบือนหน้าหลบสายตาของเขา

“เจ้าบ่ควรทำจั่งสิ้น”

“ทำไมละ ข้อยซังมันนี่ พวกมันทำให้พ่อใหญ่ซาขาด พวกมันยึดบ้านยึดเมืองของพ่อหลวง ทำให้หมู่เฮาต้องระหกระเหินมาถึงหม่องนี้ เจ้าบ่ฮู้สึกบ้างหรือไ้ ว่าการมีพื้นดินเหยียบ แต่ไม่ใช่แผ่นดินของเขาเอง มันขมขื่นปานใด” เสียงหล่อนปนสะอื้นอย่างที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน ทำให้จ้อยซักไม่แน่ใจแล้วว่าหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือสร้อยฟ้าตัวจริงหรือเปล่า

ชายหนุ่มค่อยๆ เอื้อมมือไปใกล้หล่อนอย่างลังเล หากเมื่อใกล้จะถึง ไหล่เล็กๆ นั้น เขาก็ชักมือกลับเสียอย่างนั้น จ๋อยถอนหายใจหนัก ก่อนจะฝืนแอ่ออกไปด้วยน้ำเสียงเคียด “ทำไมลิบสู้สึก ซ้อยก็เป็นคนเวียงคือกัน เจ้าลิบต้องย่านเด้อ ถ้าซ้อยบ่ตายเสียก่อน ลักวันหนึ่งซ้อยจะเอาแผ่นดินของพ่อหลวงมาคืนให้เจ้า”

สร้อยฟ้าหันกลับมาองเขา ดวงตาและพวงแก้มระยิบระยับด้วยหยาดน้ำที่สะท้อนแสงแดด แวดวงตาที่ทอดจับเขานั้นเปี่ยมไปด้วยความซาบซึ้งจนเขารู้สึกได้

ดวงตางามคู่นั้นทำให้จ๋อยตั้งปณิธานเอาไว้เลยว่า “หากไผ่มาทำร้ายเจ้า หรือทำให้เจ้าเสียใจ มันผู้นั้นก็จะอยู่ร่วมแผ่นดินกับซ้อยบ่ได้”

๓

ดวงตาของหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ทอดมองไปที่แนวป่าหลัง
เรือนไม้ฝากระดานซึ่งอาบไล้แสงจากดวงจันทร์วันเพ็ญ ด้วยความรู้สึกใคร่รู้
ยิ่งนัก เพราะหากท่ามกลางแมกไม้ใหญ่สลับซับซ้อนที่ดงมารวมกับภาพวาด
ของจิตรกรตรงหน้าของเขา จะมีเจ้าหญิงหรือเจ้าชายพำนักพักอาศัยอยู่ก็คง
จะเป็นเรื่องที่พิสดารพันลึกไม่น้อย

‘เจ้าหญิงพลัดวังต้องมาอยู่ในป่าจะใช้ชีวิตเช่นใดหนอ จะเหมือนกับ
ที่เขาต้องพลัดจากวังจุกเขาเทพมาอยู่เรือนไม้หลังเก่านี้อะหรือเปล่าล่ะ’

จิตวิญญานของนักผจญภัยทำให้เขาอดที่จะอยากค้นหาคำตอบไม่ได้
หลายครั้งที่เขาไปพักแรมกลางป่า ไม่ว่าจะไปกับเพื่อนๆ หรือกับพี่น้อง
ก็ตาม รัชชานนท์ก็มักจะรู้สึกว่าการถูกรายล้อมไปด้วยต้นไม้ที่มีเสน่ห์จับใจ
เหลือหลาย บางครั้งเมื่อกลับออกมาก็ราวกับว่าได้ยินเสียงอำลาจากพงไพร
และอ่อนหวานให้กลับไปอีกทุกที

แต่คราวนี้กลับดังชัดกว่าทุกครั้ง ทั้งที่เขาไม่เคยเข้าไปเหยียบย่าง
ผืนป่าแถวนี้เลย อะไรกันนะที่ดลใจเขาให้เป็นเช่นนั้น

“เจ้าสร้อยฟ้า” รัชชานนท์จึงรู้ว่า รู้สึกสะอิดสะเอียนกับชื่อนั้นอย่างน่าประหลาด เขาแขวนชั้นมองห้องฟ้าที่พรางพรายไปด้วยหมู่ดาว สายตาทอดจับไปที่กลุ่มดาวกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเรียงตัวกันเป็นวงคล้ายสร้อยเพชรระยิบระยับ อดนึกถึงในใจไม่ได้ว่า คนที่แต่งชื่อนั้นคงจะเป็นคนที่มีจินตนาการกว้างไกลเสียเหลือเกิน

‘เจ้าคงจะดงามประหนึ่งดวงดาวที่พราวแพรวอยู่บนเวทยามราตรี กระมัง’

ตอนนี้รัชชานนท์รู้สึกว่าตัวเองคงจะนอนไม่หลับเสียแล้ว หลังจากมาถึงเรือนพักเมื่อเช้าเขาก็อาบน้ำเข้านอนด้วยความอ่อนเพลีย มาตื่นอีกทีก็เย็นย่ำเต็มที ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังเมื่อยแต่ก็ไม่อยากจะนอนต่อเสียแล้ว จึงลุกขึ้นแล้วเดินไปหยิบกุญแจที่แขวนอยู่ตรงผนัง ก่อนจะก้าวยาวๆ ลงไปถึงรถจักรยานเก่ากลางใหม่ที่นายบุญโฮมจอดทิ้งไว้ให้

‘หะอะไรดีมีสักหน่อยคงจะดี’

หากเมื่อขับรถออกมาพ้นบริเวณบ้าน เขาก็พบแต่เพียงถนนที่ว่างเปล่าข้างทางฝั่งหนึ่งเป็นแม่น้ำโขง อีกฟากหนึ่งเป็นทุ่งนาบ้างสลับกับป่ากรงชุกเป็นช่วงๆ บ้านเรือนแต่ละหลังนั้นห่างไกลกันพอสมควร และต่างก็ปิดเงียบกันหมด ทั้งๆ ที่เป็นเวลาแค่เย็นสิบนาฬิกาเท่านั้น เขาจึงตัดสินใจจอดรถข้างทางนั่งชั่งใจอยู่นานหลายนาทีว่าจะจำได้ว่า นายบุญโฮมบอกเอาไว้ตอนที่รถให้ว่า ถ้าขับเลียบแม่น้ำโขงไปเรื่อยๆ จะไปถึงวัดทายศोक ใกล้เคียงๆ วัดมีร้านอาหารใต้ร่มบริการอยู่ข้างสองสามร้าน รัชชานนท์จึงตัดสินใจขับต่อไปตามทางนั้น

ในที่สุด เขาก็ได้พบกับร้านอาหารเล็กๆ ที่เป็นเรือนไม้เก่า ปลูกติดริมแม่น้ำ มีระเบียบเล็กๆ ล้ำเข้าไปในลำน้ำชวนให้นั่งเล่นเหลือกำลัง จึงจอดรถไว้หน้าร้านแล้วเดินดุ่มๆ เข้าไป

ภายในร้านนั้นมีชายฉกรรจ์สามคนกำลังร่ำสุรากันอยู่หน้าดำหน้าแดง เมื่อเขาเหยียบย่างเข้าไปก็พบกับสายตาดูขวางของคนพวกนั้นพุ่งใส่ ทำเอา

ความตั้งใจว่าจะเข้าไปผูกสัมพันธ์มีอันต้องเป็นหมันลง จึงค่อยเดินเลี้ยวไปนั่ง
โต๊ะที่มุมระเบียง

“ลีส้อฮยั้งจ๊ะ” เสียงหวานที่ดังมาจากด้านหลังดึงความสนใจของ
รัชชานนท์ให้ทิ้งความงามของสายน้ำโขง หันไปหาหล่อน

‘เจ้าหญิงสร้อยฟ้าหรือเปล่านี้’

ใบหน้ารูปไข่ขาวนวลหมดจดราวกับดวงจันทร์ที่ลอยเด่นอยู่บนฟ้า
ทำเอาเขาตะลึงไปชั่วขณะ ต่อเมื่อหล่อนเกิดอาการม้วนอาย เขาจึงรู้สึกตัวขึ้น
ว่าเปลอมองหล่อนอย่างไม่สมควรมานานแล้ว

“เออ มีเหล่าอะไรบ้างครับ”

“มีแต่เหล่าขาวกับยาดองจ๊ะ” หล่อนกลับมาพูดภาษากลางหลังจากเขา
ลือสารออกไป

เหล่าขาวเคยดื่มมาหลายครั้ง ยาดองก็เคยชิมมาบ้าง แต่เมื่อเห็นสรรพสิ่งที่
ที่อัดแน่นอยู่ในขวดโหลยาดองแล้วก็ไม่นึกอยากอีก “เหล่าขาวก็ได้ครับ ขอ
กับแก้มสักอย่างก็พอ”

หล่อนค้อมศีรษะ ก่อนจะหายลับไปหลังจากไม้ แล้วกลับออกมา
พร้อมขวดเหล่าขาว หากสีตุ่นๆ พิกุล หญิงสาววางขวดกับแก้วลงบนโต๊ะ
พร้อมกับจานกับแก้ม

“อะไรครับนี้”

“ยาไซ้เม็ดแดงจ๊ะ”

“หมายถึงขวดนี้ครับ” เขาชี้ไปที่เหล่าขาวแต่สีแดงคล้ำขุ่น

“ก็เหล่าขาวจ๊ะ”

รัชชานนท์ขมวดคิ้วอย่างสงสัย แต่ก็ไม่ได้ซักถามอะไรต่อ เพราะหล่อน
เป็นผู้หญิง คงไม่รู้เรื่องเหล่ายามากมายนัก พลังรินเหล้าใส่แก้วเล็กๆ แล้ว
ยกขึ้นดื่มจนหมด รสฝาดนิดหน่อยแต่ก็กลมกล่อมคล่องคอไม่น้อย

“รสชาติดีเสียครับ ไม่เหมือนเหล่าขาวทั่วไป เห็นทีจะต้องขอสูตรไป
ทำบ้าง”

“ฉันไม่รู้เรื่องหรอกจ้ะ” หล่อนส่ายหน้า “พ่อเป็นคนทำ เห็นว่าผสมเลือดค่างลงไป”

คนฟังถึงกับตาเหลือก นึกอยากจะขย้อนออกมา ก็ส่ายไปเสียแล้ว ปานนี้เลือดค่างคงซึมไปตามร่างกายเรียบร้อยแล้ว แต่เขารู้สึกอ่อนวูบวับขึ้นมาทันที

ทว่าเมื่อมาคิดอีกที หากไม่นึกว่าเป็นเลือดสัตว์ รัชชาติมันก็ไม่ต่างอะไรกับเหล่าชาวทั่วไปมากมายนัก ไม่มีกลิ่นคาว แถมยังทำให้รู้สึกอบอุ่นจากอากาศที่หนาวเย็น และทำให้รู้สึกหายเหนื่อยเมื่อยล้าได้อย่างน่าอัศจรรย์

“พ่อเป็นพรานป่าจ้ะ ถ้าอยู่คุณคงได้กินกับแก้มแปลกๆ ฉันทำได้แค่อาหารธรรมดาจ้ะ”

“เป็นพรานหรือครับ” รัชชานนท์ทวนคำอย่างนึกสนใจ “ดีทีเดียว ผมกำลังนึกอยากจะเข้าป่าอยู่เที่ยว”

“ตอนนี้พ่อไม่อยู่หรอกจ้ะ เข้าป่าไปตั้งแต่เช้ายังไม่กลับเลย”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “แล้วนี้อยู่คนเดียว ไม่กลัว...”

ราชสกุลหนุ่มทอดเสียงลงเมื่อเหลือบไปเห็นสายตาดูขวางจับจ้องมา ดูเหมือนหญิงสาวเจ้าของร้านก็จะรู้ความหมายของเขา จึงส่ายหน้าส่งสัญญาณให้เขาแล้วรีบเดินไปหลังร้าน

ชายคนหนึ่งในวงเหล้าลุกขึ้นทันที แล้วเดินชวนเซอย่างคนเมาได้ที่ ผ่านโต๊ะเขาไปทางหลังร้านที่หญิงสาวเพิ่งจะเข้าไป ตอนแรกรัชชานนท์ก็คิดว่าคงจะไปห้องน้ำ แต่เมื่อได้ยินเสียงหล่อนหวีดร้อง เขาก็ลุกพรวดไปหาทันที

มือหน้าจับไหล่ของชายคนที่กำลังพยายามลวนลามหญิงสาวอยู่ให้หันมา ทั้งดวงตาและใบหน้าที่ยิ้มนั้นแดงก่ำราวกับปีศาจจากขุมนรก ไม่ทันจะสนทนาอะไร หมดลุ่มๆ ก็ตรงเข้าไปโหนกแก้มเขาอย่างจิ้งจอนั้นหายหลังผล็องลงไปจ้ำม่ำกับพื้น

พวกของมันคนหนึ่งโผล่เข้ามาท่ามกลางเสียงหวีดร้องของหญิงสาวเจ้าของร้าน มันโผล่เข้ามาล็อกแขนของรัชชานนท์ แต่ตอนนั้นเขาหายมึนแล้ว

จึงใช้วิชาโยคีที่ได้ร่ำเรียนมา เหวี่ยงร่างใหญ่่นั้นข้ามศีรษะตนเองลงไปกระแทกกับพื้น มันแน่นิ่งไปในวินาทีนั้นเอง

เจ้าคนต้นเรื่องเห็นท่าทางเอาจริงของเขาก็ตั่งการ์ดขึ้นมาทันที รัชชานนท์จึงยกสองกำปั้นขึ้นมาบ้างเพื่อรอตั้งรับการจู่โจม

“มึง” คนमार้องลั่น กระจโงนเข้าใส่เขาราวเสือพุ่งเข้าใส่สมันน้อย หากรัชชานนท์ก็สามารถหลบได้ทัน ก่อนจะปล่อยหมัดฮุกเข้าเต็มท้องของมัน จนตัวอวบเป็นกุ่ม ทรวดเข่าลงหน้าทิ่มกับพื้นสลบเหมือดไปอีกคน

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” ราชสกุลหนุ่มหันไปร้องถามหล่อน หญิงสาวส่ายหน้า แต่ยังไม่ทันตอบอะไรก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นเสียก่อน

“เกิดอะหยังขึ้น”

“อีพ่อ” หญิงสาวโผล่เข้าสู่อ้อมอกชายชราแล้วร้องให้พุ่มพาย

“เฮ็ดอีหยังลูกช้อย” ผู้มาใหม่ชี้หน้าเขา

“บ่แม่นเขาดอก เขาเป็นลูกค้า เขามาช่วยช้อย” หล่อนชี้แจง ก่อนจะชี้ไปยังสองร่างที่นอนกองอยู่บนพื้น “พวกทหารเวียงต่างหากที่ลิวลามช้อย”

“บักहांนี่” ชายชราสบถใส่ ประเคนเท้าใส่ร่างมัน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาหารัชชานนท์แล้วยิ้มกว้าง “ขอบใจหลายๆ เด้อพ่อหนุ่ม”

“ไม่เป็นไรครับ” ชายหนุ่มโอบกมือแล้วร้องเตือน “แต่ข้างนอกยังมีอีกคน”

“อ้าว บักहांนั้นก็พวกเดียวกันหรือ แต่ข้างมันเถอะ เห็นนั่งคอบัวอยู่คงจะมีแสงมาลูดอก”

รัชชานนท์พยักหน้าทีก็แก้มากลับไปนี่เอง ถึงไม่ได้เข้ามาช่วยพรรคพวก เพราะถึงแม้สองคนนี้จะมาเสียจนเรี่ยวแรงและความว่องไวถดถอย แต่ถ้ามาสาม เขาก็อาจจะสู้ไม่ได้

“ไปนั่งตีต่อเถอะพ่อ” ชายชราเอ่ย ก่อนจะหันไปหาลูกสาว “พาคูณออกไปก่อน เดี่ยวหม่องนี้พ่อจัดการเอง ส่วนบักข้างนอกนั้น ให้มันนอนตากลมอยู่จั่งสิ้นแล”

“จ๊ะ อีฟอ” หล่อนรับคำ แล้วผายมือให้เขา

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยิ้มพร่าว ทำเอาหล่อนถึงกับอายม้วน ใบหน้าแดง
กำขึ้นมาราวกับลูกตำลึงสุก ต่อเมื่อได้ยินเสียงกระแอมจากผู้เป็นพ่อ รัชชานนท์
จึงแก้มองทำเฉยใจ เดินตัวปลีกกลับไปนั่งที่โต๊ะ

“เมื่อครู่นี้คุณ...เอ๋อ”

“จันทาจ๊ะ” หล่อนตอบอย่างรู้ในท่าทีของเขา

“จันทา” รัชชานนท์ทวนชื่อนั้นราวกับจะจำให้ขึ้นใจ “ชื่อเพราะจริง
แปลว่าพระจันทร์หรือเปล่า”

เจ้าหล่อนพยักหน้าแทนคำตอบ พลังยีนบิดตัวไปมาหน้าเอ็นดู ดวงหน้า
อ่อนเยาว์นั้นเดาว่า อายุคงไม่น่าจะเกินสิบเจ็ดสิบแปดไปก็มากหน่อย

“นั่งคุยกันก่อนซี ไม่มีลูกค้ำแล้ว”

จันทานั่งลงช้าๆ ท่าทางเรียบร้อยดูน่ารัก ใบหน้ามีเพียงสีแดงระเรื่อ
ที่เกิดจากความเขินอายเท่านั้นซึ่งแต่งแต่มีให้ดูงดงามมากขึ้น ต่างจากสาวๆ
ในพระนครที่นิยมใช้เครื่องสำอางหนาเตอะ จนเขาไม่รู้ว่าเวลาไหนที่หล่อนเขิน
หรือโกรธ เพราะสีหน้าเป็นสีเดียวกันหมด

“เมื่อครู่จันทาบอกว่า พวกนี้เป็นทหารเวียงหรือ แล้วทำไมมาบ้วนเปี่ยน
อยู่ฝั่งนี้ล่ะ”

“อ้อ ทั้งคนไทยคนเวียงต่างก็ไปมาหาสู่กันอยู่ประจำจ๊ะ พวกนี้ก็คงข้าม
มาเที่ยว แล้วมาไม่ทันเรือกำปั่นเที่ยวสุดท้าย เลยมานั่งตีมรอเรือเที่ยวแรก
ตอนเช้านี้จ๊ะ”

แล้วเจ้าของร้านตัวจริงก็เดินออกมาจากหลังร้าน มานั่งลงแทรกกลาง
ระหว่างรัชชานนท์กับจันทา ท่าทางหวงลูกสาวน่าดูเหมือนกัน

“ได้ยินจันทาบอกว่าคุณพ่อ...”

ชายชรายกมือขึ้นปราม “อย่าเรียกคุณพ่อเลย ซ้อยบเคยมีลูกชาย
เรียกลุงเจ้ยแล้วกัน”

“เอ๋อครับ ลุงเจ้ย” รัชชานนท์ยิ้มเก้อ “คุณลุงเป็นพรานป่าหรือครับ”

“แม่นแล้ว นี่กะเพิ่งกลับออกมา โอ๊ะ...” ชายชราร้องหลังจากยกขวดเหล้าเลือดค้างขึ้นมามอง “นี่กินเข้าไปแล้วละซี ถึงลิ้มได้มีแรงหลาย คว่า บักควายเถิกได้สองตัว”

“จันทาบอกว่าผสมเลือดค้าง” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงอ่อย

“แม่นลั่นตัว” แกยอมรับเสียงดัง หัวเราะอย่างอารมณ์ดี “ยิงสอยลงจากยอดไม้แล้วเชือดกันสดๆ ผสมใส่เหล้า บำรุงกำลังดีแท้เด้อ เอาอีกทะมะมะ แก่หนาวดีหลาย”

รัชชานนท์กลืนน้ำลายดังเอี๊ยก มองแกเทเหล้าใส่แก้วอย่างห้วนๆ ก่อนที่แกจะส่งแก้วนั้นให้จริงๆ เขาจึงกลืนใจดื่มไปอีก อีกที่สองนี้รู้สึกคล่องคอกว่าอีกแรก ไม่นานแก้วที่สองที่สามก็ตามมาจนไม่รู้สึกละอายเหมือนเมื่อแรกรู้ว่ามิเลือดค้างผสมอยู่แล้ว

เป็นอันว่า คินั้นหม่อมราชวงศ์หนุ่มก็นั่งดวลเหล้าค้างกับเจ้าของร้าน ทั้งคิน โดยมีกับแก้มแสนหวานเป็นอาหารตาอย่างจันทาที่นั่งอมยิ้มเอียงอ้ายทุกครา เวลาที่เขาชายตาไป

ด้วยความที่รัชชานนท์เป็นคนที่ยุ่ยสนุก และยิ่งสนุกมากเมื่อเหล้าเข้าปาก ก็ทำให้ลุงเจ็ยรู้สึกถูกใจ จนในที่สุดเขาก็โน้มหน้ามิดาของจันทาให้อุตสาห์ปิดร้านสามสี่วันได้เพื่อมาเป็นพรานนำทางเข้าป่าในอีกสองวันข้างหน้า เพราะแกขอเวลาเตรียมของและลูกหาบเสียก่อน ส่วนรัชชานนท์นั้นตั้งใจเอาไว้ว่าพรุ่งนี้ ระหว่างรอก็จะให้บุญโฮมพาไปเยี่ยมเยียนเคารพท่านผู้อำนวยการแขวงทางหนองคายเสียก่อน ก่อนที่จะเข้าทำงานอย่างจริงๆ จังๆ ตามจดหมายแต่งตั้งในลับดาห์หน้า

สองวันต่อมา ทุกอย่างก็พร้อมสำหรับการเดินทาง รัชชานนท์นำของที่จำเป็นสำหรับการเดินป่าบรรจุเข้าไปในกระเป๋าสะพาย ก่อนจะหยิบเข็มขัดของปืนที่บรรจุปืนพกจุดสี่สี่แม็กนัม รุ่นซูเปอร์แบล็กฮอว์กมาคาดเอาไว้ที่เอว นำเสื้อยืนตัวหนามาสวมพรางเอาไว้

เมื่อมาถึงร้านอาหาร รัชชานนท์พบว่านอกจากพรานไพรและลูกหาบ รวมถึงชีวิตแล้ว ยังมีหญิงสาวหน้าตาแจ่มใสอยู่ในชุดม่อห้อมทะมัดทะแมงด้วย อีกหนึ่งคน นั่นคือจันทา ลูกสาวของลุงเจ้ยนั่นเอง

หัวหน้าพรานให้เหตุผลว่าหลังจากคืนนั้น แกก็ไม่อยากจะปล่อยให้ลูกสาวต้องอยู่บ้านตามลำพัง ลู่ว้าเข้าไปขึ้นชมธรรมชาติ พบปะสังสารสัตว์ ก็ยิ่งดีกว่าเจอเดียจรัจฉานในคราบมนุษย์อย่างเมื่อวันก่อน เพราะอยู่ใกล้ตัวสามารถดูแลปกป้องได้อย่างเต็มที่มากกว่า

อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ การเดินทางครั้งนี้เป็นระยะเวลาสั้นแค่สามวัน จึงเข้าป่าไปไม่ได้ไกลนัก แกว่าจะพาไปที่น้ำตกแห่งหนึ่งซึ่งสวยงามมาก มีระดับลดหลั่นกันสามชั้น บรรยากาศที่โอบล้อมไปด้วยไม้ต้นไม้ออกนานาพรรณ ก็ร่มรื่นน่าพักค้างแรมยิ่งนัก

ลุงเจ้ยแนะนำลูกหาบที่ละคน แต่ละคนอายุอานามก็ไม่รู้ว่าจะอ่อนกว่าพรานใหญ่สักเท่าไร หากทำทางทะมัดทะแมงแข็งแแกร่งไม่น้อยไปกว่าคนหนุ่มอย่างเขาเลย ทุกคนมีโรเฟิลจุดสามศูนย์ชี้ตศุณย์หกคนละครบอ ก ตัวเลขสามศุณย์นั้นหมายถึงขนาดลำกล้องปืน ส่วนศุณย์หกนั้นหมายถึงปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยหก ซึ่งเป็นปีที่ปืนรุ่นนี้ไปประจำการอยู่ในกองทัพสหรัฐอเมริกา นั่นคงเป็นการการันตีประสิทธิภาพของมันและผู้ที่ใช้มันได้เป็นอย่างดี

“สำหรับลูกสาวของผม คุณชายคงรู้จักดีแล้ว” ลุงเจ้ยหันมาพูดภาษากลางอย่างนอบน้อม หลังจากรู้ถึงฐานะของเขาจากนายบุญโฮมแล้ว “ถึงจะเป็นผู้หญิง แต่ก็ขึ้นล่องป่ามากับผมตั้งแต่ยังจ้อย บมีอะไรรำเป็นห่วงครับ”

ชายหนุ่มพยักหน้า ส่งสายตามองหล่อนจนจันทาถึงกับม้วนอายุไปหลายตลบ

ช่วงสายของวันก็เป็นเวลาที่คณะเดินป่าออกเดินทาง ลุงเจ้ยออกนำไปกับลูกหาบคนหนึ่ง ส่วนอีกสองคนแบกสัมภาระปิดท้าย ทำให้เขาได้มีโอกาสเดินเคียงข้างกับจันทาตรงกลางขบวน

“จันทาเคยเข้าไปที่น้ำตกนั้นหรือเปล่า” รัชชานนท์เอ่ยถามให้ได้ยินกัน

สองคน เพราะคนอื่นๆ ที่ระยะห่างกันพอสมควร

“เคยไปตอนเด็กๆ จ๊ะ”

“สวยไหม”

“สวยจ๊ะ” หล่อนตอบด้วยท่าทางเอียงอายเมื่อเหลือบขึ้นมาประสานกับดวงตาเป็นประกายของเขา

“สวยสู้จันทาได้ไหม” เขาหยอดคำหวานเอาดีๆ ทำเอาหล่อนอายม้วนตัวแทบเป็นเกลียวทีเดียว “ไม่บอก แสดงว่าสู้ไม่ได้”

“จันทาไม่สวยหรอกจ๊ะ ไม่เหมือนสาวชาวพระนคร”

“โหย พวกนั้นนะ ต้องใช้เครื่องสำอาง แต่จันทาไม่ต้องใช้อะไรเลยก็สวย”

เมื่อถูกเกี่ยวกันตรงๆ แบบนี้ สาวน้อยก็ถึงกับอึกอัก กัดริมฝีปากอย่างกระอักกระอ่วนจนรัชชานนท์นึกเอ็นดู หล่อนทำท่าจะขยับเดินเร็วไปหาบิดา แต่ถ้าเขาขึ้นปล่อยโอกาสดีๆ แบบนี้ไป เขาก็อาจจะไม่ได้คุยกับหล่อนอย่างใกล้ชิดแบบนี้อีกแน่

“จันทากับลุงเจ็ยเป็นพ่อลูกกันจริงๆ หรือ” ชายหนุ่มผ่อนฝีปากลงบ้าง เพื่อไม่ให้หญิงสาวหนีเตลิดไป

“ทำไม่จ๊ะ” หล่อนถามอย่างสนใจขึ้นมา

“ก็หน้าตาไม่เห็นเหมือนกัน ลุงเจ็ยดำปี้ แต่จันทาขาวผ่องเทียว” เขากระตุกอารมณ์หล่อนเล็กน้อย ยิ้มบางๆ ให้หล่อนแล้วเอ่ยอย่างจริงจังอีกครั้ง “แล้วลุงเจ็ยก็อายุมากเกินไปที่จะเป็นพ่อของจันทาด้วยนา ถ้าบอกว่าเป็นลูกนายบุญโฮมก็ว่าไปอย่าง”

“คุณชายเก่ง” หล่อนชมเขาด้วยเสียงแผ่วเบา “พ่อไม่ใช่พ่อแท้ๆ ของจันทาหรอกจ๊ะ พ่อแม่ของจันทาอยู่ที่ไหนไม่รู้ ความจำตอนเด็กๆ รางเลือนเหลือเกิน จำความได้ก็มาอยู่กับพ่อแล้ว”

“ไม่คิดจะตามหาพ่อแม่หรือ” คราวนี้เป็นเขาเองที่เริ่มสนใจเรื่องของหล่อนขึ้นมาบ้าง

“ไม่รู้จะตามที่ไหนจะ ของที่ติดตัวมาก็มีแต่...” อยู่ๆ จันทาซงกเงียบไป บางที่เขาอาจจะเป็นคนแปลกหน้าเกินไปสำหรับที่จะเปิดเผยความลับ ออกมาก็ได้ รัชชานนท์จึงเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน อย่างเช่นการใช้ชีวิตอยู่ต่างบ้านต่างเมืองที่ไกลแสนไกลจากประเทศไทย ซึ่งหล่อนตั้งใจฟังอย่างดี เขาสังเกตเห็นว่าดวงตาของหล่อนเป็นประกายอย่างตื่นใจ เมื่อได้รับฟังสิ่งแปลกใหม่ไปตลอดทาง ตั้งใจว่าสักวันหนึ่งหากถูกใจถูกคอกันจริงๆ ถึงขั้นได้แต่งงานกัน เขาจะพาหล่อนไปเที่ยวสวีตเซอร์แลนด์ หาเรื่องไปเยี่ยมพี่ชายรุจด้วยเสียเลย

ทั้งคู่เพลิดเพลินกับการสนทนากันจนกระทั่งรอบตัวเปลี่ยนจากป่าโปร่ง กลายเป็นป่าที่มีต้นไม้ขึ้นหนาแน่นเป็นลำดับ ชั่วโมงต่อมาอากาศก็เริ่มร้อนจนเขาต้องถอดเสื้อยื่นออกมามัดไว้ที่เอว เสื้อยืดภายในเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ เขาตั้งกระตือกรออกมาจากกระเป๋ายืนให้จันทาพร้อมรอยยิ้ม

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” หล่อนโบกมือปฏิเสธ

รัชชานนท์ถือโอกาสเอียงตัวเข้าไปใกล้เพื่อกระซิบ “ทำไม กลัวฉันจูบเธอทางอ้อมหรือ”

จันทาถึงกับสะดุ้ง ตาเหลือกขึ้นมาทันที ก่อนจะรีบเร่งหนีเข้าขึ้นไปหาบิดา ชายหนุ่มแทบจะเอากระตือกรใส่ที่ศีรษะตัวเองที่เดินเปลือยไปทำรุ่มร่ามกับหล่อนด้วยความคะนองเข้าจนได้ นึกเสียวสันหลังวูบว่าถ้าหล่อนไปฟ้องพ่อแล้วลุงเจี้ยหันมายิงเขาด้วยไรเฟิล คงได้ดับดินกันอยู่กลางป่าแน่ๆ

แต่หล่อนก็ไม่ได้ทำอย่างที่เขาคิด สองพ่อลูกพูดอะไรกันสองสามคำ ลุงเจี้ยก็ยื่นกระตือกรน้ำให้หล่อนดื่มก่อนที่จะถูกไล่กลับมา จันทาย้อนกลับมาอย่างลังเล มาถึงก็มาเดินเลยไปทางด้านหลังของเขา ไม่มาเดินเคียงคู่กันเหมือนเมื่อแรก

“ฉันขอโทษ”

หล่อนก้มหน้างูด ไม่พูดตอบโต้อะไรเขาอีกเลย รัชชานนท์พยายามจะงอนง้อหล่อน แต่กลับเลื้อยไปเห็นสองพรานไพรข้างหน้าตั้งไรเฟิลมาถือไว้

อย่างระแວดระวัง จึงปลดกระดุมซองปืนพร้อมที่จะชักออกมายังได้ทันที
จะเป็นห่วงก็แต่เจ้าหน้าที่ไม่มีอาวุธติดตัวเลย

ไม่นานก็เข้าสู่พื้นที่ที่รักษา ลุงเจี้ยพาคณะเข้าสู่ด่านข้าง หรือทางผ่านของ
ข้าง สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้สูงตระหง่าน บางครั้งไหวเอนด้วยแรงโยก
ของเหล่าลิงค่างที่แข่งกันส่งเสียงจรรยาจนระงมไปหมด

ผ่านไปอีกสองชั่วโมง เสียงกราวของฝูงค่างบางขณะก็แปรเปลี่ยนไป
เป็นเสียงน้ำไหล เดินต่อไปอีกอึดใจก็มาถึงลานโล่งกว้างริมธารใส ตอนนั้น
ตะวันตรงศีรษะพอดี

“พักกินกลางวันกันก่อนนะครับคุณชาย เสร็จแล้วเดินเลาะไปตาม
ลำธารนี้ก็จะถึงน้ำตกที่ผมบอก” ลุงเจี้ยเอ่ย

“สักกี่โมงกันล่ะ”

“ก่อนตะวันตกดินแน่ครับ” ชายชราตอบก่อนจะหันไปหาลูกสาว “ไป
เอาห่อข้าวมาให้คุณชายสิ”

หล่อนพยักหน้าขีมิ้มๆ เห็นที่ยังโกรธเขาอยู่ รัชชานนท์จึงปลีกตัวไปนั่ง
พิงโขดหินใหญ่ใกล้ลำธารให้ห่างจากทุกคนพอสมควร เลือกมุมที่ค่อนข้าง
บังสายตา เมื่อเจ้าหน้าที่หิ้วห่อข้าวจากสัมภาระของลูกหาบมายื่นให้จึงรีบฉวย
มือของหล่อนไว้ หลังจากเหลือบไปมองเหล่าพรานไพรและพบว่ากำลังง่วนอยู่
กับอาหารการกิน

“อู๊ย คุณชาย” จันทาสะดั่งโหยง เหลียวกลับไปมองบิตาอย่างหวาดๆ

“ฉันอยากขอโทษเธอ”

“ปล่อยเถอะจ้ะ” หล่อนอ้อนวอนเสียงสั่นเทา

“ถ้าไม่ยกโทษให้จะไม่ปล่อยมือ”

“ฉันไม่ได้โกรธคุณชายนี่จ้ะ” หล่อนเอ่ย พยายามสับัดมือเขา “ปล่อย
เถอะจ้ะ เตี้ยวพ่อเห็น”

“ไม่โกรธใช่ไหม”

จันทาพยักหน้าหงึกๆ เมื่อสมใจแล้ว รัชชานนท์ก็ปล่อยมืออย่างว่าง่าย

“นั่งทานด้วยกันสิ”

“ต้องไปกินกับพ่อจ๊ะ” หล่อนบ่ายเบี่ยง ก่อนจะรีบเดินกลับไปหาบิดา แล้วทรุดตัวลงนั่งพับเพียบรับประทานข้าวห่อ หลบสายตาของเขาโดยใช้วิธีนั่งหันหลังให้

รัชชานนท์อมยิ้ม แกะท่อนข้าวออกพบว่า เป็นกะเพราหมูป่า กลิ่นหอม นำรับประทานทีเดียว ทำให้เขารู้สึกสนใจจนหาขึ้นมาอีกเป็นกอง เพราะลุงเจ็ยบอกเขาเมื่อเข้านี้ว่า เมื่อคืนค้นหาเป็นแม่ครัวทำข้าวห่ออยู่ค่อนคืน ชายหนุ่มจึงลงมือกินอย่างเอร็ดอร่อย รู้สึกได้เลยว่าเป็นมื้ออาหารที่พิเศษที่สุด ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามาในดินแดนอีสานเลยทีเดียว

หลังจากพักรับประทานอาหารกลางวันแล้ว ลุงเจ็ยก็นำคณะออกเดินทางกันต่อ คราวนี้ใช้ล้าธารเป็นตัวกำหนดทิศทาง เดินเลาะเรื่อยไปตามริมตลิ่ง หนทางค่อนข้างแคบและลื่น ทำให้ต้องเดินเรียงเดี่ยว จึงพลาดโอกาสที่รัชชานนท์จะได้คุยกับจันทาสองต่อสองอีก

สี่ชั่วโมงต่อมา คณะเดินทางก็มาถึงอาณาบริเวณของน้ำตกใหญ่ มีพื้นที่เป็นลานกว้าง เหมาะแก่การตั้งแคมป์เป็นที่สุด อากาศก็ร่มรื่น ประกอบกับร่างกายชุ่มเหงื่อที่เหนียวเหนอะ ก็รู้สึกอยากล้างผลกับน้ำเย็นฉ่ำเสียแล้ว

“คุณชายจะอาบน้ำก็ได้นะครับ แถวนี่ปลอดภัย มีแต่พวกลิงค่างคอยแอบดูเท่านั้น” ลุงเจ็ยเอ่ยกับเขา ชายหนุ่มเหลือบมองจันทา เห็นหล่อนแกล้มแดงเรื่อขึ้นมาอีกก่อนจะก้มหน้าลงหลบสายตาเขา

“ไปเถอะครับ เดียวพวกเราจะจัดเตรียมที่พักให้เอง”

“รบกวนด้วยนะ” ราชสกุลหนุ่มพยักหน้า เหลือบมองไปที่จันทาอีกครั้ง หล่อนสะดุ้งเพราะเปลอมองเขาอยู่

“ช่วยไปเก็บฟืนด้วย อีพ่อ” หญิงสาวพูดเร็วปรือ ก่อนจะเดินหายลับเข้าไปในแนวป่า

รัชชานนท์หันหลังให้ลุงเจ็ยแล้วแอบอมยิ้ม เขาเดินไปถึงเขตหินใหญ่ที่

คล้ายกับเป็นลานกว้าง ปลอดภัยและเข็มขัดของบินออกจากเอว แล้วถอด
 เลื่อยยึดข้อมเห็อกับกางเกงยีนมอมแมม เหลือแต่เพียงกางเกงในแบบบ็อกเซอร์
 กองทุกอย่างไว้รวมกัน ก่อนจะกระโดดลงสู่ลำธารใส แหกกว่ายอยู่เป็นนาน
 สองนาน

ธรรมชาติรอบตัวช่างมีเสน่ห์เ้ายวนใจเหลือเกิน ทุกสรรพเสียงคล้าย
 กับดนตรีที่บรรเลงอยู่ในโรงละครใหญ่ ไม่ว่าจะเป็เสียงน้ำที่ตกจากผาสูง
 ลดหล่นลงกระทบกับลำธารเบื้องล่างดังเสียงกลองชุด เสียงต้นไม้ไหวเอน
 ด้วยแรงลม ใบไม้ กิ่งใบเสียดสีกันราวกับเสียงซิงซอ เสียงนกหัวขวานเคาะ
 ไม้ไล่แมลงออกมากินคล้ายเสียงกรับโกร่ง เหล่าผูงค่างบ้างชะนีห้อยโหนอยู่
 บนกิ่งไทร ส่งเสียงร้องไปมาราวกับเป็นนักแสดงมากฝีมือ

ขณะนี้ตัวหนึ่งร้อง ‘ผิวๆ’ ดังระงมอยู่ในป่าอีกฟากหนึ่งของลำธาร
 ราชานนท์หยุดยืนแช่น้ำแล้วเฟ่งมองไปอย่างพิณิจ ความรู้สึกเหมือนกับมีอะไร
 บางอย่างจ้องมองอยู่ เข้ามาโจมตีเขาจนเกิดความพิศวง

ราชสกุลหนุ่มหันไปมองเหล่าพรานและลูกหาบที่กำลัง่วนอยู่กับการ
 ตั้งแคมป์ ก่อกองฟืน เขาจึงตัดสินใจว่ายน้ำข้ามไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ปีนขึ้นบน
 ตลิ่งสูงชัน

ตรงนี้มีต้นลำต้ว์เล็กๆ อยู่ เขามองตามรอยรบบเรียบราวกับมีคนมาทำ
 ทางเอาไว้ ก็พบว่าที่สดุทางนั้นมีหมอกปกคลุมคล้ายม่านบดบังสายตาของเขา
 จากอะไรบางอย่างเอาไว้ อากาศเย็นเยือกแผ่ซ่านมาจนร่างกายที่เป็ยกโศก
 ลั่นสะท้าน รู้สึกเหมือนมีแดนสนธยาอยู่ตรงหน้า

“คุณชาย”

เสียงตะโกนของลุงเจี้ยทำเอาราชานนท์ถึงกับสะดุ้ง เขาหันไปโบกมือให้
 “อย่าไปไกลนักครับ กลับมาเถอะ ได้เวลาอาหารแล้ว”

“ตกลงครับ” ชายหนุ่มตะโกนกลับไป ก่อนจะหันกลับไปทางด่านลำต้ว์
 แล้วก็ต้องสะดุ้งอีกครั้งด้วยความตกใจ เมื่อมันหมอกเมื่อสักครู่หายไปแล้ว
 คิ้วหนาขมวดมุ่น ก่อนจะเลิกขึ้น เขายกไหล่อย่างไม่ใ้ใจ ในป่าที่บึก

มักจะมีเรื่องแปลกๆ ให้เขาได้เห็นเสมอ บางครั้งมันก็เป็นเพียงจินตนาการ บางครั้งก็หาคำตอบไม่ได้ เหมือนเช่นคราวนี้

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์หมุนตัวกลับ กระโดดพุ่งหลาวลงสู่ลำธารแล้ว ว่ายกลับไป โชดหินใหญ่ หยิบผ้าขาวม้าขึ้นมาซับน้ำตามตัว ใช้มันคาดเอว หันกลับไปมองอีกฟากฝั่งหนึ่งอีกครั้ง ก่อนจะหันกลับแล้วเดินไปรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ทั้งเอาความรู้สึกเหมือนถูกจ้องมองเอาไว้ในลำธาร ปล่อยให้มันลอยไปกับกระแสน้ำจนเลือนหายไป

“กลับกันเถอะ อีนางสร้อย” บักจ่อยกระซิบกระซาบ “บักอันนั้นข้ามกลับไปแล้ว”

“ถึงจ้งสั้นก็วางใจได้ดอก เกิดข้ามกลับมาแล้วลิเฮ็ดจ้งได้”

“คงปมีอียังดอก เบ็งท่าทางแล้ว คงลิเป็นพวกนักเดินป่าธรรมดาๆ”

คนหนุ่มให้เหตุผล

“จ้งสั้น เจ้าสิกลับไปบอกพ่อใหญ่ เตี่ยวข้อยสิจับตาเบ็งมันเอง”

“ได้จ้งได้ เกิดพวกมันข้ามมา...” บักจ่อยชะงักราวกับรู้ว่าพาลดไป

แล้ว

“ไหนเจ้าบอกข้อยว่าพวกนั้นเป็นแค่นักเดินป่า ปมีอันตรายไรละ”

“ปาดโธ เอาอัฐยายมากระแทกปากข้อยเสียแล้ว” ชายหนุ่มส่ายหน้า

“ถ้าบ่ฟ่าวไป ลิเอาหมัดยายตำปากเจ้า” หล่อนคงกำปั้นจนบักจ่อย

ถึงกับผงะ แล้วลุกขึ้นเดินหงุดหงิดหายลับเข้าไปในพงหญ้าด้านหลัง

สร้อยฟ้าหันกลับไปยังลำธารในเวลาที่ชายหนุ่มคนนั้นเป็นขึ้นไปบน โชดหินใหญ่ สายตาได้แต่จ้องมองรูปร่างอันงดงามด้วยความตะลึง

‘งามจ้งสั้นหรือ’ ดวงตางามเบิกโพลง รู้สึกร้อนวูบวาบบนใบหน้าขึ้นมา ราวกับเลือดอุ่นๆ ในร่างกายพุ่งมารวมกันอยู่บนพวงแก้ม

“บักกะปม่นอยเอี้ย สู้ควายเถิกคือบักจ่อยกะบ่ได้” สร้อยฟ้าเอ่ย กลบเกลื่อนความรู้สึกในใจออกไป เปรียบเขาเป็นกิ่งก่า ก่อนจะถอนหายใจ

ออกมาเมื่อมองไปรอบๆ ก็ไม่เห็นใคร นี่ไม่ได้หมายความว่า หล่อนกำลัง
แก้ตัวให้แก้ความรู้สึกของตัวเองหรือ

ความจริงแล้ว แม้ชายคนนั้นจะมีรูปร่างบางกว่าบ้างก็จริง แต่ก็ดู
สมส่วน มีกล้ามเนื้อหลังผายใหญ่ลงมาจากกล้ามเนื้อไหล่ คอดสมส่วนลงจนถึง
เอวเหนือขอบกางเกง คล้ายตัววี พ้นจากชายกางเกงลงไปเป็นท่อนขาที่เล็ก
กว่าบ้างก็จริง แต่ก็ดูแข็งแรงสวยงามไม่น้อย

เมื่อใบหน้าคมเข้มนั้นหันกลับมา สร้อยฟ้าก็ถึงกับตะลึงพรึงเพริดไป
ไม่มีอะไรจะอธิบายรูปร่างนั้นได้นอกจากคำว่า 'งดงาม'

ดวงหน้าคมเข้มหากแฝงเอาไว้ด้วยความอ่อนช้อย ผสมกันอย่างลงตัว
แม้เขาจะหันมาเพียงแค่ชั่ววินาทีเดียว แต่ก็เหมือนกับเขาได้ส่งอะไรบางอย่าง
ผ่านสายลมมาให้หล่อน

อะไรบางอย่างที่ทำให้ภาพของเขาตราตรึงอยู่ในความทรงจำของหล่อน
ไป...ตลอดกาล

๔

เมื่อราตรีกาลมาเยือน ทุกคนจึงมานั่งรวมกันรอบๆ กองไฟจากฟืนของจันทา ซึ่งลุกโชติช่วงเป็นพิเศษสำหรับหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์

“เอ้าครับ” ลุงเจ้ยยื่นห่อข้าวให้เขา “อาหารห่อมือสุดท้าย”

ชายหนุ่มรับมาอย่างงุนงง ฟังแล้วรู้สึกเหมือนจะเป็นลางบอกเหตุอย่างไรก็ไม่รู้ เขามองหน้าผู้พูดอย่างค้นหาคำตอบ แต่ชายชรากลับหัวเราะแล้วเดินไปนั่งข้างๆ ลูกสาวซึ่งเลือกนั่งอยู่ตรงข้ามกับรัชชานนท์

“ก็เพราะพຽງนี้เราจะกินอาหารปากันนะซี เมื่อตอนคุณชายอาบน้ำเจ้าค้ำมันไปสอยกวางมาตัวหนึ่ง ตอนนี่กำลังถลกหนังอยู่ตรงโน้น”

“แหม น้ำลายไหลเสียแล้ว” ชายหนุ่มหยิบขวดใส่เหล้าโลหะขึ้นมาจากกระเป๋ากางเกงด้านหลัง มันเป็นขวดสเตนเลสทรงสี่เหลี่ยมแบนที่เขาซื้อที่ประเทศอังกฤษ ที่หน้าขวดมีสัญลักษณ์เหล่าด้ายี่ห่อหนึ่ง เป็นรูปแขนข้างเดียวถือขวานอันบ้อเร่อ

“ไม่ลองเหล้าสุตรพานป่าอีกหรือครับ”

รัชชานนท์เลิกคิ้ว มองดูขวดเหล้าของตัวเองแล้วก็ตัดสินใจเก็บมัน

กลับเข้ากระเป่า “เข้าเมืองตาหลิ่วแล้วคืนครับ”

ลุงเจ้ายั่วเราะ ยื่นขวดเหล้าขาวผสมเลือดค้างให้ “พุงนี้เกิดครับ ได้ลิ้มรสเนื้อกวางแน่ ว่าแต่คุณชายอยากลองล่าสัตว์บ้างหรือเปล่าครับ”

ราชสกุลหนุ่มโบทมือ “ด้วยความเคารพนะครับ ที่ผมชอบท่องป่าก็เพราะอยากชื่นชมธรรมชาติมากกว่า ผมชอบปืนผา วาดรูป อะไรทำนองนั้น เสียยิ่งกว่าการทำลายป่าให้เสียสมดุล ไม่ว่าจะเป็นการตัดต้นไม้เอ๋ย ล่าสัตว์เอ๋ย ผมต้องขอโบทมือลา แต่ผมก็ไม่ได้ต่อต้านการล่าสัตว์ของพวกคุณนะครับ ผมเข้าใจว่ามันเป็นอาชีพของพรานไพร แต่หากผมเข้าร่วมวงเพื่อความสนุกเพียงอย่างเดียวเสียอีกคน อีกไม่นานสัตว์ป่าอาจจะสูญพันธุ์ไปก็ได้ครับ”

ทั้งพรานทั้งลูกหาบหัวเราะกันครืนแครง ยกเว้นหญิงสาวที่ก้มหน้าก้มตากินข้าวห่ออย่างตั้งใจเป็นพิเศษ ลุงเจ้ายั่วเอ่ยตอบกลับมาอย่างขบขัน “สัตว์ป่าจะสูญพันธุ์ได้ยังไงกันครับ วิ่งกันกะต๋องกะเตี้ย...เอ่อ...แปลว่าวิ่งกันมากมายนะครับ ล่าสัตว์ป่าจะมือออกจะลั่นป่า ต้นไม้ก็มากมายหลายพันธุ์ ผมว่าตัดกันทุกวันก็ไม่หมด ต่อให้ชาวพระนครแห่กันมาล่าสัตว์กันทั้งบาง ผมว่าอีกสิบปีร้อยปีก็ไม่มีทางหมดหรอกครับ”

“เอาเถิดครับ ผมขอตัวแล้วกัน” รัชชานนท์เอ่ยอย่างอ้อมอ้อมล้วย เพราะตอนนี้ทุกอย่างมันก็เป็นอย่างที่พรานไพรพูดจริงๆ ป่าและสัตว์ป่ายังคงอุดมสมบูรณ์ แต่อนาคตมันก็ไม่แน่ ไม่อย่างนั้นเพื่อนของเขาคนหนึ่งซึ่งเป็นถึงบุตรของข้าราชการใหญ่โตในกรมป่าไม้ ก็คงจะไม่เปรยกับเขาหรอกว่ารัฐบาลกำลังจะมีแผนการที่จะประกาศพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พุทธศักราชสองพันห้าร้อยสามออกมาตอนปลายปีนี้

หลังจากพูดจบ รัชชานนท์ก็เหลือบไปมองจันทา หล่อนกำลังมองมาที่เขาเพลินๆ ด้วยรอยยิ้มราวกับจะอ่านความคิดของเขาออกและเห็นด้วยกับเขา แต่เมื่อสบตากัน หล่อนก็ถึงกับสะดุ้ง สำลักข้าวออกมาเป็นการใหญ่

“เป็นอะหยัง” ผู้เป็นพ่อหันไปถามเสียงดู “ตะกละตะกลามแท้

บ่เกรงใจคุณชายเพิ่ม”

“อย่าไปว่าจันทาเลยครับ” ชายหนุ่มออกมารับแทน “คงจะทิวมาก เดินทางมาทั้งวัน”

หญิงสาวก้มหน้า ไม่ตอบโต้อะไร รัชชานนท์ได้แต่แอบมองอย่างถูกอกถูกใจ ไพล่คิดไปว่า หากหล่อนเป็นลูกสาวสักคนของราชสกุลเทวพรหมก็คงจะดี

คิดมาถึงตรงนี้ เขาก็นึกอะไรสนุกๆ ขึ้นมาว่า หากเขาลองแข่งข้อกับหม่อมยาดูสักครั้งจะเป็นไรกันเชียว ถ้าหม่อมยาดึงตัวเขากลับพระนคร แล้วเขาพาจันทาไปในฐานะภรรยาที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย หม่อมยาก็อย่าอ่อนจะทำหน้าก้นอย่างไรหนอ

รัชชานนท์เฟลอหัวเราะออกมาเบาๆ แต่เมื่อเหลือบมองไปที่จันทาอีกครั้งก็พบว่าหล่อนมองเขาตาเขียว ดวงหน้าเกลี้ยงเกลาบั้งตั้งขึ้นมาทันที ก่อนจะเซิดหน้าใสอย่างกระแฉับกระฉอด นี่คงจะคิดว่าเขาหัวเราะเยาะหล่อนกรรมัง

มันทำให้เขาจุกคิดว่า ความคิดนั้นยุติธรรมกับหล่อนแล้วหรือ เพราะหากจดทะเบียนกันจริงๆ ก็เท่ากับว่าหล่อนเป็นภรรยาของเขาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แล้วถ้าเกิดเขาค้นพบภายหลังว่า ความรู้สึกที่มีต่อหล่อนตอนนี้มันไม่ใช่ความรักละจะเกิดอะไรขึ้นกับหล่อน

เห็นที คงจะต้องให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์แล้วกรรมัง

หลังจากอาหารค่ำ ลุงเจ็บบอกว่าจะจัดเวรยามโดยแบ่งเป็นสองผลัด ผลัดแรกให้ตาคำกับคู่หูอยู่เวรในช่วงหัวค่ำถึงเที่ยงคืน ผลัดที่สองเป็นตัวแเองกับลูกหาบอีกคน อยู่เียงจากเที่ยงคืนจนถึงรุ่งสาง ก่อนจะเตรียมตัวพร้อมปิ่นผ้าน้ำตักขึ้นไปข้างบน หากตรงระบบเวรยามนี้เองที่รัชชานนท์ไม่ค่อยจะเห็นด้วยนัก

“เอ อย่างนี้จะหนักไปหรือเปล่า” ราชสกุลหนุ่มขัดขึ้น “จากตอนนี่ถึงเที่ยงคืนก็กว่าหกชั่วโมง คงนอนได้ไม่เต็มที่ อย่างไรก็ตามเสีย ผมขออาสาเป็น

คนเฝ้าช่วงหัวค่ำเองดีกว่า”

“เอาอย่างนั้นหรือครับคุณชาย” ลุงเจี้ยถามอย่างไม่แน่ใจ

“เอาอย่างนั้นละครับ ใ้ผมมันก็คนนอนดึกเสียด้วย จะให้นอนแต่หัวค่ำคงจะข่มตาหลับไม่ลง” ชายหนุ่มเอ่ย เหลือบตาไปมองหญิงสาวที่ยังคงนั่งก้มหน้าอยู่ “ให้จันทาอยู่ผลัดผมด้วยก็ได้ ผลัดตาค่ำค่อยเป็นผลัดที่สอง แล้วผลัดลูกก็เป็นผลัดสุดท้าย คนละสี่ชั่วโมงกำลังดี”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงครับ”

ลุงเจี้ยรับคำอย่างว่าง่าย ลูกขึ้นชักชวนพรรคพวกไปนอนอย่างชนิดไม่ให้เสียเวลาในการเติมพลังงานสำหรับกิจกรรมวันพรุ่งนี้ ทิ้งให้เขาหนึ่งอยู่กับจันทาตามลำพังในบรรยากาศที่เงียบสงบของป่า ซึ่งมีเพียงเสียงระลอกของพินที่ดังอยู่เป็นระยะ นานๆ ที่จะมีเสียงหมาป่าเห่าหอนดังแว่วมาแต่ไกลบ้างเท่านั้น

รัชชานนท์ชะเง้อมองเหล่าพรานที่เริ่มนอนกรนกันแล้วก็หันไปถามจันทา “หนาวไหม”

หล่อนงยหน้าขึ้นเบิกตามองเขาอย่างตื่นๆ ก่อนจะสั่นหน้า “ไม่จ๊ะ”

เขาลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ที่ลุงเจี้ยเพิ่งจะลุกไปเมื่อครู่ หล่อนท่าทำจะขยับหนี ชายหนุ่มจึงยึดมือเอาไว้เป็นประกัน

“ปล่อยจ๊ะ” จันทากระซิบ สายตาเหลือบมองบิดาไปพลาง

“ฉันแค่กลัวเธอหนีไป ถ้าเธอนิ่งเฉยๆ ฉันจะปล่อย”

หญิงสาวทำตามอย่างว่าง่าย รัชชานนท์จึงปล่อยมือเสีย หล่อนชักมือกลับไปกอดเข้าเอาไว้

“เอ เมื่อวานฉันเล่าชีวิตประวัติส่วนตัวถึงไหนแล้วนะ” ชายหนุ่มพยายามชวนคุยเพื่อให้หล่อนลดอาการเกร็ง

“ถึงตอนที่คุณชายจับไฮสคูลจ๊ะ” หล่อนตอบ สีหน้าคลายความกังวลลงไปมาก มีความอยากรู้อยากเห็นเข้ามาแทน

“อ้อ ตอนนั้นเอง” ชายหนุ่มพยักหน้า “ตอนนั้นยังคิดอยู่เลยนะว่า

จะเรียนอะไรต่อ พี่ชายใหญ่เธอก็เลือกเรียนไปทางโบราณคดีอะไรวั้น”

“ทำไมคุณชายถึงไม่เรียนตามเธอล่ะจ๊ะ”

เขายกไหล่ “คนเรามันชอบไม่เหมือนกันหรอก ฉันว่ามันน่าเบื่อออก อยู่กับตำราตำราแล้วก็ซากอิฐซากหิน พี่ชายใหญ่เธอเป็นคนสุขุม มีความเป็นผู้ใหญ่ น้ำใจเย็นกว่าฉันเยอะ ยอมรับเลยว่าเรื่องโบราณคดีเนี่ย พี่ชายใหญ่ นับว่าไม่เป็นสองรองใคร พวกโบราณคดีมันจะสนุกหน่อยก็ตรงได้เข้าป่าตามหาไอ้พวกซากโบราณอะไรวั้นละ ฉันก็เคยตามเธอไปหลายครั้งเหมือนกัน”

“เหมือนตอนนี่ใช่ไหมจ๊ะ” หล่อนถามเสียงหวาน ดูท่าความกดดันในตัวหล่อนจะคลายลงไปมากทีเดียว

“ใช่ ฉันชอบป่า ชอบธรรมชาติ” รัชชานนท์สุดลมหายใจลึก ก่อนจะเอียงศีรษะเข้าหาหล่อน แล้วกระซิบเบาๆ “ชอบคนที่เป็นธรรมชาติ”

จันทาสะดุ้งเบาๆ ผินหน้าหลบสายตาของเขาไป พร้อมกับบวกลบไปเรื่องที่คุณชายอยู่ “แล้วคุณชายรองล่ะจ๊ะ”

รัชชานนท์หัวเราะเบาๆ “พี่ชายรุ่นนะหรือ เธอเลือกเรียนรัฐศาสตร์ ตอนนี้เป็นนักการทูตอยู่ต่างประเทศ โก้เที่ยว”

“แต่คุณชายก็ไม่ชอบอีก ใช่ไหมจ๊ะ”

“ก็ทำนองนั้น ฉันเป็นคนตรงๆ บั้นหน้าไม่ค่อยเป็น” เขายอมรับ “แต่ไม่ใช่พี่ชายรุ่นเธอจะเป็นพวกปากไม่ตรงกับใจนะ เธอเพียงเป็นคนที่มีความคิดปะในการพูด เข้าทำนองที่ว่า ‘น้ำซุ่นไว้เน น้ำใสไว้นอก’ ฉันออกจะนับถือเธอในข้อนี้ทีเดียว”

ลมหนาวพัดมาวูบหนึ่ง เล่นเอาหล่อนตัวสั่นขึ้นมา รัชชานนท์จึงถอดเสื้อยืนของเขาคลุมไหล่ให้

“ขอบคุณจ๊ะ” จันทางยหน้าขึ้นมาเอ่ยเสียงแผ่วเบา “แล้วคุณชายไม่หนาวหรือจ๊ะ”

“หนาวสิ” เขาตอบตามตรง “แต่ฉันอยากจะให้เธอรู้ว่าฉันปกป้องเธอได้”

หล่อนสะอึก กัดริมฝีปากกัมหน้าลงอีกครั้ง “แล้วคุณชายคนต่อไป ละจ๊ะ ฉันจำชื่อไม่ได้ แต่จำได้ว่า คุณชายบอกว่าเธอเป็นพี่น้องคนเดียวที่ร่วม อุทรกับคุณชาย”

“ความจำเธอดีจริงเชียว” รัชชานนท์เอ่ยชม ยกเกล้าชาวผสมเลือดค้าง ที่เพิ่งจะทำเสร็จเมื่อชั่วโมงก่อนขึ้นมาตี้ม ก่อนจะยกสองแขนขึ้นอังกับกองไฟ แก่หนาว “พี่ชายภัทร เธอเลือกเรียนแพทย์ เพราะต้องการช่วยเหลือคนอื่น เหมือนหม่อมยา หม่อมยาท่านเคยเป็นพยาบาลมาก่อน ท่านช่วยเหลือคนเอา ไว้มาก พี่ชายภัทรเธอเล็งเห็นข้อนี้ เลยเลือกเรียนแพทย์”

“คุณชายทำไมไม่เลือกเรียนหมอเหมือนเธอละจ๊ะ เป็นพี่น้องกัน น่า จะเหมือนกัน”

“คงทำคนไข้ตายสักวัน” เขาพูดกลัวหัวเราะ “ฉันไม่สุขุม แล้วก็ มือเที่ยงอย่างเธอหรอกนะ มานั่งนึกได้ที่หลังว่าถ้าล้มมีดหรือกรรไกรอยู่ ในห้องคนไข้คงจะวุ่นวายกันทีเดียว”

หล่อนหัวเราะออกมาเบาๆ สีหน้าเข้มขึ้นขึ้นจนทำให้โลกของรัชชานนท์ สดใสมันขึ้นมาไม่น้อย

“แล้วตกลงที่คุณชายเลือกเรียนวิศวะนี่เพราะอะไรจ๊ะ”

“บอกแล้วเธออาจจะหัวเราะฉัน” รัชชานนท์รู้สึกเขินขึ้นมาอย่าง หล่อน ไม่คาดคิด

“ไม่หรือจ๊ะ”

เขายิ้มพราว “เพราะฉันไม่ชอบเรียนไปโอโลจันนะสิ เอ้อ วิชาชีววิทยา นะ วิชาที่ว่าด้วยการศึกษาลิ่งมีชีวิต พวกแพทย์นี้ต้องเรียนกันอย่างเอาเป็น เอาตายทีเดียว ไม่ชอบวิชาที่ต้องมานั่งท่องจำยืดยาว สมมติของฉันไม่ได้ยอดเยี่ยมอย่างพี่ชายภัทร บางครั้งฉันกับเพื่อนๆ ยังแอบแซวพวกเรียนแพทย์ บ่อยๆ เลยกว่าเป็นพวก...ผีชีวะ”

จันทาหัวเราะคิกๆ

“อ้าว ไหนบอกจะไม่หัวเราะ”

“คุณชายพูดตลกนี่จ๊ะ” หล่อนเอ่ยไปเข้าไป “แต่ฉันไม่เชื่อหรอกว่า คนอย่างคุณชายจะเป็นคนที่หนีปัญหาแบบนี้”

“ฉันยอมแพ้เธอจริงๆ” ชายหนุ่มยกมือขึ้นจำน “ความจริงแล้ว มันก็เป็นเรื่องตลกในหมู่นักศึกษาคณะมากกว่า หากไปถามใครว่าทำไมถึงเลือกเรียนสาขานี้ ร้อยทั้งร้อยต้องตอบแบบนี้ แต่ลึกๆ แล้วฉันว่า ทุกคนก็มีความฝันนะ”

“คุณชายฝันว่าอะไรจ๊ะ”

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ยิ้มพราว เขาไม่เคยบอกใครถึงความฝันนี้มาก่อน “ฉันอยากเป็นคนไทยคนแรกที่สร้างตึกสูงได้สักหลังหนึ่ง”

“สูงเท่าไรจ๊ะ สีหรือห้าชั้น”

“บูโธ่ นี่เธอคงยังไม่เคยเข้าไปเที่ยวพระนครกระมัง แถวเยาวราชมีตึกหกเจ็ดชั้นอยู่สามสี่ตึกแล้วนะ อย่างตึกหกชั้นของพระยาสารสิน สวามิภักดิ์^๒ นี่ก็สร้างตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า ตรงข้ามก็เป็นโรงแรมเจ็ดชั้นของคุณอมรรอริชานคุณ^๓ แต่ความฝันของฉันไม่หยุดอยู่แค่นั้นหรอกนะ”

“คุณชายอยากทำสูงสักกี่ชั้นจ๊ะ”

รัชชานนท์ยกมือเกาคางอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะยิ้มแล้วตอบออกมาอย่างหนักแน่น “สักยี่สิบชั้นกำลังดี”

หล่อนทำตาสุกวาว ก่อนจะยิ้มหวานให้ “จินทาจะภาวนาให้คุณชายทำสำเร็จนะจ๊ะ”

สีหน้าของหล่อนดูเหมือนจะเชื่อว่าเขาจะทำได้จริงๆ ทำเอารัชชานนท์เผลอเอื้อมมือไปจับมือของหล่อน “ขอบใจเธอ ที่เชื่อมั่นในตัวฉัน”

จินทาสะตุงเล็กน้อย พยายามดึงมือกลับเหมือนเคย แต่คราวนี้เขายืนยันด้วยสายตาว่าจะไม่ปล่อย หล่อนจึงได้แต่หนึ่งเฉย เขารู้สึกว่ามีมือของหล่อน

^๒ปัจจุบันคือโรงแรมเชียงใหม่ แนนชั่น บูติก โฮเต็ล

^๓ปัจจุบันคือโรงแรมไชน่าทาวน์

เย็นทีเดียว

“คนสุดท้าย...” เขาเอ่ยขึ้นเพื่อพาหล่อนไปให้พ้นจากสถานการณ์อึดอัด โดยที่มือยังคงเกาะกุมกันอยู่ “คือชายพีร์ เธอเลือกที่จะเป็นทหารอากาศ เพราะตั้งแต่เล็กก็ชอบเครื่องบิน เวลาห้องงอแง พอเห็นเครื่องบินที่ไร เป็นได้เกือบทุกที”

“แหม ทหารอากาศ โกะเซียวนะจะ ได้ขี่เครื่องบินด้วย”

รัชชานนท์อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นดวงตาเป็นประกายของหล่อน เมื่อเขาพูดถึงเรื่องทหารอากาศ จึงอดหยอดไปอีกไม่ได้ “ปู่โธ่ เห็นทีฉันจะเลือกเรียนผิดเสียแล้ว”

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

“ดูท่าฉันหาของฉันจะชอบทหารอากาศเข้าแล้ว” เขาตะแคงนิ้วไล่จมูกของหล่อนเบาๆ

“อะไรกันจ๊ะ” หญิงสาวบิตตัวเอียงอาย “ฉันไม่ได้เป็นของใครเสียหน่อย”

“เธอชอบนักบินหรือ” เขาถามอย่างใคร่รู้

“ฉันคิดว่ามันก็ดีจ๊ะ ได้บินไปในอากาศ จะบินไปไหน ไกลแค่ไหนก็ได้” ดวงตาของหล่อนที่เหม่อมองขึ้นไปบนฟ้า นั้น แจ่มจรัสอยู่ในความมืด จนเขาอดชื่นชมไม่ได้ “ฉันจำได้รางเลือนว่า สมัยฉันยังเล็กมาก มีผู้ชายคนหนึ่งพาฉันขึ้นไปนั่งบนเครื่องบิน ถึงวันนี้ก็ยังเก็บมาฝันอยู่เนืองๆ”

“พ่อของเธอหรือ”

หล่อนส่ายหน้า “ฉันไม่แน่ใจจ๊ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างเห็นใจ เพราะนั่นคงนานมากแล้ว ก่อนจะเอ่ยติดตลกออกไปเพื่อให้หล่อนหายเศร้า “เห็นทีฉันจะให้เธอพบกับชายพีร์ไม่ได้เสียแล้ว”

“ทำไมจ๊ะ”

“อ้าว ก็ฉันหางของฉันนะสิ”

“คุณชายก็” จันทาทุบเขาเบาๆ ที่ต้นแขน ใบหน้าแดงก่ำราวลูกตำลึงสุก
ก่อนจะลุกขึ้นยืนทำท่าจะเดินไป

“จะไปไหนเล่า” เขายึดมือหล่อนไว้แน่น

“ไปเอาพินมาเติมจ๊ะ” หล่อนยิ้มแล้วรีบสะบัดมือผละจากไป

หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ได้แต่ยิ้ม มองตามหล่อนไปจนถึงกองพินที่อยู่ไม่ห่างจากเต็นท์ของลุงเจ้านัก แต่แล้วภาพอันงดงามของสาวชาวบ้านก็มีอันต้องสะดุดลงเมื่ออยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีอะไรมากระแทกศีรษะด้านหลัง

ลูกยางขนาดกะทัดรัดหล่อนอยู่ข้างตัว เขาเหยียบมันขึ้นมาดูแล้วลุกขึ้นยืนกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยความสงสัย เพราะตรงที่เขา นั่งเป็นลานกว้าง และเท่าที่จำได้ แนวต้นยางก็อยู่คนละฟากฝั่งของลำธาร ห่างออกไปกว่าห้าสิบเมตรได้ ไม่น่าที่จะหล่นมาใส่ศีรษะของเขาได้เลย

“ช่วย อีนางสร้อย” บักจ่อยร้องเบาๆ หันมามองหญิงสาวที่ถือง่ามไม้หนังสือถืออยู่ในมือ “เจ้าสิเอาลูกยางยิงหัวเพื่อนเฮ็ดหยัง”

“รำคาญตาหลาย มือไวปานวอกกะเท่านั้น” หล่อนเอ่ย ทอดสายตาจากบนห้างมองคนที่ยื่นเกาหัวแกรกๆ ด้วยสีหน้าตั้ง

“แล้วมันเรื่องอะหยังของเจ้า เพื่อนเป็นคู่ฮักกัน”

“ซี” สร้อยฟ้าย่นจมูกใส่ ไม่รู้ทำไมเหมือนกันว่ารู้สึกไม่ถูกชะตาเอาเสียเลย

แต่หล่อนก็หาว่า ความจริงแล้วหล่อนตีความหมายของความรู้สึกในใจผิดไปมากทีเดียว

“เดี๋ยวเพื่อนสงสัยก็ข้ามกลับมาอีกดอก” จ่อยบ่นงึมงำ “ฮู้จั้งซี บอกพ่อใหญ่ให้พาเจ้ากลับหมู่บ้านกะดี”

แต่สร้อยฟ้าไม่ได้สนใจฟังเสียแล้ว เมื่อสายตาจับจ้องอยู่กับสองหนุ่มสาวที่ทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ขอนเดียวกันอีกครั้ง

“นั่นนะเบ็งสิเบ็ง ตัวติดกันคือแฝดสยามนี่”

“อะหยังวะ แผลตสยาม” บักจ๋อยหันมามอง คิ้วขมวดเป็นปมอย่าง
ใครรู้

“คนตัวติดกัน ซ้อยอ่านเจอจากหนังสือของแฮรี่”

“ป้าต คนอะหยังตัวติดกัน จังซี้จ๊ะซี้จะเยียวจังได้”

“บ่ฮู้” หญิงสาวกระแทกเสียงอย่างรำคาญ

“เจ้านี่มันพหูสูตแท้ อ่านหนังสือของแฮรี่แทบลิ้มดตุ้แล้วบ”

“อ่านหลายๆ ลีได้บ่แพ้ฮู้ไผ่”

“บ่มีไฟฮู้มากเท่าเจ้าดอก อีนางสร้อย” ชายหนุ่มหัวเราะเอิก ขำคน
รู้มากกว่าไม่เอายกเสียรู้ใคร

“ฮู้” หญิงสาวจุกปาก ก่อนจะพยักพยิตหน้าไปทางขวา “มีคนมาทาง
พื้น”

สายตาคมจับจ้องไปที่แสงวับแวบของคบไฟที่กำลังเคลื่อนตัวเข้าไปใน
บริเวณที่พักของแผลตสยาม ก่อนจะหันกลับไปมองที่คู่หนุ่มสาว ตอนหนึ่งทั้งสอง
ไม่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพังแล้ว เพราะเหล่าพรานต่างก็ถูกมาด้วยท่าทาง
ระแວดระวัง คงได้ยินเสียงย่ำเท้าที่ใกล้เข้ามาตามสัญชาตญาณของพรานไพร
กระมัง

ไม่นานนัก ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งก็แหวกพงหญ้าออกมายื่นประจันหน้า
กับคณะเดินป่าชาวสยาม

“ทหารเวียงนี้” บักจ๋อยร้องเบาๆ

“พวกที่เฮาเห็นเมื่อวันก่อน”

คนทั้งสองกลุ่มยืนพุดคุยกันอยู่พักใหญ่ทีเดียว จนกระทั่งเสียงเริ่ม
ดังขึ้น ทหารเวียงคนหนึ่งแสดงเจตจำนงอย่างชัดเจนว่าต้องการตัวหญิงสาว
คนนั้น ชายชราคนหนึ่งรีบยกปืนไรเฟิลขึ้นมาขู่ ทำให้ต่างฝ่ายต่างก็งัดปืนขึ้น
มาคุ่มเชิงกันอย่างเป็นอริศัตรู

“บ่ได้การแล้ว” หญิงสาวเอ่ยขณะดึงหน้าไม้และลูกดอกมาขึ้นสาย
เตรียมไว้

แล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เสียงปิ่นหนึ่งนัดดังสนั่นลั่นป่า ชายชราคนแรกที่ยกปิ่นโรเฟิลขึ้นมอล้มทรุดลง หลังจากเคลื่อนตัวมายืนขวางทางปิ่นที่เล็งไปทางชายหนุ่มซึ่งยืนเป็นปราการปกป้องหญิงสาวคนเดียวอยู่

จากนั้นก็เกิดการปะทะกันด้วยอาวุธสังหารดังสนั่นป่า

สร้อยฟ้ากระดิกนิ้วในโกร้งไถอย่างรวดเร็วจนส่งลูกดอกออกไปปักที่ต้นคอของทหารเวียงคนหนึ่ง ทำให้กระสุนปืนที่กำลังจะออกจากปากกระบอกปิ่นเบี่ยงทิศทางไปถูกไหล่ของชายหนุ่มชาวสยามแทนที่จะเป็นหัวใจ

แล้วต่างฝ่ายต่างก็เข้าหาที่กำบัง เสียงปิ่นยังคงดังลั่น คู่แฝดสยามพากันวิ่งมาที่ลานโหดหิน ขณะที่ทหารเวียงคนหนึ่งวิ่งตามมาติดๆ โดยไม่รอช้า สร้อยฟ้ากดไกส่งลูกดอกไปอีกลูก มันพุ่งปราดเข้าปักที่ไหล่ขวาของทหารเวียงพอดี แต่ก็ยังช้ากว่ากระสุนที่ส่งออกมาปะทะร่างของชายหนุ่ม

เขาร้องลั่นก่อนจะตกลงไปในลำธาร

“จัดการต่อที่ บักจ้อย” หล่อนร้องบอกคู่หู

“เจ้าลีไปไล่” เขาร้องถามตามหลังมา แต่หล่อนไม่อยู่ฟังเสียแล้ว

สร้อยฟ้าปิ่นปลายลงจากต้นไม้อย่างรวดเร็ว ได้ยินเสียงปิ่นกับเสียงลูกดอกเพียงฟ้าวประสานกันยุ่งเหยิงไปหมด สองเท้ารีบสับชวยไปที่ลำธาร แล้วกระโดดพุ่งหลาวลงไปทันที ความมืดกับกระแสน้ำที่แรงทำให้เกิดความยากลำบากต่อการค้นหาผู้ชายคนนั้นมาก หากก็ไม่เหลือปากว่าแรงของนางเงือกน้อยที่แหวกว่ายอยู่ใต้น้ำในป่าแห่งนี้มาตั้งแต่จำความได้

หญิงสาวคว้าตัวเขาไว้โดยมีน้ำช่วยพยุงอีกแรง แต่การว่ายไปโดยมีร่างใหญ่อยู่ในอ้อมแขนนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ทั้งคู่จึงลอยไปกับกระแสที่เชี่ยวกราก ผิดกับเมื่อตอนหัวค่ำที่ชายหนุ่มลงมาแหวกว่ายอย่างสบายใจ

เสียงปิ่นค่อยๆ ดังห่างออกไปทุกที เสียงกรีดร้องของหญิงสาวคนนั้นคนที่เป็นดวงใจของผู้ชายในอ้อมแขนของหล่อนเริ่มเบาบางลงไปตามระยะทางที่น้ำในลำธารพัดพาไป

กระทั่งสร้อยฟ้าเหลือบไปเห็นกิ่งไม้ใหญ่ที่ยื่นมาเกือบถึงกลางลำธาร

หล่อนความมันเอาไว้อย่างสุดความสามารถ ดึงยึดเพื่อจะกลับเข้าฝั่งให้ได้ แต่ก็
ไม่ง่ายเลย ด้วยร่างที่หนักและกระแสน้ำที่แรงก็ทำให้หญิงสาวต้องออกแรง
เกินกำลัง หล่อนล้าล้าหนักหลายครั้ง แต่ก็ยังกัดฟันยึดกิ่งไม้เอาไว้อย่าง
แน่นหนา

“ปล่อยฉันไปเถอะ” เสียงของเขาเบาแทบเป็นกระซิบ ดวงตาปริ้อ ที่
หน้าผากมีรอยปูดบวม ตอนตกลงน้ำคงจะไปกระแทกเอาหินเข้า ถึงได้ตกอยู่
ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นเช่นนี้

“ป” หล่อนตอบสั้นๆ หากอ่อนล้าเต็มที

“เราจะตายกันหมด” เขางมแงแผ่วเบา

“คนอย่างอีสร้อย บิให้เฝ้ามตายคามือดอก” หล่อนตะโกนแข่งกับเสียง
น้ำหลาก

“สร้อย” ชายหนุ่มทวนคำ “สร้อยฟ้า เจ้าหญิงสร้อยฟ้า”

“ละเมออะหยั่งวะ” หล่อนเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ เขาปริ้อตาขึ้นมา
มองหล่อน ดวงตาที่ฉายประกายแวววาวนั้นราวกับจะส่งพลังบางอย่างมาให้
ก่อนที่เปลือกตาจะปิดลงแล้วคอพับคออ่อนสลบเหมือดไป

สร้อยฟ้าตะโกนเสียงดังกระตุ่นตัวเอง ก่อนจะออกแรงดึงเต็มที่ พาให้
ร่างเคลื่อนไปข้างหน้าจนสองเท้าสามารถเหยียบพื้นส่วนที่ตื้นได้

หญิงสาวเปลี่ยนจากการลืดอกของเขามาลือกแขนที่รักแร้ทั้งสองข้าง
ลากเขาขึ้นมาวางบนตลิ่งได้สำเร็จ ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าอยู่ข้างๆ หอบ
จนตัวโยน รู้สึกตาลายเป็นกำลัง แต่ก็พยายามฝืนดูบาดแผลให้เขา

เมื่อพบว่ากระสุนทั้งสองนัดนั้นเพียงแค่ถากหัวไหล่ซ้ายไป ศีรษะก็โ
เล็กน้อย หล่อนจึงวางใจก่อนจะรู้สึกหมดแรง ชวนซบลงบนร่างของเขาอย่าง
คนไม่ได้สติไปอีกคน

บักจ่อยดึงร่างที่สลบไสลไม่ได้สติอยู่บนโขดหินใหญ่ขึ้นมาประคอง
เอาไว้ในอ้อมแขน เขามองไปยังร่างของผู้คนมากมายที่นอนตายกันเกลื่อนอยู่

ด้วยความระแวงระวัง ทหารเวียงนั้น หากไม่ตายด้วยกระสุนของพวกเขา พรานไพร ก็สิ้นชีวิตด้วยคมลูกดอกของเขา ส่วนพวกพรานไพรเองก็นอนจมกองเลือดกันไม่กระดิกกระเดี้ย

เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครมีชีวิตรอด เขาจึงก้มลงดูร่างบาง ใบหน้างาม ผุดผาดของหล่อนทำเอาเขาชะงัก รู้สึกถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็ต้องรีบ ลืมความรู้สึกนั้นไป เพราะเลือดของหล่อนชุ่มเต็มมือของเขาแล้ว

“ขอโทษเด้อ” จ้อยเอ่ยเบาๆ ก่อนจะอุ้มหล่อนกลับไปที่ยอดไฟ ฉีกแขน เลือมห้อมที่ชุ่มไปด้วยเลือดออก ใช้แสงสว่างจากกองไฟมองหารอยกระสุน

“ปาด” ดวงตาคมลูกกวาด ต้นแขนของหล่อนมีรูกระสุนอยู่ เลือดไหลริน ออกมา ดูท่าหัวกระสุนคงจะฝังอยู่ภายในเป็นแน่แท้

โดยไม่รอช้า เขาหยิบมีดเหน็บขึ้นมาจากซองหนังข้างเอว นำไปปลนกับ กองไฟที่ลุกโชนอยู่ไม่ห่าง เมื่อได้ทีแล้วจึงใช้มีดคลำหากระสุนอย่างเบา มือ หยิบเหล็กที่วางอยู่แถวนั้นราดรดลงบนปากแผล ก่อนจะใช้มีดร้อนจิ้มแหวก เนื้อลงไปเพื่อแกะกระสุนออกมา

เลือดสดๆ ไหลทะลักราวกับน้ำหลาก ชายหนุ่มดึงใ้ถ์หนึ่งขึ้นมาเปิดฝา ออก จากนั้นจึงเทผงสีขาวขุ่นลงไปตรงปากแผล ก่อนจะถอดเลือดก้อมของตัวเองออก ฉีกเป็นเส้นยาว นำมามัดปิดปากแผลห้ามเลือดเอาไว้

“ชั่วคราวก่อนเด้อ เดี่ยวฮอดหมูบ้านแล้ว สิขอให้แม่เฒ่าช่วย” จ้อย จึงงำแม้จะรู้ว่าหญิงสาวคงไม่รับรู้อะไรแล้ว เพราะกว่าเขาจะจัดการพวก ทหารเวียงเรียบร้อย และกว่าจะว่ายข้ามน้ำที่เชี่ยวกรากมาได้ หล่อนก็เสีย เลือดไปมากแล้ว

เขาอุ้มหล่อนลุกขึ้น มองดูสายน้ำที่ไหลไปโดยเร็วแล้วก็ถอนหายใจ ออกมา ถึงจะรู้ว่าสร้อยฟ้าเก่งเรื่องการเอาตัวรอดในน้ำมากกว่าเขา แต่ก็ยัง อดห่วงไม่ได้

ทว่าร่างของหญิงสาวอาการสาหัสในอ้อมแขนก็ทำให้ความห่วงนั้นหลุเลาลง จึงค่อยหันหน้าไปในทิศทวนกระแส น้ำ แล้วเดินย้อนขึ้นไปทางน้ำตก เพราะ

เขารู้ดีว่า ใต้น้ำตื้นนั้น มีถ้ำที่สามารถเดินลอดและข้ามกลับไปฝั่งโน้นได้ แม้ว่า
จะเสียเวลามากกว่าว่ายข้ามน้ำไปหลายเท่าตัวก็ตามที่

๕

ความหนาวเหน็บยามเช้าเสียดแทงผิวหนังจนเข้าไปถึงกระดูก หม่อมราชวงศ์รัชชานนท์รู้สึกตัวตื่นท่ามกลางเสียงนกร้อง และเสียงสายน้ำ ที่รินไหลเอื่อยๆ

เขาลืมตาขึ้นอย่างยากลำบาก ปรี้อมองไปตรงหน้าก็พบกับห้องฟ้าที่ โอบล้อมไปด้วยยอดไม้เป็นวงคล้ายรูปหัวใจ ดวงตะกาะพริบถี่หลายต่อหลาย ครั้งเพื่อเรียกความทรงจำให้กลับเข้ามาในสมองอันเต็มไปด้วยความมึนงง

‘เราถูกยิง’

ใช่...ความทรงจำบอกเขาเช่นนั้น ระหว่างความเป็นความตายที่ฉาย ออกมาเป็นภาพคล้ายฟิล์มภาพยนตร์ที่ขาดช่วง ทำเอาศีรษะของเขาแทบ จะระเบิด

หากเมื่อดวงหน้าหนึ่งปรากฏขึ้นในมโนภาพ ความเจ็บปวดทั้งหมด ทั้งมวลก็ดูจะเลื่อนหายไปเป็นปลิดทิ้ง รวากับสายลมเย็นที่พัดพาเอาเมฆ หมอกอันชุ่มฉ่ำไปจากฟากฟ้ายามราตรีจนเห็นท้องฟ้ากระจ่างใสด้วยดวงดาว ระยิบระยับ

‘เจ้าหญิงสร้อยฟ้า’

รัชชานนท์คำหนึ่งอยู่ในใจ ใครบางคนมาช่วยเขาเอาไว้ ใครบางคนที่อาจจะเป็นเจ้าหญิงอย่างคำเล่าลือของชาวบ้าน

ชายหนุ่มค่อยๆ ยันกายลุกขึ้น เหลียวมองไปรอบตัวซ้ำๆ แต่ก็ไม่มีใคร เขาอนอนอยู่ลำพังที่ริมตลิ่ง ที่นี้ไม่มีใคร หรืออะไรที่จะเป็นเจ้าหญิงที่ว่านั้นได้เลย

“หรือจะฝันไป” เขาถอนหายใจ ยกนิ้วขึ้นมาวัดขมับคลายความมึนงง จนกระทั่งความเจ็บปวดปราดเข้าสู่ประสาทรับความรู้สึก เมื่อแตะถูกส่วนที่หนุนขึ้นมาอย่างผิดปกติ

“หัวโน”

ชายหนุ่มเตะเบาๆ ตรงหน้าผากที่เจ็บแปลบ พยายามทบทวนความจำว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตกันแน่ แล้วเมื่อทุกเหตุการณ์เริ่มหลังโหลกลับมาสูดสมอง เขาก็เบิกตาขึ้น มองย้อนทวนกระแส่น้ำกลับไปยังจุดที่ได้ยินเสียงน้ำตกลิบๆ

“จันทา” ชายหนุ่มผุดลุกขึ้น รู้สึกวิงเวียนเป็นกำลังจนเกือบจะล้มลงไปอีก ยังกัดที่ยึดเอาเถาวัลย์เอาไว้ได้ กัดฟันข่มความเจ็บปวดและมึนงงอยู่นาน จนกระทั่งร่างกายเริ่มเข้าสู่สภาวะปกติ จึงค่อยๆ อย่างเดินไปในทิศทางที่สวนกระแสแห่งธารา

มันเป็นเส้นทางเดียวกันกับที่เขาเดินทางมาเมื่อวานนี้ หากเป็นคนสะพายผึ่งแม่น้ำ ผ่งนี้ไม่มีด่านลัดต์เป็นทางเดินราบเรียบให้ เส้นทางที่ก้าวย่างไปจึงเต็มไปด้วยความขรุขระ บางครั้งลาดลงต่ำ บางครั้งยกตัวขึ้นสูง เป็นเนินสลับกันไปตลอดทาง บางแห่งถูกปกคลุมด้วยหญ้าเปียกชื้นจนเขาล้มลงกันจำเริญก็หลายครั้ง สะดุดหินที่งอกขึ้นมาอีกหลายครา หากด้วยความพยายามเขาก็สามารถเห็นลานหินที่พลัดตกลงมาด้วยแรงกระสุนอยู่ไม่ไกล

อะไรบางอย่างทำให้เขาเกิดความไม่ไหวหวั่น ดวงหน้าสวยหวานอย่างสาวชาวบ้านปรากฏขึ้นในห้วงจินตนาการของเขา

‘พวกมันต้องการตัวเธอ’

รัชชานนท์ไม่รอช้า กระโดดลงไปในลำธารทันที แหกว่ายไปทั้งที่ปวดแปลบที่ไหล่ซ้ายและศีรษะที่บวมปูด จนกระทั่งขำมฝังไปสู่ทางเดินที่ราบเรียบได้ เขาเกาะเกี่ยวใบหญ้าป็นชิ้นตึง ทั้งตัวลงนอนคว่ำหายใจหอบอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเดินตุ๊บตตุบไปจนถึงลานอันเป็นที่ตั้งแคมป์

ดวงตาดำยาวรีเบิกกว้างเมื่อเห็นร่างผู้คนล้มตายกันเกลื่อน หนึ่งในนั้นคือลุงเจ็ย พรานผู้กระโดดเข้ามาปกป้องลูกสาวจากคนใจอำมหิตที่เกือบจะเคยย่ำยีจนทามาแล้ว หากเขาไม่เข้าขวางเสียก่อน

นึกแล้วก็เจ็บใจที่ลุงเจ็ยอุตส่าห์จับมันส่งตำรวจ แต่มันก็ยังไม่หลุดรอดมาทำร้ายพวกเขาได้อีก

“จันทา” รัชชานนท์คราง รู้สึกสั่นหลังเย็นวาบราวกับมีน้ำแข็งมาเกาะเสียงตัวเองเหมือนจะดังก้องอยู่แต่ในหัว สะท้อนไปสะท้อนมา ไม่หลุดจากปากออกไปเสียที

อาการมีนงทำให้ต้องล้มลงไปอีก ศีรษะที่บวมโนกระแทกซ้ำเข้ากับก้อนหินอีกครา จนสลบเหมือดไป...

“ฟาวลีฟาว” สร้อยฟ้าร้องเร่งให้เร็วพลางลากคนตัวโตให้วิ่งตามมาอย่างเร่งร้อน ครั้นเมื่อถึงจุดที่หล่อนพาชายชาวเมืองขึ้นจากน้ำแล้วก็ต้องตกใจเมื่อร่างที่วั้นอันตรธานหายไปเสียแล้ว

“ใสๆ เพ็นอยู่หม่องได้ อีนางสร้อย” จ้อยท้วงเมื่อไม่พบบุรุษหนุ่มที่หล่อนช่วยเอาไว้ตามคำบอกเล่า หลังจากรีบวิ่งกลับไปขอความช่วยเหลือเมื่อหล่อนฟื้นขึ้นมา

“มือก็ยังไม่อ่อนเบ็บบอยู่หม่องนี่” หล่อนชี้ไปบนพื้นซึ่งเต็มไปด้วยเศษใบไม้ที่หล่อนนำมารองเป็นที่นอนให้เขาก่อนจะวิ่งกลับไปหมู่บ้าน “หายไปไหนหว่า”

“ฮ่าๆๆ” ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดัง

“หัวเราะอะหยัง กะข่อยวางเพิ่นเอาไว้หม่องนี่จริงๆ”

“นางสร้อยเอ๋ย เจ้านี้มันซื่อป้อแท้ ผู้อื่นเขาสิทำหมาหาย ทำแมวหาย แต่เจ้าสิทำผู้ชายที่จกได้จากน้ำหาย ซาดินี้จะหาพัวได้”

“เรื่องของข่อย” สร้อยฟ้าเตะป้าบเข้าที่หน้าแข้งของจ๋อย

“ป้าด เจ็บหลายเด้อ” ชายหนุ่มยกเข่งขึ้นมากุมแข้งเอาไว้แล้วกระโดด
เหยงๆ

“สม” หล่อนแยกเขี้ยวไล่ ก่อนจะหันไปทรุดตัวลงนั่งดูร่องรอย แล้ว
เงยหน้าขึ้นมองไปยังต้นน้ำ “เพิ่นย่างกลับไปแคมป์”

“อีหลีป” จ๋อยถามย้า

“ตามมา” สร้อยฟ้าลุกขึ้นแล้วออกวิ่งนำอย่างคล่องแคล่วต่างๆ ที่พื้นดิน
ตรงนั้นไม่ได้ราบเรียบเหมือนทางเดินอีกฟากฝั่งหนึ่ง แต่ด้วยความชำนาญทาง
เพราะโลดแล่นอยู่ในป่ามาตั้งแต่ตัวกะเบี๋ยก กระทั่งมาถึงบริเวณแคมป์ หล่อน
ก็เห็นชายคนนั้นกำลังนอนคว่ำหน้าอยู่

“พุ้น” หญิงสาวซุ่มเข้าไป เสร็จแล้วจึงกระโดดลงน้ำวายไปจนกระทั่ง
เดินไปถึงแคมป์

“ย่างมาถึงหม่องนี่เซียว” ชายหนุ่มเอ๋ยหอบๆ หลังจากว่ายน้ำข้ามมา
จนถึงร่างที่นอนคว่ำอยู่

“บักจ๋อย เจ้าสิแบกกลับไปเลย ไปให้แม่เฒ่าเบ็งจักน้อย”

“ป้าดซีโ้ เพิ่นย่างมาถึงหม่องนี้ได้ ข่อยว่าป้าเบ็งอะหยังหลายดอก”
จ๋อยโบกมือไหวๆ “ซินเอาเพิ่นกลับไปหมู่บ้านสิยุ่งกันบ่ล่าๆ”

“ทีแม่หญิงผู้นั้น เจ้ายังอุ้มกลับไปได้ ประสะอะไรกับผู้ชายตัวซ่านี่”

“กะแม่หญิงผู้นั้น เพิ่นบอดเจ็บสาหัส ซินไม่รักษาก็คงเลือดออก
หมดตัว”

สร้อยฟ้าทรุดตัวลงนั่ง เฟ่งพิศตาก็ต้องเบิกตากว้างออกมา เพราะหน้า
ผากตรงที่บวมโนอยู่เมื่อตอนแรก ตอนนี้นั้นมีรอยปริแตก และมีเลือดไหล
ออกมาแล้ว “บักอันนั้นก็สาหัส เบ็งสิ เพิ่นหัวแตก เห็นบ่”

“บ๊ายบ๊าย” บักจ๋อยโบกมือเป็นพัลวัน

“อะหยิ่งของเจ้า แค่มกกลับไปที่เหลือข้อยสิพูดกับพ่อใหญ่เอง”

“ป” ชายหนุ่มยกมือแข็งขัน

“บักจ๋อย” สร้อยฟ้าตวาดลั่น “เดี๋ยวนี้กล้าหือกับข้อยเด”

เจ้าจ๋อยทำหน้าที่แหง “ข้อยบได้หือ แต่ผู้ชายขี้กั้นมันบ่งาม”

เท่านั้นเอง สาวเจ้าก็หัวเราะหัวให้ออกมาจากหน้าหูน้ำตาเล็ด

“บ่ข่าเด้อ” ชายหนุ่มเอ่ย สีหน้ายุ่งยากขึ้นเป็นกอง

“เจ้ายกเพิ่นแบกพาดบ่าไปสิเป็นอียัง บ่ต้องขึ้นขี้กั้นดอก” หญิงสาวเอ่ยพลางใช้นิ้วกรีดน้ำตาที่เล็ดออกมาด้วยความขบขัน

“เอาจ้งลั่นป” คนถามเริ่มลั้งเลขึ้นมา

“เอาจ้งขี้หลา” หล่อนยื่นยัน พยายามกลั่นยืม ทำหน้าตาให้ดูเคร่งขรึมที่สุด “ไปโลด เดี่ยวเลือดหมดตัวตายกลายเป็นผี คงสิแอบมาขี้เจ้าตอกลางคีน”

“ปาดซีไ้ เวรกรรมอะไรของข้อยว้า” บักจ๋อยบ่นอุบ

“ฟ่าวไปเถิด สิได้รบกลับมาเก็บศพพวกนี้ หั่งไว้เสื่อจะคาบไปกินเสียเปล่าๆ”

ชายหนุ่มถอนหายใจ แต่ก็ก้มลงยกร่างของชายผู้รอดชีวิตขึ้นพาดบ่า “เจ้าสิพาเพิ่นไปแบบนี้ เกิดพี่น้องเพิ่นมาตามหา แล้วเห็นคนตายกันเกลื่อนจะทำจ้งได้ พวกเขามิหว่าหมู่เฮาลักลูกลักน้องเพิ่นไปดอกหือ”

“แล้วถ้าเกิดบ่ใช่พี่น้องเพิ่นมาตามหาละ แต่เป็นพวกทหารเวียง เพิ่นมิต้องโดนข้อหาฆ่าทหารตายบ่”

“เฮ้อ” เจ้าจ๋อยถอนหายใจหนัก “ปานนี้บ่ฮู้ว่าพี่น้องเพิ่นสิฮู้หรือยังว่าเพิ่นประสบชะตากรรมจ้งซี”

“เอาน่า” หล่อนตบไหล่เขาเบาๆ “เอาไว้เพิ่นหาย ค่อยพาออกมาส่งให้ญาติพี่น้องเพิ่น พร้อมแม่หญิงนั้กแล้วกัน”

“ผมออกจะเคืองพี่ชายเล็กไม่น้อยนะครับ พี่ชายใหญ่ พี่ชายภัทร”
หม่อมราชวงศ์รณพีร์ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวายตัวยาวซึ่งมีหม่อมราชวงศ์
ธราธรและหม่อมราชวงศ์พุมิภัทรนั่งจับน้ำชายามบ่ายกันอยู่ก่อนแล้ว

“อะไรอีกล่ะ ชายพีร์” พี่ใหญ่เอ่ยถามด้วยสีหน้างุนงง

“สงสัยจะเรื่องผู้หญิงครับพี่ชายใหญ่” พุมิภัทรเอ่ยขึ้นฯ

“ถูกทีเดียวครับพี่ชายภัทร” นักบินหนุ่มดีดนิ้วดังเปาะ “พี่ชายเล็กเล่น
หนังงานเลี้ยงไปอย่างนั้น ผมรับทั้งขึ้นทั้งลงเที่ยว”

ธราธรหัวเราะเบาๆ “งานเลี้ยงอะไร แล้วอะไรล่ะที่ว่าขึ้นลงนั้น”

“จะงานไหนเสียอีกเล่าครับ ก็งานเลี้ยงต้อนรับห้องนุชเมื่อคืนวันอาทิตย์
ที่ผ่านมาล่ะสิ” รณพีร์เอ่ยเสียงหน่าย “คิดดูสิครับ เมื่อพวกพี่ๆ ไม่ว่างกัน
ผมก็นึกว่าจะได้ไปกับพี่ชายเล็ก การณ์กลับเป็นว่าต้องไปงานเลี้ยงต้อนรับ
ห้องนุชคนเดียวเพราะพี่ชายเล็กเบี้ยว พอพี่ชายเล็กไม่ไป ท่านนายพลอนุพันธ์
เธอก็โยนลูกสาวมาให้ผมดูแล คราวนี้ล่ะครับ ซ้ายก็ห้องนุช ขวาก็ห้องร่มภา
มาเจอกันอย่างกับนกกระจอกแตกรัง ผมจึงหุ้ดดับไปหลายวันเที่ยว”

“นั่นนับว่าเป็นขาขึ้น” พุมิภัทรเอ่ย เรียกเสียงหัวเราะจากคุณชายใหญ่
ได้เป็นอย่างดี

“แล้วخال่องล่ะ น้องชายของพี่” ธราธรเอ่ยถามกึ่งแซว

“ก็เจ้าชัชนะสิครับ มันมาบ่นผมเสียยกใหญ่ว่าพี่ชายเล็กไปทำห้องของ
มันเสียหน้า”

“อ้อ หม่อมหลวงชัชวรินทร์หรือ” พุมิภัทรร้องถามอย่างนึกขึ้นได้ “สิม
เสียดสนิทเลยว่ะ เพื่อนร่วมรุ่นของแกลคนี่เป็นพี่ชายของห้องนุช”

“นั่นซีเมื่อวันจันทร์ไปเจอหน้ากันที่กองบิน มันถึงกับบ่นเป็นหมิ่นกึ่ง”

“สงสัยจะรักห้องสาวมาก” ธราธรคาดเดา

“ที่ไหนได้” รณพีร์ขัดขึ้น

“อ้าว ยังไงกันหือ” บุตรชายลำดับสามแห่งราชสกุลจุฑาเทพร้องถาม
อย่างไร้ใครรู้

“ก็ที่เจ้าชัชมั่นมาพบกับผมนี่นะ เพราะว่ามันรำคาญหูต่างหาก ทหาว่า พี่ชายเล็กทำให้น้องสาวเจ็บช้ำน้ำใจจนพาลพาโลเอากับคนทั้งบ้าน ไม่เป็นอันอยู่สุขกันสักคน เจ้าชัชมั่นก็เลยต้องระเห็จออกจากบ้านมานอนที่กองบิน ตั้งแต่คืนวันงานโน้น ป่านนี้ยังไม่กล้ากลับบ้านเลย”

พี่ชายทั้งสองหัวเราะครืนกันออกมาอีก

“อย่าได้หัวเราะกันเลยครับ” รณพีร์ส่ายหน้า “วันนี้เจ้าชัชมั่นเสร็จธุระ ก็ว่าจะมาพักที่วังจุฑาเทพของเรา พี่ทั้งสองคอยฟังมันบ่นบ้างแล้วกัน”

ธรรารยิ้มขี้มึนๆ “น้องหนูนี้ทำจะร้ายเหมือนสมัยเด็กๆ หม่อมย่า นี่ตาแหลมแฮะ หากคนมากำราบชายเล็กได้สมน้ำสมเนื้อจริงๆ”

“เกรงว่าจะมากำราบเอาผมกับกรองแก้วด้วยนะซีครับพี่ชายใหญ่” พุฒิภัทรเอ่ยเสริมขึ้น “รายนั้นนะเจ้ายศเจ้าอย่าไม่ผิดอะไรกับย่าอ่อนสักนิด กว่ากรองแก้วจะฝาด่านย่าอ่อนมาได้ก็แทบแย่ นี่จะมาเพิ่มอีกราย คงได้ระเห็จไปอยู่บ้านพักแพทย์กันมั่ง”

“เขาคงยุ่งอยู่แต่การตีกรอบให้ชายเล็ก ไม่มายุ่งกับชายภัทรหรอกมั้ง” ธรรารเอ่ยเสียงเรียบอย่างไม่แน่ใจนัก

“โธ่ พี่ชายใหญ่กับพี่ชายรุจไม่ได้มีภรรยาเป็นสาวชาวบ้านอย่างผม นี่ครับ”

“เอาเถอะครับเรื่องนั้น” ชายพีร์โบกมือ “แล้วนี่เจ้าตัวเขาหนีไปถึงไหนกันครับ”

“หนองคาย” ผู้ไปส่งคนต้นเรื่องถึงสถานีหัวลำโพงตอบ

“บูโธ่ หนีไปสุดหล้า นึกว่าจะพันมือหม่อมย่าหรือ”

“ไม่พันหรอก” ธรรารเอ่ยขึ้น รอยยิ้มมีนัยนั้นทำเอาน้องชายสุดที่รัก ทั้งสองถึงกับสะกิดใจ

“ทำไมล่ะครับพี่ชายใหญ่”

“ก็จะอะไรเสียอีกล่ะ” พี่ชายคนโตพยักพืดหน้าไปทางเรือนหลังเล็ก “เมื่อเช้าหม่อมย่าให้คนมาบอกว่า จะไปพบท่านอธิบดีกรมทางหลวงตอนสายๆ

ให้พี่ขับรถไปส่งท่านหน่อย เพราะนายถนอมเกิดป่วยขึ้นมา”

“นั่นไงครับ” ชายพีร์ตบมือขนาดใหญ่ “ไปไม่ถึงสี่ดาร์ท มีห้วงถูกเรียกกลับ”

“ก็ว่าไงนั่นแหละ” ธราธรเอ่ย “พี่ก็ได้แต่หวังว่าก่อนที่จะถูกเรียกกลับ ชายเล็กจะหาทางออกให้แก่ว่างนี้ได้แล้ว”

“ผมจะไม่เห็นทางสักนิด” พุฒิภัทรเสริมขึ้น

“ยังไงครับพี่ชายภัทร”

นายแพทย์หนุ่มหันไปทางน้องชาย “ก็คราวนี้ หม่อมย่าดูจะเอาจริง เอาจริงมากกว่าครั้งที่พี่ชายใหญ่ ชายจุจ แล้วก็พี่มากนั่นสิ”

“ก็เข้าใจได้นะ” ธราธรพยักหน้าขำๆ “ชายเล็กเกกมะเหรกน้อยเสีย เมื่อไหร่ แล้วทำสิ่งห้จุทาเทพก็เหลือน้อยลงทุกที ความหวังของหม่อมย่า ที่จะทำให้พระประสงค์ของท่านพอสำเร็จลุล่วงก็ริบหรี่เต็มที”

“เห็นจะจริง” ชายภัทรเอ่ยก่อนจะเดาะนิ้วใส่ธราธร “ระวังไว้เถอะเรา”

“ระวังอะไรครับพี่ชายภัทร” นักบินหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น

นายแพทย์หนุ่มยิ้มพราว “ก็ถ้าหม่อมย่าจับชายเล็กแต่งงานกับน้องนุช ไม่สำเร็จ รายต่อไปก็คงไม่พ้นแก”

“และที่สำคัญ” ธราธรเสริมขึ้นบ้าง “ถ้าชายเล็กไปแต่งงานกับคนอื่น แกจะกลายเป็นความหวังสุดท้ายของหม่อมย่า พี่รับรองว่าท่านต้องเอาจริง เอาจริงกับแกมากกว่าใครทั้งหมดในหมู่พวกเราเลยทีเดียวนะ”

“แหม นี่หมายความว่า ผมต้องเอาใจช่วยน้องนุชอย่างนั้นสิ”

พี่ชายทั้งสองมองหน้ากันก่อนจะยิ้ม แล้วหันมาหาหน้าน้องสุดท้อง “ก็เห็นจะไม่มีทางอื่นแล้วละชายพีร์เอ๊ย สงสัยคราวนี้แกจะต้องเอาใจช่วยน้องนุชเสียแล้ว”

เสียงกรีดแปดหลอดของหม่อมหลวงคินีนุชดังสนั่นไปทั้งคฤหาสน์ พาให้พลตรี หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ถึงกับตกใจ ขณะที่กำลังจะก้าวขึ้นรถ

ประจำตำแหน่งเพื่อไปทำงานที่กรมทหารตามปกติ

“นั่นใครเป็นอะไรนะ” เขาหันไปถามคนสนิทที่ถือกระเป๋าเดินตามมาไม่ห่าง ทั้งๆ ที่ก็รู้ว่า เป็นเสียงของบุตรี

“เสียงเหมือนคุณนุชนะขอรับ”

คุณชายสูงวัยส่ายหน้า “ออกฤทธิ์ออกเดชกับใครอีกล่ะ”

พูดจบก็เดินกลับเข้าบ้าน เมื่อเดินมาถึงโถงใหญ่ก็พบหม่อมหลวงคินีชวยินเท้าสะเอวอยู่ด้วยท่าทางซึ้งซึ้ง มีสาวใช้คนหนึ่งนั่งตัวลั่นคุกเข่าก้มหน้าอยู่

“มีอะไรหรือ ลูก”

“ก๊ิงางแจ้วนะลิดะ มันเอารองเท้าสีเขียวคู่นี้มาให้ลูก แล้วมันเข้าชุดกันกับกระโปรงสีเหลืองมะนาวของลูกเสียที่ไหนกันคะ คุณพ่อ” หล่อ่นจิบปากจิบคอพองเป็นการใหญ่ ยกรองเท้าสีนสูงขึ้นมาเทียบกับกระโปรงแบบนิวลูก ซึ่งมีลักษณะเป็นกระโปรงบาน หากนั่งลงกับพื้นก็จะแผ่เป็นวงกลมรอบตัว สายตาดูใจไปที่สาวใช้หน้าแจ่มล้นตลอดเวลา

“จะให้ฉันกลายเป็นสัญญาณไฟจราจรหรืออย่างไรกัน”

“บู่ไร้ เรื่องแค่นี้เอง” ผู้เป็นพ่อส่ายหน้าถอนหายใจออกมา ก่อนจะหันไปหาสาวใช้ “ไปเอารองเท้ามาให้คุณนุชใหม่ไป”

“สีเหลืองนะยะ ที่เพิ่งซื้อเมื่อวาน”

สาวใช้พยักหน้าหงึกๆ รีบวิ่งไปที่ห้องเก็บรองเท้าอย่างรวดเร็ว นายพลแห่งกองทัพบกจึงหันกลับมาหาลูกสาวแล้วลูบศีรษะเบาๆ “จะไปไหนหรือ แต่งตัวเสียสวยเสีย”

คินีชวยกมือขึ้นจัดผมทรงดัดลอนรับคำชมของบิดา ก่อนจะโผล่เข้ามาควงแขนนายพลสูงวัยอย่างออจด้ออัน ทำให้ความตั้งใจของบิดาว่าจะอบรมเสียหน่อยเรื่องส่งเสียงดังจึงมีอันมลายไป

“จะไปวังจุฑาเทพค่ะ”

“ไปทำอะไรหรือ”

“ไปหาพี่ชายเล็กค่ะ”

บิดาขมวดคิ้วหน้าตั้งขึ้นมาทันที “มันไม่งาม เป็นผู้หญิงจะไปหาผู้ชายก่อนได้อย่างไร”

“เป็นคู่หมั้นคู่หมายกัน ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหน” เสียงนั้นตั้งให้นายพลอนุพันธ์ต้องหันไปมอง เพราะเสียงทรงอำนาจนั้นจะเป็นใครไม่ได้นอกจากคุณหญิงดารณีนุช ภรรยาของเขานั่นเอง

“คุณหญิง” นายพลอนุพันธ์เอ่ยทัก เหมือนคนไม่ได้พบหน้ากันมานาน

“พอดีว่าฉันจะไปกราบหม่อมเอียดท่านสักหน่อย จะถามเรื่องฤกษ์ยามหมั้นหมายกัน นี่ไม่ได้เรื่องอะไรนะคะ แะไปถามเฉยๆ” หล่อนจิบปากจิบคอบอก “ลูกนุชตามไปด้วย ก็คงไม่ผิดอะไรนัก”

“คุณหญิงก็ชอบให้ท้ายลูกอยู่เรื่อย” เขาบ่นอุบ แต่ก็คงทำได้แค่นั้น เพราะภรรยาไม่เอาหูฟังเสียแล้ว หันไปหาลูกสาวราวกับเสียงของเขาไม่มีความหมาย

“เมื่อครู่แม่ได้ยินเสียงลูก เกิดอะไรขึ้นหรือจะ ลูกนุช”

“ก็นางแจ่มนะลิสะคุณหญิงแม่” หล่อนพยักพยเปิดหน้าไปที่หญิงสาวซึ่งกำลังถือรองเท้านีลือกลับเข้ามาพอดี “เอาจองเท้านีลือมาให้ลูกใส่ มันเข้ากับกระโปรงนิวลูกสีเหลืองมะนาวของลูกเสียเมื่อไหร่กันคะ แกล้งกันซัดๆ”

“ใครเขาจะไปแกล้งลูก” นายพลเอ่ยปราม

“คุณก็ดีแต่ให้ท้ายคนอื่น ที่กับลูกตัวเองเอ็ดได้เอ็ดดี” คุณหญิงดารณีนุช ค้อนปะหลังปะเหลือก หันกลับไปหาสาวใช้ “ระวังตัวเอาไว้ให้ดีนะหล่อน คราวนี้ฉันรีบไป ก็จะยกให้สักครั้ง จะไปไหนก็ไปไป”

สาวใช้แหงนหน้ากลับไปด้วยสีหน้าโล่งอกราวกับเพิ่งป็นขึ้นจากหุบเหวลึก พลตรี หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ถึงกับส่ายหน้า ทำท่าว่าจะหันกลับไปทีไร แต่เมื่อได้ยินคำถามต่อมาของภรรยาก็ถึงกับชะงักไป

“นี่ตาซัไปไหน” หล่อนเปรยขึ้นอย่างหัวเสีย “เวลาไหนว่าอะไรไม่ได้เรื่องเลยเกี่ยวไอ้ลูกคนนี่”

“คงไปพักหลบร้อนที่กองบิน” นายพลสูงวัยตอบกระแทกกระเทียบเสียงแข็ง

“เฮ้อ” คุณหญิงย่นจมูกใส่สามี “ให้มันได้อย่างนี้สิ ลูกคุณนะ”

นายทหารแห่งกองทัพกลลิ่งตาใส่ทันที “เจ้าชั้วมันก็ลูกของคุณเหมือนกัน อย่าได้พูดแบบนี้ให้ผมได้ยินอีก”

เป็นเรื่องเดียวที่พลตรี หม่อมราชวงศ์อนุพันธ์ไม่ยอมลงให้คุณหญิงดาร์ณีนุช และทำให้ห่อถ่วงกับหน้าเจื่อนด้วยความรู้สึกผิดได้ เรื่องอื่นเขาไม่เคยขึ้นเสียงกับห่อถ่วงเลยแม้แต่สักครั้งเดียว เพราะเกรงใจพลเอกหม่อมเจ้าอำพัน กิตติวงศ์ อดีตผู้บังคับบัญชาอยู่ไม่น้อย แม้ว่าท่านจะเกษียณอายุไปแล้วก็ตาม แต่ท่านก็ยังถือว่าเป็นผู้มีพระคุณของเขาอยู่

“คุณหญิงจะไปวังจุกาเทพใช่ไหม” เขาถามเสียงเข้ม เมื่อภรรยาพยักหน้าตอบอย่างเกรงๆ จึงหันไปหาคนสนิท “ไปบอกให้นายชดเอารถออกไปส่งคุณหญิงกับคุณนุชที”

“ขอรับ” ชายหนุ่มพยักหน้า ก่อนจะรีบทำตามคำสั่งอย่างกระฉับกระเฉง

“ผมไปละ ค่ะนี่ผมมีงานเลี้ยงที่สโมสรกองทัพคนะ”

“ไม่กลับมาอนบ้านอีกละสิ”

คำถามนั้นราวกับเป็นการประชดประชันเสียมากกว่าจะต้องการคำตอบจริงๆ อนุพันธ์พยายามสะกดใจก่อนจะหันหลังให้ แล้วเดินลงฟ้เท้าหนักๆ ไปนั่งบนรถ รอคนสนิทกลับมาแล้ว จึงสั่งให้ออกรถไป

เมื่อรถคาติลแล็กส์สีครีมของหม่อมราชวงศ์ธราธรแล่นเข้าสู่อาณาบริเวณของวังจุกาเทพ หม่อมเอียดก็สังเกตเห็นว่ามีรถเบนซ์สีดำคันใหญ่มาจอดรอทำอยู่ก่อนแล้วที่หน้าเรือนิมน้ำของตนเอง

“เฮ้ นั้รถใคร”

“ไม่รู้สิครับ หม่อมยานต์ใครไว้หรือเปล่าครับ” ธราธรที่ถูกไหว้วานให้เป็นสารทิจำเป็น่อยตอบอย่างไม่แน่ใจ

“ไม่มีหรอก” ผู้เป็นยาโบกมือ “ถ้าเป็นคนจากในกรมฯ มาส่งชายเล็ก
ละก็ ย่าจะอนุโมทนาเทียว”

“โถหม่อมย่า มันไม่เร็วอย่างนั้นหรอกครับ เพิ่งจะกลับจากบ้านท่าน
อธิบดีฯ”

“ไม่รู้ละ ถ้าตามตัวกลับมาไม่ได้ เป็นได้เห็นตึกกัน”

ธรรมาธิมพราว “เอาเถอะครับ เราลงไปดูกันดีกว่า ว่าใครมาพบ
หม่อมย่า”

หล่อนพยักหน้า รอให้หลานชายคนโตจจรดสนิทแล้วลงจากรถอ้อม
มาเปิดประตูให้ จึงก้าวลงไปยืนมองรถสีดำคันใหญ่อย่างพิลึก ก่อนจะตัดสติใจ
ว่าคงไม่ได้คำตอบเท่ากับการเดินขึ้นบันไดไปบนเรือน ต่อเมื่อมีสาวใช้คนหนึ่ง
เดินผ่านมา จึงร้องถามขึ้นเสียก่อน

“ใครมาหรือ”

สาวใช้คนนั้นทรุดตัวลงคุกเข่า “คุณหญิงดาราณีพบกับหม่อมหลวง
คิณีหนูค่ะ”

หญิงชราถึงกับสะอึก แต่ก็ยังคงเก็บอาการให้เป็นปกติที่สุด เพราะ
การมาของสองแม่ลูกคู่นั้น คงหนีไม่พ้นเรื่องของหลานชายตัวดีที่เบี่ยงวาน
เลี้ยงต้อนรับไปเมื่อคืนวันอาทิตย์ที่ผ่านมา

“อยู่ไหนกันล่ะ”

“อยู่ที่ซานเรือนค่ะ คุณอ่อนเธอกำลังต้อนรับอยู่”

หม่อมเอียดพยักหน้ารับ ใจก็รู้สึกโล่ง เพราะมีด่านหน้าอย่างน้องสาว
คอยรับอยู่ก่อนแล้ว ด้วยอ่อนเป็นคนอัธยาศัยดีกับพวกชนชั้นสูง คงจะช่วย
พูดแก้ต่างอะไรไปบ้างแล้ว งานที่เหลือคงจะเบาลงไปมาก

เมื่อผู้เป็นเจ้าของเรือนไปถึงซานบ้าน สามหญิงต่างวัยก็ลุกขึ้นยกมือ
กระพุ่มไหว้อย่างอ่อนช้อยงดงาม หม่อมเอียดเพิ่งพิศมองหญิงสาวที่อายุน้อย
ที่สุดในห้องก็พบว่า มีกิริยาเสี้ยมหมิ่น เรียบร้อยน่ารักดี ทั้งหน้าตาก็สวย
ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าสามเฒ่าของหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ เทวพรหม เลย

ลักนิต

“ให้หัวพระเถิด” หม่อมเอี้ยดเอี้ยด้วยน้ำเสียงอบอวน

“สวัสดิ์ครับคุณหญิง” ธารธรยกมือไหว้ ก่อนจะหันไปรับไหว้คิณีนุช

เจ้าเรือนทรุดตัวลงนั่ง แล้วพายมือเชื้อเชิญทุกคนให้นั่งตาม ระหว่างนั้นก็คอยจับสังเกตหม่อมหลวงคิณีนุชจนกระทั่งนั่งลงเรียบร้อยด้วยท่วงทำ
นำเอ็นดู

“มากันนานแล้วหรือ”

“ก็ลักพักใหญ่ๆ ค่ะหม่อม” คุณหญิงดารณีนุชจิบปากจิบคอตอบ “ว่าจะพาลูกสาวมากราบหม่อมนะคะ”

“นี่นะหรือ คิณีนุช” ผู้เป็นเจ้าบ้านยิ้ม

“เข้าไปกราบหม่อมท่านสิลูก” ดารณีนุชชวนหลังลูกสาว

หล่อนค่อยเขยิบเข้ามาใกล้ แล้วก้มลงกราบแทบตัก “สวัสดิ์ค่ะ หม่อม
ย่า”

หม่อมเอี้ยดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับท่าทางเรียบร้อยว่าง่าย แม้ดูจะแข็งๆ
ไปสักนิต แต่ก็เข้าใจได้ว่า ไปอยู่เมืองนอกเมืองนามานาน จับมาฝึกสอน
อีกสักหน่อยคงจะดี

เมื่อหญิงสาวยึดตัวขึ้น หล่อนจึงเอื้อมมือไปแตะที่ไหล่กลมกลิ้งทั้งสอง
แล้วมองอย่างพินิจอีกครั้ง “โตขึ้นแล้วสวยเทียว กิริยากังาม”

“ขอบพระคุณค่ะหม่อมย่า” คิณีนุชเอ่ยเสียงหวาน ยกมือขึ้นไหว้รับ
คำชมอย่างเต็มใจ

“นอกเสียจากพาลูกสาวมากราบคุณพี่” อ่อนเสริมขึ้นบ้างอย่างเอาอก
เอาใจผู้มาเยือน “คุณหญิงเธอยังมีเรื่องจะมากากราบเรียนถามคุณพี่ด้วยนะคะ”

เจ้าเรือนสะอึกเล็กน้อย หันไปมองคุณหญิงดารณีนุช แล้วแสวงถาม
อย่างคนไม่รู้ “เรื่องอะไรหรือ”

“เรื่องฤกษ์เรื่องยามละค่ะ” หล่อนตอบกลับหัวเราะ ยกมือขึ้นปิดปาก
ที่จิบจนคล้ายขนมทองหยิบอยู่เสมอๆ เพื่อแก้แค้น

หม่อมเอียดถอนหายใจออกมา “ฉันต้องขอโทษคุณหญิงด้วย สำหรับเรื่องนี้”

“ทำไมล่ะคะ” ผู้เป็นแม่ถามด้วยความแปลกใจ

หญิงชราเหลือบมองหน้าหม่อมหลวงคิรินทร์ ดูท่าหล่อนจะอยากรู้ไม่แพ้กัน แต่ก็ยังคงนิ่งเฉยอยู่ คงปล่อยให้มารดาจัดการไป สมกับเป็นกุลสตรีโดยแท้

“ฉันอยากให้ชายเล็กกลับมาจากราชการเสียก่อน ค่อยพาไปผูกดวงเสียพร้อมๆ กัน”

“คุณชายเล็กไปไหนหรือคะ” ดารณีนุชเอ่ยถามอย่างใคร่รู้ “ถึงว่า เมื่อวันงานเลี้ยงไม่ได้ไป ทั้งๆ ที่หม่อมบออย่างมั่นเหมาะว่าจะไปกับชายพิร์”

หม่อมเอียดสะอึกอีกครั้ง รู้สึกถูกระทบกระเทียบบจนนึกเคือง แต่เมื่อเห็นกริยาของคิรินทร์ก็นึกชอบใจ คิดเสียว่า เอาลูกเขมาเป็นหลานสะใภ้ไม่ได้ เอาตัวแม่จึงปล่อยวาง

“ไปราชการด่วนที่ต่างจังหวัดจะกลับก็คงสัปดาห์หน้า” หม่อมเอียดตอบเสียงแข็ง และมั่นใจ เพราะอธิษฐานทางหลวงทำนุรับปากมาอย่างมั่นเหมาะว่าจะพารัชชานนท์กลับมาพระนครให้เร็วที่สุด

“คุณชายเธอดูท่าจะเป็นคนเอาการเอางานนะคะ น่านับถือทีเดียว” หญิงสาวเอ่ยขึ้นบ้าง หลังจากปล่อยให้มารดาพูดอยู่ฝ่ายเดียว

เจ้าเรือนหันไปยิ้ม เห็นทีลูกไม้คงจะหล่นไกลต้นอยู่ จึงเอื้อมมือไปวางลงบนหลังมือของหญิงสาว ลดเสียงซึ่งโกรธลงเป็นอ่อนหวาน “เอาไว้ชายเล็กกลับจากราชการแล้ว ย่าจะให้เธอรีบไปรับหนูไปผูกดวงดูฤกษ์ดูยามนะจ๊ะ”

“มิเป็นไรคะหม่อมย่า” คิรินทร์ยิ้มบางๆ “ให้เธอจัดการธุระให้เสร็จก่อนจะดีกว่า”

“ไม่ได้หรอก” อ่อนโอบกมือเสริมขึ้นมา “คราวที่แล้วก็เบียดมาทีแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้น ก็สุดแล้วแต่หม่อมย่าเถิดค่ะ” หญิงสาวเอ่ย ก่อนจะยกมือขึ้นแล้วกราบลงที่อกของหล่อน พาให้หัวใจของคนแก่ถึงกับพองฟู รู้สึกว่า

เลือกคนที่จะมาเป็นหลานสะใภ้ไม่ผิดเลย มานึกหัวน้ใจอยู่หน่อยก็ตรงที่
ทำทางเรียบร้อยอย่างนี้จะกำราบพ่อปลาไหลอย่างชายเล็กได้หรือเปล่าเท่านั้น
เสียดายก็แต่เจ้าหลานชายตัวดี ยังไม่ทันเห็นแก้วก็วิ่งหนีไปไกลแสน
ไกล ถ้ากลับมาจากหนองคายคราวนี้ เห็นที่จะต้องอบรมกันเสียยกใหญ่แล้ว
กระมัง